

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

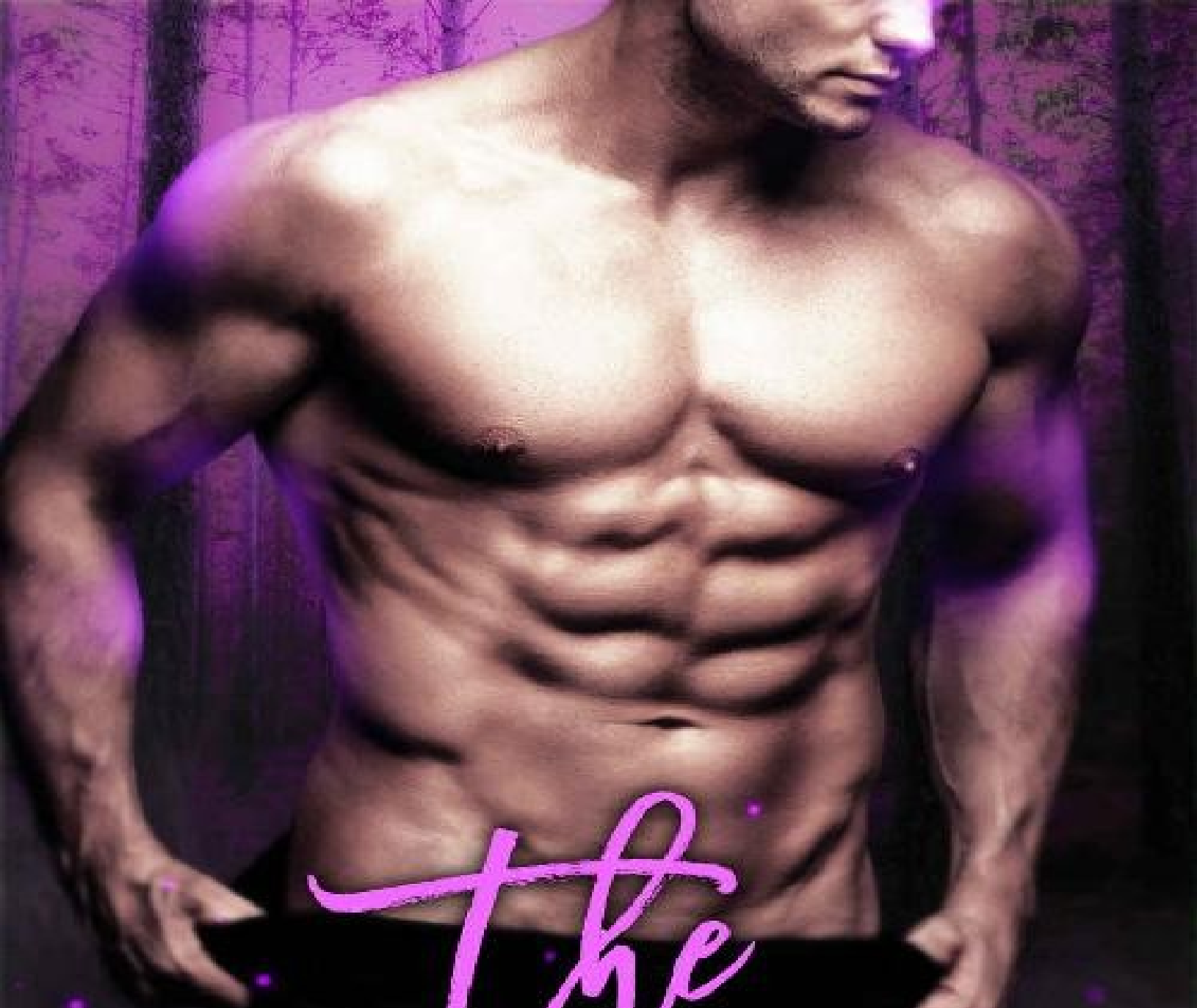
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the

ALPHA

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JENIKA
SNOW

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALFA

LİKANLAR, 4

JENIKA SNOW

ALFA (Lycanlar, 4)

Jenika Snow tarafından

www.JenikaSnow.com

Jenika_Snow@Yahoo.com

Telif Hakkı© Ekim 2021 Jenika Snow tarafından

İlk E-kitap Yayını: Ekim 2021

Fotoğraf tarafından sağlanmıştır:

Adobe Stock Kapak Tasarımcısı:

Cormar Kapaklar

Editörler: Kayla Robichaux, Lea Ann Schafer

Beta Okuyucu: Judy Ann Loves Books

TÜM HAKLARI SAKLIDIR: Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın herhangi bir bölümünün izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır. Suç teşkil eden telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve 5 yıla kadar federal hapis ve 250.000 dolar para cezası ile cezalandırılır.

Bu edebi eser kurgudur. Tüm isimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Lütfen yazara saygı gösterin ve yazarın haklarını ihlal edecek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

İÇİNDEKİLER

Sinopsis

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Sonsöz

Yazar Hakkında

Hayatımda hiçbir şeyi kaçırdığımı hissetmemiştim, ta ki tek arkadaşım kendi geçmişini öğrenmek için bir yolculuğa çıkana kadar. Yıllar boyunca onun arkadaşlığına çok fazla güvendiğim en çirkin şekilde ortaya çıkmıştı.

Kendi yolumu çizmem, kendi hikâyemi yaratmam gerekiyordu.

Ama sonra bir video görüşmesi tüm hayatımı değiştirdi ve şimdiye kadar sadece kurgu ve filmlerde olan yaratıkların artık gerçek olduğu yeni bir dünyaya atıldım.

Ve onlardan biri peşimden geliyordu. Bir kurtadam-Lycan-efsane ve .

Onun olduğumu söyledi. Benim için geleceğini söyledi. Yani yapabileceğim tek bir şey vardı.

Kaçmak.

Cian beni bulana kadar, boynuma işaretini koyana kadar durmayacağını söyledi. Beni her şekilde eşi yapmak için dünyanın öbür ucuna gideceğini söyledi.

Ellerinde cehennem gibi bir kovalamaca olacaktı, çünkü bunu onun için kolaylaştırmayacaktım.

Her şey değişene ve başka biri bizi avlayana kadar planım buydu.

PROLOGUE

Cian

I bir insan değildi. İnsan değil, başka bir şey, daha güçlü. Ölümcül. Gezegende yürüdüğü bilinen en güçlü Öteki Dünya yarattığı.

Benimkini.

Lycan'ımın çarpık hırıltısı kafatasımda yankılandı, vücudum sıkıca kilitlendi, odak noktam bu dünyada yürüdüğüm iki buçuk asırdan fazla süredir hiç olmadığı kadar keskinleşti.

İçimdeki canavarın daha önce hiç hissetmediğim ya da deneyimlemediğim bir şekilde yükselmesini sağlayan, hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemeyen bir acıya neden olan şey *onun* sesiydi. Daha önce güçlü düşünüyordum, ama onun sesini duymak onu katlanarak güçlendirdi, sanki içimde yüz Lycan barındırıyordum ve onu benden uzak tutmayı düşünen her şeyi ya da herkesi yok edecektim.

Gömleğimi kavradığımda elim kendi kendine kalkıyordu, tam kalbimin üzerinde. Hayatımda duyduğum en güzel, en güzel sesin kaynağına yaklaştıkça org hızla, acı verici ve şiddetli bir şekilde çarpıyordu.

Ve sonra orada durmuş, elinde cep telefonuyla İskoç Lycan kralının malikânesinin zenginliğini ve lüksünü gösteren Caelan'ın bakıyordum.

Hayvanım ileri doğru itti ve pençeledi. Üstünlüğü ele geçirdiğinde gözlerimin parladığını hissettim.

O bizim kızımız. Onu biz bulduk.

Evelyn

"Bunun aptalca bir fikir olduğunu kayda geçiriyorum." Kelimeler ağızımdan döküldü ve Darragh güldü, ama ben Onun da benim kadar zor zamanlar söyleyebilirim.

En iyi arkadaşım. Kan bağı değil, seçimim olan kız kardeşim. Her zaman birbirimizin arkasını kolladık. Buna mecburduk, çünkü yetimler olarak bu çirkin, kötü dünyayla en başından beri tek başımıza yüzleşmek zorundaydık.

Küçük yaşta evlatlık sistemine itildiğim için ya daha güçlü olacağımı ya da sonsuza kadar zayıf olarak görüleceğimi erken yaşta öğrenmek zorunda kaldım. Ve ben asla olmayacaktım. Koşullarımın kim ve ne olduğumu ya da geleceğimi nasıl şekillendirdiğini belirlemesine asla izin vermeyecektim.

Bu yüzden Darragh'ın İskoçya'ya gidip geleceğini ve geçmişini öğrenmeye çalışmasına çok üzülsem de, yeni bir maceraya atılan benmişim gibi onun başarılı olmasını istedim.

Orada durdum ve veda ettim ama bu sonsuza dek sürmeyecekti. Bu onun hayatını iyileştirmek, yolunu bulmak, ona bir anlam katmak içindi. Bir parçam bulacak, , bağ bir şeyim olmasını diledi.

Her ne kadar Darragh'ın başarılı olacağını bildiğim inanılmaz bir yolculuğa olsam da, o geleceği bulacağı

Umutsuzca istediğim elde edeceğimi söyledim kendime.

Bir gün, bir şekilde, kendi sonsuza dek mutlu sonuma kavuşacaktım. Ne zaman, neden ya da nasıl bilmiyordum... ama yapacağım son şey olsa bile bunu elde edecektim.

BİR GÜN. Yirmi dört saat. Bin dört yüz dakikadan biraz fazla.

Darragh hayatının en büyük macerasına çıkalı o kadar olmuştu. Peki ben ne yapıyordum? Yatağıma uzanmış, uzun bir gecenin ardından sadece heyecan verici olması gereken şehir hayatını dinliyordum ama gerçek şu ki bu lanet şehir hiç uyumuyordu. Ne durgunluk ne de sessizlik vardı. Her zaman kaotikti.

Ama burada, yarı karanlık odamda yatarken, bir kürekle çıkılan dairemin lekeli ve yontulmuş tavanına bakarken, Darragh hayatıma girdiğinden beri ilk kez gerçekten yalnız olduğum hissini pekiştirdim.

Göğsümün ortasında kemirici bir delik hissettim ve Darragh'ı bir tür koltuk değneği, çapa, can yeleği... hatta berbat hayatım olan evin temeli olarak kullanmış olabileceğimi fark ettiğimde kafama gerçeğin soğuk, sert bir tokadını yedim.

Dairemin penceresinin hemen dışındaki sabahın erken saatlerindeki şehir hayatının seslerini engellemeye çalıştım ama faydası olmadı. Ucuz pencereler kağıt inceliğinde olduğu için çok gürültülüydü. Ama çok da şikayet edemezdim. Sadece bir ara sokak ve birkaç profesyonel bina olsa bile bir manzaram vardı. Binanın diğer tarafındaki kiracıların boktan bir manzaraya sahip olduğunu biliyordum, kompleksin tüm genişliğine yayılan ve tüm o pencereleri kapatan bir manzara.

"Daha kötüsü de olabilirdi, o yüzden şikâyet etmeyi bırak. *Zaten* daha kötüsü de oldu," diye homurdandım. Gözlerimi kapattım ve ellerimin topuklarıyla ovuşturdum. Çok yorgundum ama uyuyamıyordum. İşten eve geç geldikten sonra birkaç saat uyumayı başarmıştım ama o da pörçük, huzursuz geçmişti ve şimdi biraz uyumak için dua bile edemiyordum.

Son birkaç haftadır uykusuzluk nöbetleri geçiriyordum, sanki içimde bir şeyler dışarıya doğru patlamaya hazırlanıyordu. I

tarif edemiyor, sorunun ne olduğunu bile tam olarak belirleyemiyordu. Belki de Darragh'ın seyahate çıkmasından kaynaklanan gerginlik ve endişeden kaynaklanıyordu.

Ya da belki de vücudum sonunda bana hayatımda büyük bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu söylüyordu.

On altı yaşımdan beri hizmet sektöründe çalışıyordum ve o zamandan beri biriktirebildiğim her kuruşu biriktiriyordum

-Son yedi yıldır okula gidip tarih diploması almak istiyordum. Ancak orada burada alabildiğim dersler, hayalimin istediğimden daha uzun süreceğini açıkça ortaya koyuyordu.

Ama olacaktı. Bundan emin olurdum.

Gözlerimi açtım ve İskoçya'daki Darragh'ı düşündüğümde bir kıskançlık hissettim; sonra küçük bir sürtük olduğum ve onun için saf mutluluktan başka bir şey hissetmediğim için hemen kendimden nefret ettim. Bunu herkesten çok o hak ediyordu. Ve ben de hak ediyordum. Ve bir gün ben de o maceraya kavuşacaktım.

Sonunda uykuya dalmak ve uzunca bir süre öyle kalmak umuduyla gözlerimi tekrar kapatmıştım ki, cep telefonum yanımda zıpladı ve titredi. O kadar hızlı kaptım ki bileğim laminat baskılı, cehennem kadar ucuz komodinin köşesine çarptı ve bir denizci gibi küfrettim.

"Darragh?" Adını söylemeden önce arayanın o olup olmadığına bakma zahmetine bile girmemiştim. Ama sanki arayan bir sürü arkadaşım ya da ailem yoktu. Gönüllü olarak sosyalleştiğim tek kişi oydu.

Oturduğum yerden kalktım ve görüntülü sohbet tam olarak bağlandığında yüzü ekranda belirdiğinde sııttım. Görüntünün piksel piksel olması umurumda bile . Onu gördüğüm ve bir gün içinde yaşadığı tüm maceraları dinlediğim için çok mutluydum.

"Jet lag yüzünden ne kadar süre kendini eşek gibi hissedeceksin?"

Söylediği ilk şeye güldüm ve göğsümdeki o kemirici boşluğun tekrar dolmaya başladığını hissettim, ancak yaşlandıkça, asla gerçekten dolmayacakmış gibi hissettim. Asla tam olarak tamamlanamayacaktım. Bir gün kendi aileme, beni seven meçhul bir kocaya, bize benzeyen küçük bebeklere sahip olacağımı düşündüğümde, bu bana bir tamamlanma görüntüsü veriyordu ama aynı zamanda bir kopukluk da barındırıyordu. *Belki de ben sadece umutsuz bir karmaşayım.*

Sanki hayatım olan bu hamur topuna bakıyordum ve onu nasıl olması gerektiği gibi şekillendireceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Yanlış hatuna soruyorsun. Bırakın uçağa binmeyi, şehirden bile ayrılmadım." Ekran donmaya ve gecikmeye devam ederken sırttım, Darragh'ın yüzü garip bir ifadeye büründü ve bağlantı yakalandığında hızla hızlandı.

"Retorikti."

Esprisi olsun diye gözlerimi devirdim ve Darragh güldü.

"Sadece yirmi dört saattir oradasın. Eminim vücudunun alışması birkaç gün sürecektir." Yatakta otururken B-and-B odasının bir kısmını görebiliyordum. Şu anda küçük bir video turu istemek istiyordum, onun aracılığıyla vekaleten yaşamak için endişeliydim.

"Evet, muhtemelen haklısın. Buraya gelir gelmez uyudum ve on iki saat sonra uyandığımda oda zifiri karanlıktı ve saatlerce hareket etmediğim için belime iğrenç bir kramp girmişti."

"En azından daha iyi hissettin mi?"

Homurdandı. "Hayır. Kendimi berbat hissettim ve çok halsizim. Sonra güneş doğmaya başlayana kadar uyuyamadım, bu noktada tekrar uyudum ve resepsiyonda çalışan yaşlı kadın beni kovmadan önce kamu kayıtları ofisinde sadece bir saat geçirecek kadar zamanım olacak şekilde uyandım."

Çok fazla hareket ediyordu ve daha fazla keşif yapmak için hazırlandığını varsaymak zorundaydım. Benden altı saat olduğuna göre, muhtemelen ben burada yatağımda uzanıp sarıya çalan tavana bakarken o çoktan heyecan verici şeyler yapmıştı.

"Yani çok verimli bir gün değildi ama biraz bir şeyler öğrendim, bu da heyecan verici ve hiç yoktan iyidir."

Gerçek bir mutluluk ve sevincin içimi doldurduğunu hissettim. Yatakta daha dik oturdum ve sırttım. "Bu harika! Peki ne buldun?"

Onun da benim hissettiğim kadar bitkin olduğunu görebiliyordum ve muhtemelen öyle de görünüyordu.

"Şey, biraz buldum derken, temelde sadece büyükannem ve büyükbabamın ve annemin doğum kayıtlarıydı. Burada ikamet ediyorlardı ve birbirlerinden başka aileleri yoktu." Yüzünde garip bir ifade vardı ve neredeyse ne düşündüğünü görebiliyordum.

kafasının içinde dolanıp duruyordu. "Bu garip, değil mi? Sadece üçü gibi. Kuzenleri yok. Yeğenleri ya da kardeşleri ya da buna benzer bir şey yok."

Omuz silktim ve kendisini daha iyi hissetmesi için bir nebze yardımcı olabilmeyi diledim. Yine de yüzündeki çöküşü görebiliyordum. "Bence bu koşullar altında bu normal olabilir," dedim, ona bir tür umut ışığı göstermenin işleri daha az umutsuz göstereceğini umarak. "Yani, bana bir baksana. Çatlak annem dışında dünyada senden başka kimsem ." En azından sözlerim yüzüne hüznü de olsa küçük bir gülümseme getirdi.

"Bana her zaman sahip olacaksın." O konuştuktan sonra gülümsedim. "Ama söylememe gerek yok, bundan daha fazlasını öğrenemedim. Ve yarın Pazar olduğu için açık olmayacaklar. Ve tüm belgeleri ve dosyaları gözden geçirecek kadar zamanım olursa elde edebileceğim pek çok olası sonuç var."

Yatağın üzerinde kaydım, sırtımın yatakla aynı hizada olacak şekilde aşağı kaymasına izin verdim, başım uykusuzluktan ve hafta içi geçirdiğim tüm geceden dolayı şiddetli bir şekilde çarpıyordu. Telefonu göğsümün üzerinde tuttum ve burnumu kıvırdım.

"Tanrım, bu açı yüzünden üç çenem var," diye mırıldandım ve tekrar doğruldum, başım bir kez daha çarpmaya ve bana küfretmeye başladı. Telefonu kendimden uzak tuttum ama bu da şu anda devam etmekte olan çene partime yardımcı olmadı. Sonunda "Siktir " dedim ve telefonu göğsümde öylece bıraktım. Tekrar Darragh'a odaklandım ve sııttım. "Sen söylemeden önce, çünkü yüzünde görebiliyorum, evet, dinliyorum ve evet, her şeyi duydum."

Genişçe sııttı ve yatakta kendini ayarlarken telefon görüntüsü hafifçe sallandı.

"Peki günün geri kalanında ne yapacaksın? Sadece ne...?" Zihnim bulanıktı, bu yüzden saatleri parmaklarımla saymak zorunda kaldım. "Beş mi?"

"Evet, akşam yemeği vakti. Sanırım Cumartesi günleri buradaki işyerleri erken kapanıyor, eğer açılıyorsa. Barların gün doğumu gibi bir saate kadar açık olduğundan eminim," diye şaka yaptı.

Gülmeye başladım, bu da başımın ağrmasına neden oldu ama yine de siktir et. "Keşke orada olsaydım. Barlara gidebilirdik. Bekle, orada

Orada barlar var, değil mi?" Bulunduğu kasabanın küçük olduğunu ve İskoçya'nın herhangi bir bk bölgesinden oldukça uzakta olduğunu biliyordum.

"Birkaç tane, ki bu garip olmalı, çünkü kasaba çok küçük, ama onlar daha çok insanların ne olursa olsun dağılmak için gittikleri aile restoranları gibi."

"Hiç yakışıklı erkek var mı? Belki orada aşık olursun." Sesimin ne kadar kaprisli çıktığını ben bile duydum ve hemen ğrdm, Darragh da eğlenerek homurdandı.

"Pek sayılmaz. Buradaki nüfusun yaşı ortalaması altmış gibi. Yine de muhtemelen B-and-B sahibinin sevimli olduğunu düşünürsünüz. Bizim yaşlarımızda görünüyor. Sarı salar, mavi gözler ve Michael Phelps tipi bir vücut."

İşte bu beni neşelendirdi. Onun üzerinden vekaleten yaşamak . "Söylemiyor musun?" Yavaşça sırtışımanın yüzümde yayılmaya başladığını hissettim. Ama gerçek şu ki, bunların hepsi gstermelikti. Fiziksel olarak bir sorunum olduğundan oldukça emindim, çünkü uyarılma dğmem hiç açılmamıştı.

Elbette, pek çok çekici insan fark etmiştim ama hiçbir zaman arzu duymamıştım, dışarı çıkma, bir erkeğin bana dokunmasına, beni öpmesine izin verme ihtiyaı hissetmemiştim. Ve bunu Darragh'a hiç söylememiştim. Bu sırrı utandığım için değil, gerçekten bende bir sorun olduğunu düşündüğüm için saklıyordum. Yirmi üç yaşındaki hangi kadın en ufak bir ihtiyaç ve şehvet patlaması hissetmemişti? Benim yaşımdaki hangi kadın bir erkeği pmemişti ki?

Yani evet, ilgileniyormuş ve daha fazla ayrıntı istiyormuş gibi davranmakta iyiydim ama benim için çok cansızdı.

"Belki de İskoçya'ya bir gezi yapmalı ve yatak ve kahvaltı çocuğuna cazibemi gstermeliyim. Esprili mizah anlayışıma ve çarpıcı yakışıklılığıma kanacaktır," diye takıldım.

Darragh yine homurdandı ama sonra bu bir kahkahaya dönüştü. "Evet, iyi biri ama..." Hafifçe yana kaydı ve kameranın görüş alanı dışındaki bir şeye baktı.

"Ne?"

Tekrar bana odaklandı ve omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece biraz tuhaf biri gibi geliyor."

Kaşlarımın düştüğünü hissettim. "Ne demek 'garip'? Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. Aptalca davranıyorum. O gerçekten iyi biri. İskoç değil ama olduğundan emin değilim. Aksanını çıkaramıyorum."

"Onun seksi bir yabancı olduğu konusunda yorum yapardım ama eğer tuhaf radarınızı çalıştırıyorsa..."

"Hayır, hayır. O zararsız biri. Eminim sadece farklı kültürler, dil engeli ve benim ilk kez başka bir ülkede olmamdan dolayı bazı şeyler garip geliyordur. Muhtemelen ona garip gelen benim."

Sırtımı tırmalayan endişenin dağılmaya başladığını hissettim. Darragh'ın şu anda nasıl bir kültür şokuyla karşı karşıya olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Ama aslında sosyalleşmeye cesaret edeceğim ve o barlardan birinde akşam yemeği yiyeceğim."

Sahte bir kıskançlıkla iç çektim. "Egzotik bir şeyler ye. Haggis gibi. Bu egzotik sayılır mı?"

İskoç mutfağını düşünürken kaşlarımı çatmıştım. "Bilmiyorum ama yine de dene ve bana rapor ver." Darragh burnunu kırıştırınca güldüm.

"Şu anda İskoç yemekleri olayına hemen atlayacak kadar cesur muyum bilmiyorum. Önce biraz patates kızartması ve çizburger yiyebilirim diye düşünüyordum."

"Tamam, hepsini benim için dene. Senin aracılığınla yaşıyorum."

Beş dakika daha görüntülü sohbette kaldık, oysa bütün gün orada kalabilirdim. Görüşme sona erdiğinde ve telefonumu yatağımın başucuna fırlattığımda, yorganın altına girdim, gözlerimi kapattım ve uyumak için dua ettim.

Belki rüyalarımda heyecan verici bir maceraya atılır ve hayatımda ne yapmam gerektiğini çözerdim.

Evelyn

I Garsonluk Bosco's barın masalarına doğru ilerlerken biri bana baksaydı, benim sosyal bir kelebek olduğumu düşünürlerdi. Kaygısız tavırları olan, kendine güvenen bir kız görürlerdi, hatta belki de partileri sevdiğimi, yüzümde her zaman bir gülümseme olduğunu varsayarlardı. Kesinlikle sert bir dışadönük olduğumu düşünürlerdi.

Doğrusu, insanların arasında olmak beni sadece zihinsel olarak değil, fiziksel ve duygusal olarak da tüketiyordu. Bundan nefret ederdim, yabancılarla içki içmektense stüdyo dairemde yalnız kalmayı ve duvara bakmayı tercih ederdim. Darragh bunu anlıyordu, çünkü o da bu konuda tıpkı benim gibiydi.

Yani şehrin işlek bir barında garsonluk yapmak, birinin derimi canlı canlı yüzmesi gibiydi. bir süredir Bosco's'ta çalışıyordum ve ondan önce de başka bir barda garsonluk yapmıştım. İşim söz konusu olduğunda, özellikle de erkeklerin ellerini tutması ve cinsel taciz söz konusu olduğunda aynı eski yol.

Büyük, etli pençeleriyle beni ellemeye ve tokatlamaya çalışma hakkına sahip olduklarını düşünen bu sarhoş pislikler için sahte bir gülümseme yapıştırmak, anestezi olmadan dişlerinizi çektirmek gibiydi.

Bir de Bosco'nun sahibi Ritchie vardı. Üzerimdeki sümüklü bakışları, ince manipölasyonu ve iş arkadaşları arasında "şakacı bir şaka" olarak örtbas etmeye çalıştığı çok açık cinsel tacizi nedeniyle sayamayacağım kadar çok kez taşaklarını tekmelemek istedim.

Muhtemelen kolayca başka bir iş bulabilecek olsam da, zaten yapmadığım bir işi yapacak kadar yetenekli değildim. O da barlardaki kalleşleri savuşturmaktı. Ayrıca, garsonluk bana iyi saatler sağlıyordu, bahşişler okul için para biriktirmeme yardımcı olmak için inanılmazdı ve günün sonunda geleceğimi ve onunla nereye gideceğimi düşünmek zorundaydım.

İşte buradaydım, haftada beş, bazen altı gün, akşam altıdan sabah ikiye kadar garsonluk yapıyordum.

"Hey, sevgilim."

Bosco'nun müdavimlerinden Jack'in önüne dördüncü birayı koyarken sıkı dudaklı ama yine de dostça gülümsememi takındım. Huysuz bir yüzü, uzun, tuzlu ve biberli, dağınık sakalı olan yaşlı bir adamdı ve pantolonunun üzerine sarkan bir bira göbeği vardı çünkü belli ki çok fazla içmişti... ve hala içiyordu.

Ama ona tahammül ediyordum çünkü her ne kadar hastalıklı ve tatlı bir sevgi gösterisinde bulunmayı sevse de bana dokunmaya çalışmıyor, kıcıma şaplak atmıyor ya da sol göğsümün hemen üzerinde duran isimliğimi "düzeltmiyordu". Sadece aylak aylak dolaşırdı, içeri giren içki içme çağındaki kızları süzerken bira içmekten başka yapacak bir şeyi olmayan o ürkütücü yaşlı sapıklardan biri gibi.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," dedim ama cevap vermesini beklemedim, sadece döndüm ve masalarımı doğru ilerledim, masalarda asla çok uzun süre kalmadım, özellikle de adamların çok fazla içtikleri ve kendilerini kontrol edemedikleri çok açıksa.

İçeri yeni giren müşterilerin yüksek konuşmalarını duyduğumda bardaydım. Muhtemelen bar alışverişinden çoktan sarhoş genç adamlar olduklarını anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Ama omzumun üzerinden baktığımda, zaten bildiğim şeyi doğrulamak ve sonra inlemek içindi, çünkü *elbette* benim istasyonumda yüksek bir üst seçmişlerdi.

İçki siparişim barmen tarafından tepsiye "Teşekkürler Barb," diye mırıldandım. Sanki zorlu bir şehir hayatı yaşamış ama yine de hayatta kalmaya çalışıyormuş gibi sert ve ıslak bir görünümü vardı. Koyu gri gözleriyle çok fazla şey görüyordu ama herhangi birimize saygısızlık yapıldığında sıcak bir gülümsemesi ve akıllı bir ağzı vardı.

"O grupla iyi şanslar, sevgilim."

Ona acı dolu bir gülümseme verdim ve son siparişimi bekârlığa veda partisini kutlayan yirmili yaşlardaki gençlerin masasına bıraktım. İğrenç derecede gürültücü erkek grubunun içki siparişini almak için yanlarına gittim. Bu gruba karşı oyunumun zirvesinde olmalıydım, çünkü daha masaya ulaşmadan üzerlerinden dökülen likör kokusunu alabiliyordum. *Evet, kesinlikle bar taraması.*

"İyi akşamlar beyler. Bu gece sizi neyle başlatabilirim?" *Belki de kan dolaşımınızda çalkalanan içkiyi emmesi için birkaç sepet galeta?* Kendime özgü sahte gülümsememi takındım ve her birinin gözlerinin içine baktım; bu, sarhoşlara karşı biraz dengesiz hissettiğimde kendimi yapmaya zorladığım bir şeydi. Bu onlara görüldüğünden daha güçlü olduğumu göstermenin sessiz bir yoluydu.

Hepsinin kırmızı çerçeveli, kan çanağına dönmüş gözlerinde o donuk bakış vardı, alınlarında terden bir parıltı vardı ve polo ve düğmeli gömlekleri sanki bütün gece sarhoş bir halde çekiştirip düzeltmişler gibi kırıışmış yamulmuştu.

"Bir tur İrlanda bombalı arabası."

Emri verene baktım. Sesi gür çıkıyordu ve kulaklarımda çınlarken irkilmemek için kendimi zor tuttum. Gece ilerledikçe bana en büyük kötülüğü yapacak olanın o olduğu hissine kapıldım. Buna sarhoş altıncı hissim diyordum. Ve genellikle bu konuda oldukça isabetliydim.

"Elbette. Başka bir şey var mı?"

Siparişi veren adam bana tamamen müstehcen ve iğrenç bir şey düşündüğünü söyleyen bir şekilde gülümsedi. Dudağımı kıvırdım ve gözlerimi devirmemeye çalıştım. "İçkilerinizi getireyim." Topuklarımin üzerinde döndüm ama sanki gözleri uzanıp beni okşayan parmaklarmış gibi kıcıma baktıklarını hissettim. Bir ürperti bastırdım ve eğildim.

Barb'a siparişı verdikten sonra bara yaslandım. Boş boş duvardaki saate baktım, vardiyamın bitmesine sadece birkaç saat kala gecenin sona eriyor olmasına şükrediyordum.

" bakalım, bebek."

Barb'a minnettar bir gülümseme verdim ve tepsiyi masaya geri götürdüm, shot'larını bıraktım ve "Afiyet olsun" diye mırıldandım, ama tam gitmek için döndüğümde, kalın bir avucun kıcıma öyle sert bir şaplak attığını hissettim ki, acı sırtımdan yukarı doğru ve boğazımı sardı.

Yavaşça arkamı döndüm, bana dokunan kişi arkadaşlarına bakarken kulaktan kulağa sıırıyordu, diğer üçü de gülümsüyor ve "iyi iş" için birbirlerini .

"Vardiyandan sonra bizimle takılmaya ne dersin?" Öne doğru eğildi, ılık, maya kokulu nefesi üzerimde gezindi ve midemin bulanmasına neden oldu. Cevap vermemi beklemeden, elini bileğime dolayıp beni kendine çekecekmiş gibi uzandı.

Bunu yaparken kendimi görmedim, bileğini elime alıp olabildiğince sert bir şekilde sıkana kadar yaptığımın farkında bile değildim. Hiçbir şekilde güçlü değildim, ama yüzünü buruşturmasından ve kendini kurtarmak istercesine çekiştirmesinden bir zevk aldım, ama arkadaşlarının önünde bir korkak gibi görünmek istemediği de açıktı.

"Ben barın arkasına geçip bu tür durumlar için orada tuttuğumuz çekici alıp parmaklarına indirmeden önce o iğrenç ellerini kendine sakla." Çok havlayan ama hiç ısırmayan biriydim, bu kadar vahşi bir şey yapmayı asla midem kaldırmazdı ama bu küçük pisliğin bunu bilmesine gerek yoktu. Ayrıca bir çekiç olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu, ama tehdit hoş geliyordu, bu yüzden onunla gittim.

Gözlerinin içine baktım ve vücudumdaki her gözenekten sızan saf zehri ve ateşi görebildiğinden, şu anda ne kadar ciddi olduğumu hissedebildiğinden oldum. Bu gece ipin ucuna gelmişim ve ellerini üzerime koyması beni uçurumun kenarına itmişti.

"Manyak orospu," diye homurdandı, arkadaşları da benzer "sevgi sözcükleri" mırıldandılar, ama öfkeyle paraları üzerlerine atarak gittiler.

İçkilerinin parasını ödemek için masadan kalktılar ve tökezleyerek bardan çıktılar.

Müşterilerin bana baktığını hissediyordum ama artık canıma tak etmişti, bu saçmalıktan çok yorulmuştum ve kendimi son demlerimi gibi hissediyordum. Parayı aldım ve bara doğru yürüdüm, kimseye ya da hiçbir şeye bakmadan, dikkatim ayaklarımın üzerindeydi.

"Evelyn, seni ofisimde miyim?"

Ritchie seslenince dişlerimi sıktım ve kısık gözlerle ona . Cevap vermeme bekleme zahmetine girmeden arkasını döndü ve arka tarafa doğru yöneldi.

Tepsimi barın üstüne koydum ve Barb bana sempatik bir gülümseme verdi.

"Dolly, bir dakikalığına masalarımı göz kulak olabilir misin?" Diğer garsona sordum, o da en yeni müşterisine geçmeden önce başını salladı ve el salladı.

Hayal kırıklığı içinde nefesimi vererek ve bu işi bir an önce bitirmeyi bekleyerek Ritchie'nin ofisine doğru yöneldim. Çoktan ucuz masasının arkasına oturmuş, benimle mahkemeye çıkan bir kral gibi davranıyordu.

"Kapıyı kapat."

Parmaklarım avucumun içinde sıkıştı, sonra onları gevşetip emrettiği şeyi yaptım - çünkü Tanrı gerçekten sormasını yasaklamıştı.

Bir an için kapının yanında öylece durdum, onunla aramdaki küçük boşluk benim yeterince uzak değildi. Her zaman kan çanağına dönmüş koyu renk gözleriyle bana baktı, sanki burada hayatla başa çıkabilmek için içki içiyormuş gibiydi.

"Tavırların hakkında konuşmamız gerek," dedi sonunda ve ağzımın kaldığını hissettim. Sanki bir efsane gibi dudaklarım ve az önce söylediği şey karşısında çenem yerinden çıkacakmış gibi oldu.

Başımı yavaşça salladım, birkaç kez göz kırptım sonunda "Affedersiniz?" diye sordum.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, ağırlığı daha uzağa yerleştikçe sahte deri iğrenç bir gıcırta sesi çıkarıyordu.

"Müşterilerle. Onlara karşı kötü bir tavrınız var."

Ağzımı açtım ve kapattım. Sonra bu eylemi tekrarladım, çünkü gerçekten nutkum tutulmuştu.

"Az önce içeri giren o yüksek topla nasıl konuştuğunu gördüm." Ellerinizi çıkıntılı göbeğinizin üzerinde kavuşturdu ve parmaklarıyla davul çaldı.

Şaşkınlığınız yavaş yavaş yerini kızgınlığınıza, sonra da öfkeme bıraktı. Fokurdadığınızı hissettim, bu saçmalaktan bıkmıştım. *Bardağım taşıtı.*

"Oh, bana iğrenç şeyler söyleyen dört pisliğin olduğu yüksek tepeyi mi kastediyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Ritchie'ye doğru bir adım atmaya cesaret ettim. "Bana cinsel saldırıda bulunan ve rızam olmadan ellerini süren dangalağı mı kastediyorsun?" Bir adım daha attım ve öfkemin yüzümü buruşturduğunu hissettim. Ritchie'nin gözlerinin hafifçe parladığını gördüm ve sonra sandalyesinde kaydı, bu tarafımdan rahatsız olduğu belliydi. "O müşteriler mi, Ritchie?" Kontrolü ele geçirmiş bir kadındım ve sonunda erkeklerin her gün ona attığı boktan şeylerden bıkmıştım.

Gür kara kaşları aşağıya doğru çekilmişti ve ayağa kalktı, masasına yaslanmadan önce masasının etrafında yürüdü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, belki göz korkutucu görünmek için, ama aslında sadece başka bir pislik gibi görünüyordu.

"Müşterilerle bu şekilde konuşamazsınız."

Alay ettim ve başımı salladım. "Şu anda ciddi misin? Buraya gelip bu puştların arasında çalışmak, bana dokunmalarına izin vermek sorun değil ve sen çizgiyi aşmamamı mı söylüyorsun?" Bosco'yla benim, Ritchie'yle benim profesyonel ilişkimizin sona erdiğini bilerek başımı salladım.

"Bu saçmalaktan bıktım, Ritchie." İyi bir adammış gibi davranıyordu ama gerçekte temas ettiği herkesi manipüle etmeye çalışan sümüklü bir sapıktı.

"Aşırı tepki veriyorsunuz ve bunu bağlamından koparıyorsunuz."

Sanki az önce çok ince dudaklarından dökülen saçmalıklara gerçekten inanıyormuş , iğrenç sesi karşısında gözlerimin dolduğunu hissettim. Önlüğümü çıkardım ve saldırgan bir şekilde doğru fırlattım, yakalamak için çabalamadan önce pamuk göğsüne çarptı.

"Bizi her gün rahatsız eden pislikler için ayağa şaşırmadım. Bir avcı kendi avına sadık kalır, değil mi?" Gözlerini kıstı ve masayı itti. "Sikeyim , sikeyim müşterileri ve en , " diye tükürdüm, "sikeyim seni Ritchie." I

bardan çıktım, Dolly'yi gecenin geri kalanında yalnız bıraktığım için nefret ediyordum, pek çok açıdan daha güçlü olamadığım için kendime kızıyordum ama artık kendimi düşünmeye başlamalıyım.

Ne istediğim ve beni neyin mutlu ettiği konusunda endişelenmeye başlamam gerekiyordu.

Ve benim gittiğim yol bu değildi.

Cian

Y Hayatta olabilirsiniz ama yaşamıyor olabilirsiniz. Nefes alabilir, ciğerlerinize oksijen alabilir, kalbinizin atışını ve kanınızı hissedebilirdiniz.

ama bunların hepsi mekanik bir içgüdü, kas hafızasıydı... İşe yaraması *gereken* bir şeydi, çünkü doğa bunu böyle tasarlamıştı.

Böylece hayatta kalabilirdiniz ama yine de en önemli parçanızın eksik olduğunu bilerek dünyada dolaşan içi boş bir ceset olabiliydiniz.

Ve her Öteki Dünya yarattığı, kaderindeki eşe sahip olmadığında böyle .

Dalgınca göğüs kafesimin etrafında yavaş daireler çizdim. Yaşlandıkça o yalnızlığı, beni yaşayan ölü yapan o eksik parçamı daha çok hissettim. Dramatik bir karşılaştırma, ama gerçek şu ki, doğru bir tanımlamaydı.

Ve son iki yüz elli yıldır yaşamıyordum. Günü gününe yaşadım, çünkü sorumluluklarım ve yükümlülüklerim vardı. Kralıma hizmet etmek, Muhafızları eğitmek ve *onu* aramaya devam etmek. Her zaman onu. Yaptığım her şey yüz­süz, isimsiz eşim içindi.

Banner'a sadık olsam da, Muhafızlar'daki her bir asker için ölebilsen de, kraliyet ailesini korumak için öldürüp sakat bırakabilsem de, önceliğim her zaman dışımı aramak olacaktı. O dışarıdaydı, belki henüz hayatta değildi, belki de çoktan farklı bir zamanda doğmuştu, onu bulamayacağım kadar uzakta, var olmadığım kadar uzun zaman önceydi.

Ya da belki de dışarıda bir yerdeydi, zayıf ve yaşlıydı, dolu dolu, mutlu bir hayat yaşamıştı, başka birine aşıkta, çocukları ve torunları etrafını sarmıştı.

Her ne kadar kadınımı başka biriyle düşünmek beni yiyip bitirse de, bu bir gerçektir, özellikle de insansa.

Nerede olursa olsun, kim olursa olsun, kalbimi ve ruhumu ellerinde tutuyordu ve bunun farkında bile değildi.

İki yüzyılı aşkın süredir evim olarak adlandırdığım küçük, minimalist kulübenin kapısını kapattım. Yaylaların derinliklerinde, hâlâ Lycan bölgesinin içindeydi; Banner'a ya da kraliyet ailesine ulaşmam gerektiğinde vardiya değiştirip korumak ve savunmak için orada olabileceğim kadar yakındı. Ama kendi yalnızlığımın içinde debelenip durabileceğim kadar da uzakta, asla iyileşmesin diye sürekli kaşınan bir yara kabuğu gibiydim.

Hayatım çok daha kötü olabilirdi, diye düşündüm. Silah arkadaşım Odhran gibi baktan bir elim olabilirdi. Eşimi bulabilirdim ama onun gibi onu benden . Onu görmeyi, ona dokunacak kadar yakın olmayı düşünmek, ama onu benim yapamadan acımasızca benden koparılması en acımasız ceza, ölümden daha kötü bir kader olurdu.

Evet, çok daha kötüsü de olabilirdi.

Ön kapı arkamda, kabin önümde uzanırken orada durdum ve bir kez daha ne kadar çıplak ve boş olduğunu fark ettim. Beni bir insanın olabileceği kadar rahat ettirecek olanaklara sahipti. Arkamı döndüm ve geldiğim yerden çıktım, evin yan tarafına doğru ilerledim, giderken kıyafetlerimi çıkardım ve onları düştükleri yere bıraktım.

O dört duvar arasında kilitli kalmak istemiyordum. Bir şişe viskiyi bitirirken şömineye bakıp alevlerin kütükleri yiyip bitirmesini izlemek istemiyordum. Ve bu benim

Tipik bir gece, yapmam gereken onca şeyi düşünürken, içimdeki o yakıcı his onu aramam, bulmam gerektiğini söylüyordu.

Ağaçların dibinde çırılçıplak durdum, gözlerimi kapattım ve başımı arkaya eğerek sonbaharın keskin havasını içime çektim. Yılın bu zamanı daha soğuktu, teninize yapışan, soğuk parmaklar gibi etinize dokunan bu buz gibi hava. Aşırı ısınmış bedenime iyi geliyordu, günün terini silip süpürüyordu ama içimdeki huzursuz enerjiden kurtulmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Lycan formumda koşmanın da pek yardımcı olmayacağını bilsem de, alternatiften daha iyiydi.

Vardıyanın üzerime gelmesine izin verdim, kemiklerimi kırdım ve derimi yırttım, dört pençemin üzerine düşene kadar her şeyi yeniden hizaladım, ağır formumu kaplayan kürkümü silkeledim. Hayvanım devasa ve güçlüydü, lanet bir Clydesdale kadar büyüktü, yoluma çıkan her şeyi alaşağı edecek kadar büyüktü.

Kurt bedenimde her şeyi daha güçlü kokluyor ve duyuyordum. Uzaktaki böceklerin sesini, ormanda koşan başka bir kurdun kokusunu alırken görüşüm keskin ve netti, kristal berraklığındaydı. Ön ve arka ayaklarımın mesafeyi tüketmesine, pençelerimin yumuşak toprağa batmasına izin vererek havalandım.

Daha hızlı koştum, devrilmiş kütüklerin üzerinden atladım, sarkan dalların etrafından dolandım. Dere boyunca uzanan kayaları kaplayan yeşil yosunların parlaklığını görebiliyordum. Etrafımı saran toprak kokusunu alabiliyordum. Yaylalar yaşamla doluydu ve bu benim Lycan'ıma enerji veriyor, onu mirasına ve kültürüne bağlıyor, onu Doğa Ana ile bir yapıyordu.

Biz yeryüzünün bir türüydük, aydan güç alıyorduk, çevremizden güç alıyorduk. Ve böylece son iki buçuk yüzyıldır yaptığım gibi teselli buldum ve özgürce koştum. Bu duygu, eşimi bulduğumda ve o *Bağlantılı Bağlantıyı* deneyimlediğimde hissedeceğimi bildiğim şeyin yanında sadece ikinci sırada geliyordu.

Her şey daha kötü olabilirdi, diye düşündüm.

Bir mantra gibi kafamda dönüp durması ruhumdaki acıyı dindirmedi.

Kendimi o kadar uzun süre koşmaya bıraktım ki zaman . Kemiklerim ağrıyordu; kaslarım itiraz ediyordu. Ama umurumda değildi. Artık koşamayacak hale gelene kadar, topallayıp bitkin bedenimi sürükleyene kadar koşacaktım.

Yığılıp uyumadan önce kamarama geri döndüm. Çünkü ancak o zaman uyku rüyasız olacaktı, zihnim ve bedenim hissetmek bir yana düşünemeyecek kadar bitkin olacaktı.

Onu görmeden önce kokusunu almıştım. Yörüngemde ince bir değişiklik yaparak diğer Lycan'a doğru yöneldim. Yaklaştıkça kokusu daha da belirginleşti, sanki tenine kazınmış bir imza gibiydi, bir Öteki Dünyalı'nın onun kim olduğunu sonsuza dek bilmesini sağlayacak bir dövme.

Açıklığı yararak geçtim ve Tadhg'in orada durmuş beni beklediğini gördüm. Yavaşladım ve vücudum yere çömelmiş bir şekilde ilerledim. Muhafızların bir parçası olarak Tag her gün benimle birlikte antrenman yapıyordu. Güçlüydü ve yüz yetmiş beş yaşında olmasına rağmen kesinlikle kendi başının çaresine bakabilirdi ve birçok savaş görmüştü. Sahip olduğum en güçlü askerlerden .

Ama yetki bendeydi. Alfa bendim. En güçlü bendim.

Ondan birkaç adım ötede durdum, saldırganlığı hissetmesine izin verdim, arkasında kötü niyet olmasa bile kavgaya hazır olduğumu bilmesini sağladım. Kan dökülmesini istiyordum, buna ihtiyacım vardı. O boşluğu ve içimdeki boşluğu dolduracak bir şeye ihtiyacım vardı. Ve ormanın ortasında eski moda bir Lycan dövüşü tam da bunu yapacaktı.

Asıl soru, bu meydan okumayı kabul edip etmeyeceğiydi.

Başını geriye eğdi, büyük siyah burnu derin bir nefes aldı ve savaşı kabul ettiğine dair alçak bir ses çıkardı. Bunu çok iyi biliyordum, çünkü *ben* asla bir meydan okumadan geri adım atmazdım.

Ben çömeldim, o da aynısını yaptı. İnsan formlarımızda olsaydık, ikimizin de uğursuz psikopatlar gibi sırtacağını hayal edebiliyordum.

Pençelerimin toprağı kazmak için hafifçe geri çekilmesine izin verdim, kaslarımın sıkıldığını hissettim, kalbim daha hızlı ve daha sert pompalanırken kulaklarımda kanın aktığını duydum. Bu dövüşten sonra kendimi kulübeme sürüklediğimde sadece bitkin düşmekle kalmayacaktım, aynı zamanda umarım ağrılı ve kanlı olacaktım, bu acı içimden karanlık ve acı verici bir şey koparmaya yetecekti.

Ve sonra ileriye doğru çarpışıyorduk, devasa bedenler çarpıyor, pençeler ve dişler eti parçalıyordu. Tag ile üstünlük mücadelesi verirken karanlık bir zafer edasıyla hırladım ve saldırımda acımasızdım.

Bu kavgaya en derinden, kim ve ne olduğumun yapısına kadar ihtiyacım vardı. Belki de içimdeki boşluğu hissetti, çünkü şu anda onu saklamadığımdan emindim. Belki de benzer bir ruh gördü. *Belki kendi eşleşmemiş hayatı için de aynı şeyi hissediyordur.*

Sebebi her ne olursa olsun, o da benim kadar acımasızdı; dişlerini göstererek ve acımasızca saldırarak kalın kürkün altındaki eti parçalıyor, dişlerimizle boyunların arkasını kavrıyorduk. Asla vazgeçmedi ve ben de onun vahşiliğini onaylayarak hırladım.

Kavga ilerledikçe birbirimize daha çok saldırdık, daha hırçınlaştık.

Ve acının beni çarpmasına izin verdiğimde, memnuniyet vücudumda güneş kadar parlak bir şekilde yandı, hissettiğim tek şey fiziksel olana kadar diğer tüm duyguları veya hisleri kavurdu.

Sürekli olan ıstırapı maskeleyemeye yardımcı olabilecek tek şey buydu.

Bu yüzden onu benimsedim ve daha fazlasını istedim.

Evelyn

Mayatım şu anda bir karmaşa, bir enkaz... mükemmel bir bok gösterisi. Bosco'daki içimden ayrılalı günler olmuştu. iş arayacak enerjim yoktu. Başka bir garsonluk içine düşüncesi bile -ki bu noktada iyi para kazanabileceğim tek iş buydu- içimdeki ruhu söküp atıyordu.

Ama şu anda beni yiyip bitiren şey işsizlik değildi. Aynı süre içinde Darragh'tan haber alamamış olmamdı. Günlerce süren sessizlik, onu aradığımda cevap alamam, çılgınca mesajlar bıraktıktan sonra mesajlarıma ya da telefonlarıma geri dönmemesi.

"Ben destansı boyutlarda bir karmaşayım."

İnsanların koruyucu aile sistemindeki çocuklar hakkında yaptığı genellemelerden, hasarlı, kırılmış... mahvolmuş olduğumuz klişesinden hep nefret etmişimdir. Bundan nefret ederdim, buna asla inanmazdım ama bazen içimden bir ses bunun doğru olduğunu fısıldardı. Bu sinsi tırmalama, hayatımda olan travmaların, orada olduğunu bildiğim ama hatırlamadıklarımın, benden her türlü masumiyeti veya *iyiliği* aldığını alay ederek söylüyordu.

O karanlık sesi ısırdım, o kadar derine gömdüm ki, dışarı çıkana kadar bir ömür geçecekti, ama yere düştüğümde, gölgeler

Üzerimde dolaşıp beni cehenneme sürüklemeye çalışırken, ruhumun hüznü kısımlarından fısıldadığını duydum. Eski, zehirli bir arkadaş, sizi tekrar tekrar inciten bir sevgili, gitmesini istediğiniz ama asla tam olarak gitmeyen biriydi.

Ve tüm bunlar yüzünden, hayatımda kim olduğumu şekillendiren durumlar ve anlar yüzünden, başka biri olmak için çok uğraştım. İşler komik olmadığında gülüyor, mutlu olmadığında gülümsüyordum. İyi bir oyuncu, mükemmel bir yalancı olmuştum.

Çünkü içimde o kadar önemli bir şey eksik ki sanki kendimin yarısını kaybediyorum.

Yatağıma uzandım ve tavana baktım, gölgeler ve ışıklar küçük odada yanıp sönüyordu. Hareket edecek enerjim yoktu, hayatın bunalımı göğsümdeki kül blokları gibi beni bastırıyordu. Tek yapmak istediğim zihnimi kapatmak, bir düğmeyi çevirmektir, böylece orada hiçbir şey olmayacaktı, boş bir tuval. Beyaz gürültü.

Gözlerimi kapattım ve avuçlarımdaki topukları ovuşturdum, vücudum sadece fiziksel olarak değil, asla geçmeyeceğini kabul ettiğim bu derin yorgunlukla da ağrıyordu. Bir işimin olmaması, birikim hesabımdaki para için endişelenmem ve şimdi de Darragh'ın sessizliğe gömülmesi beni o kadar germiştir ki, bir insanın sadece stresten ölüp ölmeyeceğini merak ediyordum.

Kendime, eğer bugün ondan haber alamazsam, birikim hesabımı boşaltacağımı -kolej derslerinin canı cehenneme- ve onu bulmak, iyi olduğundan emin olmak için İskoçya'ya uçacağımı söyledim. Belki çok sertti, kesinlikle mantıksızdı ama o benim ailemdi, kız kardeşimdi ve koca bir okyanusun ötesinde tek başıyaydı ve geri dönüş yolunu bulması için yardıma yoktu.

Gecenin bir cep telefonum titrediğinde aklımdan tekrar tekrar bu düşünceler geçiyordu. Kalbim boğazıma , beni boğmakla tehdit ederken uzanıp onu aldım. Ekranda Darragh'ın adının yanıp söndüğünü gördüğümde hissettiğim saf rahatlama, ona bok suratlı olduğunu söylediğim için dilini bana doğru uzattığı, çektiğim aptalca bir fotoğraf içime öyle bir çarptı ki kendimi daha da güçsüz hissettim.

Telefonu ve konuşurken bir nefes verdim ve bana bir hafta boyunca yaşadığı çılgın macerayı anlatmasını dinlerken

Son birkaç gündür neden sessiz kaldığını, babasıyla ilgili bilgileri nasıl bulduğunu anlattığında, bu habere ne kadar sevindiğime ağladım. Yolculuğundan bir şey elde etmişti, umutsuzca bulmak istediği ailesi hakkında bir parça bilgi.

Bana biriyle tanıştığını, mutlu olduğunu ama her şeyin çılgınca olduğunu ve her şeyi daha sonra anlatacağını söyledi.

Ve dinlerken ve sesindeki gerçek mutluluğu duyarken bir şeyi o kadar şiddetli, o kadar yoğun bir şekilde biliyordum ki her parçam acı çekmeye başladı.

Arkadaşlığımıza bir can simidi gibi yapışmıştım ve Darragh'ın tanıştığı adamla bu inanılmaz yolculuğa başlamasıyla, her şeyin - kendi kendime söyledim- kendi yolumu açmak için yapmam gerekeni yapmamın zamanı gelmişti.

Her zaman istediğim hayatı yaşamaya . Bugün.

Darragh'la telefonda konuştuktan sonra bir daha uyuyamadım ve bu yüzden yattığım yerden yaptığım seçimleri ve hayatımda yapmadığım şeyleri gözden geçirdim. Bugün ne yapacağımı, her şeye nasıl doğru adımlarla başlayacağımı listeledim. İlk kez içimde, tedbiri elden bırakıp *kendim* gibi davranma umudunu hissettim.

Hayatımda yapacağım değişiklikten, *farklı* bir şey için atacağım ilk adımdan dolayı heyecanlıyım, mutluydum. Sanki onun güvenliği ve benim seçimlerimle ilgili tüm endişelerimin ortadan fark etmek gibi bir şeydi bu. Ama onun konuşmasını dinlerken zihnimin gerisindeki karıncalanma hissini hatırlamadan edemedim. Benden bir şeyler sakladığı çok açıktı ve ben ne kadar zorlamak istesem de, kendime her şeyi kendi zamanında ve kendi açıklayacağını söyledim.

Bütün sabah ayak işlerini yapmak, daha lüks restoranlarda bazı başvurular almak ve barlardan uzak durmak için zihinsel bir liste yaptım. Öğle yemeğimi parkta yer ve insanları izlerdim, kafamda onların kim olduklarına ve hayatlarının neyle ilgili olduğuna dair hikayeler uydururdum.

Ondan sonra, birkaç saatimi çevrimiçi bir üniversitede derslere bakarak, almak istediğim tüm dersleri yazarak, endişelerime "*Siktir et*" demek ve tüm bunlara dalmak umuduyla kendimi heyecanlandırarak geçirirdim.

Sonra seyahat edilecek farklı ülkelere, öğrenilecek tüm tarihe bakardım. Paris'teki yeraltı mezarları, Moskova'daki Aziz Basil Katedrali, Mısır'daki piramitler.

Evet, kafamda her şey mükemmel görünüyordu.

Güneş daha tam olarak doğmadan yataktan sürünerek çıktım ve duş aldım. Mutfığa girdim, küçük dairemi dolduran sessizlik son zamanlarda ilk kez rahatlatıcıydı... hiç. Mutfak lavabosunun üstündeki küçük pencereden dışarı baktım, tam karşımdaki pencereden, kapının üstündeki küçük **ÇIKIŞ** tabelası dışında karanlık olan bir çek bozdurma yerinin doğrudan görüntüsünü görüyordum.

Belki kısa hayatımda seyahat etmek ve okula gitmek gibi istediğim her şeyi yapamazdım, ama Tanrım, eğer sadece birini seçmem gerekseydi, alabileceğim en iyi tarih diplomasının tüm egzotik yerleri ilk elden ziyaret etmek, onları kendi gözlerimle görmek, uzun süredir kayıp olan bir geçmişin kalıntılarına dokunmak olduğunu düşündüm.

Lavaboya yaslanıp telefonumu aldım ve Darragh'ı aradım çünkü onu özlemiştim ve gerçekten iyi olduğundan emin olmak için sesini tekrar duymak istiyordum. Çünkü onunla daha önce konuştuğumda hissettiğim o tuhaf duyguyu hâlâ atlatamamıştım. Telefonumu kulağıma götürdüm ve uzun zamandır evim dediğim köhne mutfak ve oturma odasını tarayarak çalmasına izin verdim.

"Evelyn? İyi misin?" Üçüncü zilden sonra Darragh'ın sesi geldi, sesinde bir endişe notası vardı.

Evet, neden aradığımı merak ettiği için onu suçlayamazdım.

"Evet. Ben iyiyim." Uzun zamandır ilk kez sevinç hissetsem de, içimde derinlere gömülü olan o karanlığın yükselmesini ve her şeyi tekrar elimden almakla tehdit etmesini istemiyordum.

Rahatlamış bir şekilde nefes verdi ve bir şeylerin ters gittiği sonucuna varacak kadar kafadan kontak biri olduğumdan nefret ettim. Hayatımı gerçekten nasıl kavrayamadığımı görebiliyor muydu?

"Güzel. Senden bu kadar erken haber almak beni endişelendirdi."

"Hayır, her şey yolunda. Sanırım son birkaç gündür senin için çok endişelendiğim için biraz yapışkan hissediyordum." Nefes verdim ve kahve yapmak için döndüm, gözlerimin arkasındaki baş ağrısı artıyordu, çünkü vücuduma kükreyerek istediği kafeini vermemiştim. "Yani evet, seni aramak için bahanem buydu, ki bu hiç de bahane sayılmaz."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Aradığına sevindim. Ama bu telefon görüşmesi bir servete mal olacak."

Oturdum ve fincanımı önüme koydum, hemen masadan sıyrılan küçük laminat parçasına gittim. Gülmeye başlama sırası bendeydi, çünkü evet, öyleydi. Hesabı alana kadar bu endişeyi bir kenara itecektim. "Bu umurumda değil, belki de Bosco'dan ayrıldığım için umursamalıyım."

"Güzel." demeden önce bir süre sessizlik oldu. Orası zaten boktan bir yer."

"Evet, gerçekten de bok çukuru. Pisliklerden ve cinsel tacizden bıkmıştım." Ayağa kalktım ve mutfakta dolaşmaya başladım, yerimde duramıyordum.

"Ritchie'nin tüm bunlara bir son vereceğini söylediğini sanıyordum?" Darragh sordu ve sesindeki çatık kaşları duyar gibiydim.

Homurdandım. "Lütfen. Bu onun umurunda bile değil. O sadece konuşur. Ve çoğu zaman garsonlara cinsel tacizde da o oluyor."

"Hâlâ uyuyor olman gerekirdi. Geç saate kadar eve gelmediğini biliyorum ve sonra seni uyandırdım."

"Ben iyiyim. O kadar uzun süre tavana baktım ki gözlerim yandı. Sonra tekrar uyuyamadım, ben de siktir et dedim ve seni rahatsız etmek için kalktım. Ama benden bahsettiğimiz yeter. Sonunda babanı bulmana yardım edecek adamın evine ulaştın mı?"

"Keşke sana burayı gösterebilseydim," diye mırıldandı o kaprisli sesiyle.

Eğer bir görüntü bir kızın sesine böyle bir ses katabiliyorsa, bunu görmeliydim. Telefonu çekip görüntülü sohbete bağlandım ve sonunda cevap verene kadar bekledim. Bir saniye sonra görüntülü arama kabul edildi ve Darragh'ın yüzü ekranda belirince sııttım.

"Hey, sen," dedim ve masaya geri oturdum, bana vermesini talep ettiğim bu sanal tur için rahatlamaya başladım. Kupamı kaldırdım ve çok acı kahveden uzun bir yudum aldım ama anında kafeinin kan dolaşıma karıştığını hissettim. "Bana buranın ne kadar inanılmaz bir yer olduğunu göster."

Kamerayı hemen geri çevirdi ve büyük, muhteşem bir merdivene doğru çevirdi. Telefonu, eski dünya kültürünü haykıran bir malikane olan devasa bir evin ön girişi boyunca gezdirdi. Bana en muhteşem kütüphaneyi gösterdi, kitapların sırtları deri ciltli ve tarihle yaşlanmış görünüyordu. Kalbim hızlandı.

Mini tur bittiğinde kamerayı tekrar ona çevirdi ve sırtışım genişledi. "Seni 'dolu' diye bağıran o eve getiren adam nerede?"

Görüntüsü pikseli olsa da kızardığını net bir şekilde görebiliyordum ve bu bilgiyi araştırmak için bir kaşımı kaldırdım, çünkü bu adamdan bahsetmenin bile onu şiddetle kızarttığı açıktı.

"Bir uzaklaşmak zorunda kaldı."

Baskı yapmak istedim ama hayatımda ilk kez çenemi kapalı tuttum.

Hazır olduğunda bana söyleyecek.

"Uh-huh," dedim. "Tamam. Bana bu adamdan bahset. Ne iş yapıyor, burası nerede ve en önemli soru, İskoç mafyasının bir parçası mı?"

Kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "İskoç mafyası var mı?"

Omuz silktim ama içimde bir eğlence hissettim. "Neden olmasın anlamıyorum." "Um, hayır. Kesin olarak söyleyebilirim ki, burada organize bir suç örgütü yok.

Caelan'la neler oluyor?"

"Tamam, peki, milyarder falan mı? Lütfen bana onunla ailen hakkında bilgi almak için yatmadığını söyle. Lütfen bana onun senin şeker baban gibi olmadığını söyle. Yani, bunda yanlış bir şey olduğundan değil, ama bilgi bulma umuduyla malları yaşlı bir adama vermeni istemiyorum."

Darragh öyle bir gülmeye başladı ki gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Hayır. Tüm dürüstlüğümlle söyleyebilirim ki bunu yapmayacağım."

"Kahretsin," diye mırıldandım sahte bir hayal kırıklığıyla. "Bu harika bir hikaye olurdu, değil mi?" Bunu açık uçlu bıraktım, umuyordum ki

Benden sakladığı her neyse bana söylerdi ve yüzüne baktığımda, her neyse... oldukça büyük olduğunu görebiliyordum.

"Orada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" Kahvemi bitirdikten sonra sordum, "*Umarım uzun sürmez*" diye eklemek istedim ama bunu kendime sakladım.

"Aslında bilmiyorum. Sanırım bu herhangi bir bilgi bulup bulamayacağımıza bağlı."

Cevabının bu olacağını tahmin etmiştim. "Umarım orada fazla kalmazsın çünkü ben bencil bir kaltağım ve en iyi arkadaşımı geri istiyorum. Sen yokken burası çok yalnız ve sıkıcı." Keşfetmek ve *yaşamak* için yeni hayat planımla bile bu yetersiz bir ifadeydi.

Darragh'ın konuları nasıl değiştirdiğini, konuşmanın "daha güvenli" şeylere kaydığını kaçırmadım. Ve onun bu şekilde yönlendirmesine izin verdim. Eğer şu anda eşit ve sağlam bir zeminde olduğunu hissettirecekse, hangi yoldan gitsin onu kucaklayacaktım.

Cian

Insan değildi, başka bir şeydi, daha güçlüydü. Ölümcül. Gezegende yürüdüğü bilinen en güçlü Öteki Dünya yaratığı. Bu yüzden kurdum ayağa kalkıp hayatımda ilk *kez* üstünlüğü ele geçirdiğinde durdum ve fark ettim... izin verdim

Beni tüket.

Benimkini.

Lycan'ımın bozuk hırıltısı kafatasımda yankılandı, vücudum sıkıca kilittlendi, odak noktam bu dünyada yürüdüğüm iki buçuk asırdan fazla süredir hiç olmadığı kadar keskinleşti.

İçimdeki canavarın daha önce hiç hissetmediğim ya da deneyimlemediğim bir şekilde yükselmesine neden olan şey *onun* sesiydi, hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemeyen bir acı. Daha önce güçlü olduğumu düşünmüştüm ama onun sesini duymak onu katlanarak güçlü kıldı, sanki içimde yüzlerce Lycan barındırıyordum ve onu benden uzak tutmayı düşünen her şeyi ya da herkesi yok edecektim.

Gömleğimi kavradığımda elim kendi kendine kalkıyordu, tam kalbimin üzerindeydi, duyduğum en güzel, en güzel sesin kaynağına yaklaştıkça organ acı verici ve şiddetli bir şekilde çarpıyordu.

Ve sonra orada durmuş Caelan'ın eşine bakıyordum, elindeki telefon İskoç Lycan kralının malikânesinin zenginliğini ve lüksünü göstererek içeriye tarıyordu.

Hayvanım ileri doğru itti ve pençeledi. Üstünlüğü ele geçirdiğinde gözlerimin parladığını hissettim.

O bizim kızımız. Onu biz bulduk.

"Darragh?" diye fısıldadı eşim yumuşak, kadınsı bir sesle, paniği açıktı. Şu anda pek de insan gibi görünmediğimi biliyordum. İnsan *gibi hissetmiyordum*.

Kalbimin üzerindeki noktayı tekrar tekrar ovuşturdum, telefondan, bir tanrıçanın pikseli görüntüsünden başka bir yere bakamadım.

Uzun siyah saçlar, kaymak taşı gibi bir ten, iri, geniş ve şok olmuş gözler. Uzaktan bile, telefonun boktan çekim gücüyle, burnunun köprüsü boyunca dans eden hafif çilleri . Hayatımda gördüğüm en güzel yaratıktı ve onu ilk kez görmek bana *yaşadığımı* hissettirdi.

"Kim o?" diye fısıldadı eşim o kadar alçak sesle ki, neredeyse tamamen canavarıma dönüşmemiş duymam zor olurdu, duyularım *onun* yüzünden daha da artmış, keskinleşmişti. Kurdumun burada olduğunu, koruyacağını -onu koruyacağımızı, sahipleneceğimizi, işaretleyeceğimizi- bildiren gürleyen hırıltısı daha da yükselmeye başladı. Duyduğum tek şey o olana kadar sağır edici bir kükremeye fuayeyi doldurdu.

Bir adım ileri attım, sonra bir adım daha, kendimi durduramıyordum, bu bağ kendini benden eşime bağlıyordu, onun fiziksel olarak burada olmamasını umursamıyordum. Belli belirsiz Caelan'ın eşinin geriye doğru hareket ettiğinin farkındaydım, korkusunun kokusu burnuma asit gibi geliyordu. Caelan'ı görmeden önce hissettim, sonra iri bedeninin dışarı fırlayıp küçük eşinin önüne indiğini ve sanki peşinde olduğum kişinin o olduğunu düşünerek onu koruduğunu gördüm.

Elimde olmadan dudağımı hırlayarak kıvırdım, sözsüz, hayvani bir ses ve onun dışisine ne kadar ilgisiz olduğumu gösterdim. O asla istediğim, yüzyıllardır beklediğim kişi olmayacaktı.

Genç delikanlı hırladı, eşinden uzak durması için bir uyarı. Ben de karşılığında hırladım, kendi uyarımı yaptım.

"O benim," diye homurdandım, odağım o lanet olası , gözlerini benden ayıramayan iri gözlü arkadaşımda. Bu

burada olmaması önemli değildi. İnsan ya da Öteki Dünya olması fark etmiyordu. Vücudu benim onun için *bir şey* olduğumu anladı.

"Geri çekil, Cian. O benim. Benim eşim," dedi Caelan, sesinde sınırsız bir saldırganlık vardı. Yakın bir saldırı pozisyonu aldı.

Caelan'ın hâlâ bunun *kendi* dışısiyle ilgili olduğunu düşünmesi, sadece ve sadece benim olması gereken dışiden başkasını isteyebileceğimi düşünmesi beni eğlendirirken alçak sesle ve derinden kıkırdadım.

Caelan Galce konuşmaya başladı, beni ikna etmeye çalışıyordu. Ama ona aldırış etmedim. Benden iki yüzyıldan *daha genç* olmasına rağmen güçlü bir Lycan'dı, çünkü damarlarında İskoç Lycan kralının kanı akıyordu. Ama yine de benim dengim değildi, özellikle de benimle benim olan arasında durmaya çalışırken.

Caelan'ı çok kolay bir şekilde lime lime edebilirdim. Beni uzak tutmaya çalışmasının tehdidi, telefonun diğer ucunda eşimin olduğunu ve istediğim kişinin olduğunu fark etmemiş olsa bile, canavarımı delip geçemedi. Gözlerimi kapattım ve başımı sallayarak kontrolümü sağlamaya çalıştım. Delikanlıyı yeni doğmuş bir yavru olduğundan beri tanıyordum. Büyümesine yardım etmiş, bugünkü güçlü şekil değiştiren haline gelmesi için onu eğitmişim. İçimdeki kurdun ilkelleşmesine izin veremezdim.

"Hayır o değil," diye homurdandım ve sesimdeki vahşeti ben bile duydum. Elimi telefonu işaret etmek için kaldırdım, havadaki değişimin, sonunda tam olarak ne anladıklarında atmosferdeki değişimin belli belirsiz farkındaydım. "O," diye hırladım. "Eşim." Gözlerimin şiddetle parladığını hissettim, bir adım daha yaklaşırken hayvanım tekrar öne doğru itildi.

"Darragh?" diye fısıldadı kadını, gözleri o küçük ekranda büyümüşü, sesi öfkeli ruhum için yatıştırıcı bir merhem gibiydi. Aslında ayaklarımın üzerinde sallanıyordum, bu tek kelimeyle içime huzurun yerleştiğini hissediyordum. O benim önceliğimdi ve son nefesimi verene kadar da öyle kalacaktı. "Ne hissettiğimi anlamıyorum." Ekran donduğu sırada kadını masaya baktı ve ben dişlerimi sıktım,

Caelan'ın arkadaşının elinden o lanet cihazı kapmak ve göğsüme bastırmak istiyordum.

"O benim." Caelan'ın bunları ne kadar şiddetle hissedeceğini bilerek bu iki kelimeyi tekrar gürledim, çünkü o da bunu yaşamıştı. Bir an için Caelan'a baktım, diğer erkeğin keskin gözlerinden gelen sessiz onay ve kabul. Odağımı eşine çevirdim ve neredeyse insani olmayan bir sesle, "Bana ondan bahset. Bana her şeyi anlat." Talebimi gizlemedim. Kimse onu benden saklayamazdı. Kimse dışımla ilgili *bilgileri* benden saklayamazdı.

"Cian, çekil git başımdan," diye tersledi Caelan, arkadaşıyla konuşma tarzımdan hoşlanmadığı belliydi. Anlayabiliyordum ama umurumda bile değildi.

Hoşuma gitmedi ama geri çekildim. Gözlerimi kapattım ve nefes verdim. "Sonunda onu buldum," diye fısıldadım, bu sevincin vücudumun her karanlık ve boş parçasında hareket ettiğini hissettim. Gözlerimi zorla açtım ve Darragh'a baktım. "Lütfen. Onu tanımam gerek. Kim olduğunu öğrenmeliyim." Elim göğsüme doğru gitti. Kalbime yerleşen acıyı , sonunda eşimi bulduğum ama yanımda olmadığı gerçeğinden dolayı orada çiçek açmaya başlayan bir acı. "Ona gitmeli ve benim olduğundan emin olmalıyım."

Darragh başını sallamaya başladı. Bana ait olanı, benim için doğmuş olan ve tüm gücümle koruyup kollayacağım dişi benden esirgemeye cüret ediyordu. Kurdum beni durdurmaya çalışanlara karşı kükrerken yüzüme yerleşen sert ifadeyi saklamadım.

"Eğer siz ya da bir başkası eşimi benden uzak tutmayı düşünüyorsa..." Caelan'a baktım ve derin uyarı sesini net bir şekilde duyduğundan emin oldum. Darragh'ın eşimin sesini ilk duyduğum zamanı düşündüm, nasıl da sevgi dolu, dostça bir tavırla dilinden dökülmüştü. "Evelyn." Arkadaşımın adını ilk kez söyledim, bu coşkulu duygu her bir zerremi kaplamıştı. "O bir Amerikalı." Aksanından ve Caelan'ın eşinin de Amerika'dan geldiğini görünce şaşırmadım. "Bana onun hakkında hiçbir şey söylememenin onu bulmamı engelleyeceğini sanıyorsan" -başımı salladım- "yanılıyorsun. Bir Lycan eşine ulaşana kadar durmaz." Darragh'a baktım, çünkü biliyordum ki

Aradığım cevaplara sahip olan oydu. Kadınım hakkında bir parça bilgi almamın önündeki barikat o olacaktı.

Ve böylece sadece bir Lycan erkeğinin hissedebileceği saf erkek beklentisi içime çarparken sırtışımanın yüzüme yayılmasına izin verdim. Zaten bildiğimden daha fazlasını bilmeme gerek yoktu. Adını ve nerede olduğunu biliyordum. Caelan'ın dişisi hakkında zaten bildiğim bilgiler göz önüne alındığında, gerisini bulmak yeterince kolaydı.

Öyle ya da böyle eşimi bulacaktım.

"Görünüşe göre bu kurt ödülünü almak için Amerika'ya gidiyor." Ve sonra dönüp uzaklaşıyordum, önümde uzun hayatımın en büyük görevi vardı.

Evelyn

Bir gün sonraydı ve hayatımda hiç böyle bir şok yaşamamıştım, içimde hiç bu kadar derin bir şey olmuş, kök salmış gibi hissetmemiştim.

ve kim ve ne olduğumun yapısını değiştirdi.

Ama şunu kesin ve net bir şekilde söyleyebilirim ki, eğer daha önce hayatımın berbat olduğunu düşündüysem... Henüz hiçbir şey yaşamamışım.

Çünkü şimdi bir şekilde bir kâbusun içine düşmüştüm, belki de bir *Alacakaranlık Kuşağı* bölümüne... ya da belki de bu, her şeyi yaratan her kimse ya da her neyse onun gerçekten acımasız bir şakasıydı.

Her iki durumda da, son birkaç saat içinde olanlardan sonra ödüm bokuma karışmıştı.

Telefonda bana bakarken, sanki bir şey *biliyormuş* gibi Ben. *Sanki ben onunmuşum gibi.*

Ona karşı hissettiğim bu garip çekim, sanki ben de onu daha önce hiç görmemiş olsam bile, beni oluşturan şeyin en hücresel seviyesine kadar tanıyormuşum gibi.

Darragh'ın bana anlattığı delice şeyler, gerçek hayatta değil de kurgusal bir kitabın sayfaları arasında ya da bir Hollywood filminde olması gereken şeylerdi.

Lycanlar, şekil değiştirenler, vampirler... Kader arkadaşları mı?

İnledim ve gözlerimi kapattım, hayal kırıklığı, kafa karışıklığı ve tabii ki bilinmeyenin korkusuyla akan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülen kalın damlacıklar olarak fiziksel bir görünüm kazandı.

Ellerimi saçlarımda dolaştırdım ve dirseklerimi masaya dayayarak önümdeki duvara baktım. Darragh'ın bana söylediklerine ilk başta gülmüştüm.

Doğaüstü yaratıklar mı? Bir Lycan ile çiftleşmek... kurt adama dönüşen bir yaratık? Efsane ve ilim yaratıkları gerçek miydi?

aşkına, son zamanlarda hayatımda neler oluyordu?

Bana her şeyi anlattıktan sonra o kadar çok güldüm ki gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Şimdi gözyaşlarımın başka bir nedeni vardı, çünkü diğer uçta sessizlik olduğunda, Darragh'ın sesindeki samimiyeti duyduğumda, şaka yapmadığını biliyordum.

O zaman tabii ki beyninin yıkandığını ya da en azından ona ilaç verdiğini düşündüm. Cevap kesinlikle bu olmalıydı, çünkü bunların hiçbirinin gerçek olduğunu düşünmek mümkün değildi.

Hemen o onu görüntülü olarak aradım çünkü yüzünü, gözlerini görmem gerekiyordu. Zihnimde kendimi onun silah zoruyla tutulduğuna ve bana bu çılgın fantezi hikâyesini anlatmaya zorlandığına ikna ettim. Tüm bunların *tek* mantıklı açıklaması buydu.

Ve video bağlandığında yalnız olduğunu gördüm, yüz ifadesi netti, gözleri bulanık değildi ve ifadesi o kadar ciddiydi ki nefesim boğazıma takılmıştı. Sonra bana her şeyi tekrar anlattı ben de daha önce hissettiğim eğlenceyi bir kenara itip sözlerinin içime işlemesine izin verdim.

Saatler sonra bile hala kendimi bunun gerçek olmadığına, bunun çılgınca ve delice bir şaka olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Ama değildi. Çünkü düşündükçe ve her şey daha garip göründükçe, derinlere gömülü bir parçam "Bu nasıl gerçek olamaz?" diye soruyordu.

Hayatın kendisi çılgın ve öngörülemezdi. Daha dünyadaki tüm okyanusları, uzayın engin derinliklerini bile keşfetmemiştik. Darragh'ın söylediklerini gerçekten düşündüğümde, aramızda yaşayan başka türlerin, doğaüstü yaratıkların olması o kadar da inanılmaz değildi.

Ama sonra, tüm *bu* deliliğin üzerine, Darragh en çılgın bombayı kucağıma bıraktı, DNA'mın dizilimine kadar hissettiğim kişisel bir uyarı.

Görüntülü sohbette gördüğüm, Cian dediği adam da bir kurtadam şekil değiştireniydi. Darragh'ın Caelan'ın eşi olduğunu söylediği gibi o da beni eşi olarak tanımıştı. Gözlerimi kapattım ve onu tanıyormuşum gibi hissettiğimi, bana *beni* tanıyormuş gibi baktığını hatırladım... kişisel olarak ve yakından.

Bana sanki bir hakkı varmış gibi baktı. *Kader arkadaşlar.*

Tüm bunlar gerçek olabilir mi? Darragh gerçekten de İskoç Lycan kralının üç oğlundan biri olan bir kurtadam şekil değiştirenle mi çiftleşmişti? Erkek-erkek

-Kendilerine her ne diyorlarsa, benim onun olduğumu ve bu konuda başka seçeneğim olmadığını mı söylüyorlar?

Birinin malı olmaya hevesli değildim ve ilk görüşte aşka inanmıyordum. Bu adamın benim üzerimde bir tür mülkiyet hakkı olduğuna inanmıyordum çünkü onun türü sonsuza dek tek ve biricik dişilerini arıyordu.

Ve düzgün bir zihinsel çöküş yaşayabilmek için aramayı kesmeden önce kafamın içinde yankılanmaya devam eden son şey Darragh'ın söylediği bir cümleydi.

"Senin için geliyor Evelyn ve bu erkekler eşlerini elde edene kadar asla durmayacaklar."

Artık çıldırma aşamasına gelmiştim, kendimi bir tür çılgın kitap ya da filmin içine düşmüş gibi hissediyordum. Belki de tüm bunlar bir simülasyondur, Matrix'in bir parçasıydı.

"Ve şimdi Darragh gibi çılgın bir kasabaya gidiyorum."

İzimi kaybettireceğimi mırıldandığımı hatırlıyorum, ancak o zamanlar ne demek istediğimi ya da bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum. Nereye gideceğimi bile bilmiyordum. Ama buradan, şehirden uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, kafamı toparlayabileceğim ve bazı şeyleri kadar uzağa. Cian'ın gerçekten benim için gelip gelmediğini bilmiyordum ama burada kalıp bunu öğrenmeyeceğimden de emindim. Etrafta olmadığımı görünce ilgisini kaybedecekti. Hayatının geri kalanında beni arayamazdı.

Değil mi?

İçime güç ve azim dolduğunu hissederek ayağa kalktım ve şehirden ayrılmadan önce yapmam gerekenleri zihnimde kategorize ettim. İlk olarak nereye gideceğimi ama her zaman dağları görmek istemiştim, bu yüzden başlamak için iyi yer orasıydı.

Çantamı ve ev anahtarlarımı aldım ve her şeyi sıraya için dışarı çıktım.

Maceram için para çekmem gerekiyordu - çünkü bunu başka türlü adlandırmak kendimi korkak gibi hissetmeme neden olacaktı ve ben korkak olarak etiketlenmeyi reddediyordum. Kendini korumak zayıf olmakla aynı şey değildi. Erzak, yiyecek su almam, ayrıca bir araba kiralamam gerekiyordu. Tüm bunları aldıktan sonra buraya dönüp eşyalarımı toplayacak, dairemin gelecek ayki kirasının ödendiğinden emin olacak ve sonra yola çıkacaktım.

Sanki kader beni duymuş, zihinsel ve duygusal olarak saplandığım çukuru hissetmiş ve bana ihtiyacım olan dürtüyü, aksi takdirde alamayacağım o itici gücü vermişti.

Cian'ı düşündüm, vücudumda küçük bir kızarma başladı, daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık... onu okyanusun ötesinde pikseli bir video sohbetinde görene kadar. Gözlerimi kapattım ve boğazıma oturan kalın yumruyu yuttum. Vücudum aniden gibi hissetti, meme uçlarım boncuk boncuk oldu, bu ağır ağrı tam uyluklarımın arasına yerleşti.

Nefes verdim ve yavaşça gözlerimi açtım, sonra onları kısarak bana hissettirdiği için kızdım. Kontrolün bende olmamasından, bedenimin tanımadığım bir adam için bu kadar güçlü bir uyarılma ile bana ihanet etmesinden . Hayatım bana ait değilmiş gibi hissettiriyordu. Ve ben buna izin veremezdim.

Gerçekten isteyen herkes gizli kalabilirdi. Ben de öyle yapacaktım. Ayrıca...

Eğer benim için geliyorsa, beni kapıp kendisinin yapabileceğini düşünüyorsa, yapabileceğim tek bir şey vardı.

Koş.

Ellerinde cehennem gibi bir kovalamaca olacaktı, çünkü bunu onun için kolaylaştırmayacaktım.

Eğer istediği bir avsa... Ona hayatının en büyük verirdim.

Cian

I Havaalanı görevlilerinin benim ve Odhran'ın isimlerini katlettiğini duymak acı vericiydi. Ve tabii ki son dakika, Lycan-İskoçya'dan Amerika'ya gitmek için ayarladığım özel jetin birkaç saat alıkonulması, dostumun peşine düşmek için belirlediğim zaman kısıtlamalarını alt üst etmişti. İner inmez özel gümrük memurumuzu almadığımızdan bahsetmiyorum bile, bu da yabancı topraklara inerken bürokrasiyi aşmak için normal yoldan gitmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

İşte buradaydık, isimlerimizin telaffuzunu bozan ve sanki doğru söyleyememesi bizim sorunumuzmuş gibi bize bakan insan havaalanı görevlisinin saçmalıklarıyla uğraşıyorduk. Arkamızda ve önümüzde insanlar vardı, etrafımızdaki konuşmalar iğrenç ve gürültülüydü ve bu havaalanı saçmalığından yorulmuş ve bıkmış çocukların feryatları bana aklını kaybetmeye hazır olan tek kişinin biz olmadığımızı söyledi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Odhran sonunda ve bir adım öne çıkarak hâlâ Galce telaffuzları söylemeye çalışan insan erkeğine ters ters baktı. "*Key-an*," ismimi telaffuz ederken zorlukla bastırılmış bir hırıltıyla vurguladı. "Ve benimki de *Or-in*." Mırıldandı

gerektiğinden daha sert bir şekilde vurdu ve ardından nefesinin altında bir dizi Galce küfür savurdu.

İnsanın yüzü kızardı ama pasaportlarımızı damgalayıp bize geri verirken hiçbir şey söylemedi ve Odhran'la göz teması kurmadı.

Havaalanından çıkarken karşılaştığımız bakışları görmezden geldim.

"İşte bu yüzden Highlands'den ayrılmaktan nefret ediyorum," diye homurdandı Odhran Gal dilinde.

Çok gerekli olmadıkça İngilizce konuşmayı pek sevmezdi. En iyi günlerinde bile asık suratlı bir herifti ama etrafının insanlarla çevrili olması, özellikle de bize doğru işaret edip fısıldadıklarında, havaya yayılan korku ve dehşet kokusu onu daha da sinirlendiriyordu.

Ve onu suçlayamazdım. Sabrımın son demlerini yaşıyordum ve eşimin dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmek ama yanımda olmaması içimdeki canavarı şiddetle ayağa kaldırmıştı.

Ondan ne kadar uzun süre uzak kalırsam, onu o kadar çok istiyordum ve küçük tatlı eşimi kollarıma aldığımda, bu lanet gezegende onu benden alabilecek hiçbir şey olmadığını biliyordum.

"Zararsızlar," diye mırıldandım Gal dilinde.

"Bunun tek nedeni artık bir eşin olması, hem de bir insan."

Hafifçe kıkırdadım.

"Onun sayesinde insanlara daha fazla tahammül ediyorsunuz."

Elimi enseme gezdirdim, çok uzun bir süre boyunca insanları o kadar zayıf ve benden aşağıda gördüğüm için utandım ki, bir arada yaşamamıza rağmen onları düşünmek bile zaman kaybıydı. Acı çekiyordum, içimdeki o yalnız karanlık her günü dayanılmaz kılıyordu.

"Evet, çok şey değişti." *Uzun yıllar boyunca kendimden nefret ettim.*

Odhran onaylarcasına homurdandı ama başka bir şey söylemedi, neyse ki konuyu kapattı. Her şey değişmişti, tüm hayatım kendi ekseninde dönüyordu. Eşim bir insandı, narin ve kırılgandı ve ben onu her zaman koruyacaktım.

Tekrar yanından geçtiğimiz insanlara odaklandım, şu anda aklımı eşimden uzak tutacak herhangi bir şey, çünkü ona olan ihtiyacımla kendimi delirtiyordum. Kurdum bedenimde bir ileri bir geri volta atıyordu, şu anda kontrol bende olmasına rağmen ona gitme arzusu ve şiddeti çok güçlüydü.

"Anne, dev gibiler," diye fısıldadı küçük bir kız annesinin elbisesini çekiştirirken.

Bizler büyük erkeklerdik, Lycan genetiğimiz bizi en uzun insan erkeklerinden bile daha uzun yapıyordu. Vücutlarımız gergin kaslardan ve yoğun bir güçten oluşuyordu. İnsanlar bizim hakkımızda ne düşüneceklerini bilemiyorlardı, iki erkeğin boyu bir buçuk metrenin üzerindeydi ve bir insan erkeğinden çok daha büyüktü. Normal tepkileri korkuya meyilliydi.

Ama bazıları gerçekten çok cesurdu, kocaman gözlerle Odhran'ın yüzüne bakıyorlardı, saç çizgisinden başlayıp yüzünün yan tarafına doğru kıvrılan yara izini ilk kez görüyorsanız görmezden gelmeniz zordu.

Öfke sorunu olan tetikçi bir piçti ve yıllar önce eşi elinden çalındığında daha da kötüleşmişti. İçindeki hayvandan gelen alçak hırıltılar sürekli olarak ondan geliyordu.

"Eşini bulmaya başlamayı ne kadar çok istediğini biliyorum," dedi Odhran ve ben ona bakma zahmetine bile girmeden havaalanında yoluma devam ettim, insan kalabalığının pis kokusu düşük seviyeli bir uğultunun derimin altında yanmasına neden oluyordu. "Ama sana Adryan'a saygı göstermemiz gerektiğini hatırlatmak isterim, çünkü burası onun bölgesi."

Onaylarcasına homurdandım. Vampir liderine burada olduğumuzu haber vermemiz gerektiğini biliyordum, ancak zaten tamamen farkında olduğundan şüpheleniyordum. Herifin her yerde gözü vardı, özellikle de şehrinde. Herhangi bir Öteki Dünya yarattığı onun bölgesine ayak bastığında piç kurusu bunu anlıyordu.

"Adryan ve psikopat kuzenleri İskoçya'dan döndüler, hadi şu işi bitirelim." Parmak eklemlerimi kırdım, başımı boynumun üzerinde döndürdüm ve vampir herifle yüz yüze konuşmak zorunda kalma ihtimalinin içimde yarattığı gerginliği hissettim.

onunla aynı odada olmak şöyle dursun, yüz yüze bile gelemezdi. Kız kardeşi Luna'nın Banner'la evli olması nedeniyle İskoç Lycan klanının müttefiki olmasına rağmen, vampirler ve Lycanlar arasındaki ilişki hâlâ en iyi ihtimalle titrekti.

Ve bunların hepsi Adryan'ın kendi kurallarına göre oynayan ve kimi ezdiği umurunda olmayan sadist bir orospu çocuğu kaynaklanıyordu.

Bir alfa olarak ona bunun için saygı duyuyordum. Ama aynı zamanda bir alfa olduğum için herhangi bir meydan okumada köpek dişlerim uzuyor ve göğsümden bir hırıltı yükseliyordu.

Eşimi bulmamı engellemeye çalışmasa iyi olur, yoksa vampirler ve Lycanlar arasında yüzyıllardır ilk kez bir savaş başlatmaktan çekinmem.

Cian

Air buçuk saat sonra, Adryan'ın şehirdeki en yeni gece kulübü olan Sinner'in karanlık bir arka salonuna götürülüyorduk.

Odhran ve benim etrafımda Amerikan Vampir Klanı'nın üyeleri, çoğunlukla da Adryan'ın erkek askerleri vardı ama ortalıkta dolaşan çok sayıda insan kadın da vardı. Boyunlarındaki iyileşen ısırık izlerinden ve erkek vampirlere bakarken neredeyse coşkulu bakışlarından sülüklere çok istekli kan bağışçıları oldukları anlaşılıyordu.

Vampirlerin Lycan'larla aynı çiftleşme kurallarına göre yaşadığını - Öteki Dünya'daki pek çok kişi gibi - bu da türler arasında cinsel bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Kelimenin tam anlamıyla, eşleri dışında kimseyle sevişemezlerdi. İstemiyorlardı da. Yani insan dişiler daha fazlasını isteseler bile, boyunlarına dişlerini geçirmekten ve yaşam kaynaklarını emmekten başka bir şey edemiyorlardı.

Kulübün estetiği, medya ve kurgusal standartlara göre, vampirlerin işlettiği bir gece kulübünün nasıl olması gerektiği konusunda klişeleşmişti. Kırmızı kadife ve siyah rugan, parlak vinil belli ki kolay temizlenmesi için kullanılmış.

Önden giden vampir, üst dudağı sürekli nefretle kıvrılmış gibi görünen, bakışları elle tutulur olsaydı derimizi kesecek kadar keskin, yaralı iğrenç bir piçti. Bu

Yüzünün bir tarafı boyunca uzanan ve boynunu saran buruşuk yara izi, bir noktada birinin onun başını kesmeye çalıştığını gösteriyordu. Yara izi Odhran'inkine taş çıkartırdı.

Köşeyi döndük ve Adryan'ın sağ kolu ve AVC liderinin kuzenleri olan Sebastian ve Kane kardeşleri gördüğümüzde kaslarım sıkıştı.

Sadece Adryan'ın isteyebileceği müstehcen bir şekilde süslü bir kapının iki yanında durdular, çünkü o orospu çocuğu kafasını kendi kışına o kadar sokmuştu ki, şimdiye kadar karşılaştığım en kötü narsist psikopattı.

"Lanet olası gece sakinleri," diye gürledi Odhran, Kane ve Sebastian'a dişlerini gösterirken, kardeşlerin sırtışları birbirine uyuyordu. Aralarında bir yaş olmasına rağmen ikiz gibi görünüyordular, görünüşleri ve psikotik eğilimleri birbirine çok benziyordu. Görünüşe göre delilik Adryan'ın soyundan geliyordu.

"Lanet olası köpekler," diye mırıldandı Kane, sırtışı hâlâ yerindeydi. İkisi arasında konuşkan olan oydu, Sebastian ise onun yanında sessiz bir dağ gibiydi.

"Benden istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu yaralı vampir, birinin kafasını koparmaya çalışırken ses tellerinin zarar gördüğünü belli eden tok bir sesle. Öteki Dünya yaratıkları çabuk iyileşse de, yeterince kötü bir yara ne kadar zaman geçerse geçsin tam olarak iyileşmezdi.

"Hayır," diye mırıldandı Kane. "Burada iyiyiz James." Kane'in yüzündeki soğukkanlı ifade yerine oturmuştu. "Matteo kontrol odasında bazı işlerle ilgileniyor. Eminim biraz yardıma ihtiyacı vardır."

James başını salladı ve bana baktı, yüzünde tarif edilemez bir ifade vardı, dönüp gitmeden önce.

Vampir kardeşlerle yalnız kaldığımızda Odhran oldukça gerildi. Adryan'ın en yeni gece kulübüne adım attığımızdan beri karşılaştığımız vampirlerin sayısı beni de germişti. Sayıları çok fazlaydı, psikopat sırtışları ve uzamış dişleri korkutmak içindi.

Tek yaptıkları beni kızdırmaktı.

Bir Lycan erkeğinin, özellikle de dişisini arayan bir erkeğin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değiller miydi? Bilmiyorlar mıydı ki

Pençemi boğazlarına geçirip, onlar tepki bile veremedi kafa larını boyunlarından ayırabilir miydim? Bu fikir bile damarlarımda kana susamışlık hissi uyandırdı.

Gerçek bir savaşa girmeyeli, rakibimin kanının ılık püskürmesinin yüzümü ve göğsümü kapladığını hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yoluma çıkmaya çalışmaları, Evelyn'in peşinden gitmemi engellemeleri için onlara meydan okudum. Her birini tek tek öldürmekten büyük zevk alacaktım.

Kane ve Sebastian'dan birkaç adım ötede durduk, yüzüm soğukkanlılığını koruyordu ama Odhran'dan akan fiziksel gerilimi hissediyordum. Benim kesin emrim olmadan saldırmayacaktı ve Kane'in yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi görünce neredeyse emri verecektim.

Kane, Odhran'ın yüzüne bakarken kısık bir sesle "Siktir," dedi. "Bu kadar berbat olduktan sonra hâlâ ayaktaysan, diğer piçin neye benzediğini görmekten nefret ediyorum."

Odhran ileri doğru bir adım attı ama elimi koluna koyarak onu sakinleştirdim ve Kane ile arasına girip vampir piçle burun buruna geldim.

Öteki dünya erkeklerinin hepsi koca götlüydü, hepsi normalde altı buçuk fitten uzun ve ağır kaslıydı, dişilerini ve yavrularını korumak için yaratılmışlardı - eğer ikisine de sahip olacak kadar şanslılarsa.

Yani eğer Kane ateşle oynamak istiyorsa, onu yerin dibine sokmaya fazlasıyla istekliydim.

Ama herif hiç kıpırdamadı, yüzündeki o aptal sırıtışla gözlerimin içine baktı. Uzun bir süre sonra derin derin kıkırdadı ve kenara çekildi. Sebastian kapıyı açtı ve sonuna kadar itti. Kardeşler içeri girmemize izin vermek için daha da geri çekildiler, karanlık gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

İçeri adım attım ve Odhran'ın arkamdan yaklaştığını hissettim, sessiz gölgem, önemli olan ve sayılan her şekilde uygulayıcım. Amerika'ya benimle birlikte, bana manevi destek vermek ama aynı zamanda gerektiğinde acımasız gücünü kullanmak için geldiğini biliyordum. Ve onu çok takdir ediyordum.

Önümdeki odaya odaklandım ve Adryan'ın ofisindeki iğrenç zenginlik gösterisini görünce şaşırmadım. Kapı kapandığında ve Kane ile Adryan'ın

Sebastian hepimizi birlikte içeri kapattı. Omzumun üzerinden baktım ve bir gülümsemenin ağzımın kenarını kıvrmasına izin verdim, eğer gerçekten çıkmak istiyorsam, kardeşlerimin geçmekten endişe ettiğim son şeyler olduğunu *bilmelerini* sağladım.

Tekrar öne doğru döndüm ve Adryan'ın masasını oluşturan uzun, siyah, cilalı ahşaba baktım. Masanın dağınık halde duran birkaç eşyaya bakıp keyifle homurdanabilirdim. Lanet olası bir kâğıt ağırlığı, kenarda bir yığın klasör, kablolu bir telefon.

Adryan'ın bir tür işadamı imajına bürünmeye çalışması komikti ve insani anlamda *öyle olmasına* rağmen, herif her şeyi başkalarına havale *ediyordu*.

Gerçekte muhtemelen kurbanlarını o masaya yatırmış ve sanki devasa bir yemek tabağındaki bir yemekmiş gibi onları kurutmuştur.

Bu modern çağda vampirlerle ilgili şeylerin farklı olduğunu biliyordum, yüzyıllar önce olduğu gibi karanlıkta süründükleri ve utanmadan insan kanı içtikleri gibi değillerdi. Artık cep telefonları ve sosyal medya varken böyle şeyler yapamazlardı. Birçok şey değiştirilmiş resimler ve videolar olarak "açıklanabilse" bile, insanların Öteki Dünya'yı öğrenmesi tehdidi çok büyüktü.

Adryan'ın kız kardeşi Luna'nın insanlardan su içmediğini biliyordum ama onun yerine kralımızın kan bankasına doğrudan bir hattı vardı ve eşine ihtiyacı olan tüm taze besinleri sağladığından emin oluyordu. Ama Adryan? Evet, o şerefsizin bir torbada saklanan kanla yaşayamayacağı kesindi.

Adryan'ın koyu renkli deri koltuğunun yavaşça dönerken çıkardığı ses beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Vampir liderinin vücudu büyüktü, devasa mobilya parçasını cüceleştiriyordu. Gözlerinin içine baktığımda, bu piçin şeyi kaynağından öğrendiğini anladım.

Sırıışı yavaş ve kendinden memnundu, sanki gün sayarak beklediği bir kavuşmaydı bu. Bir elini koyu renk keçi sakalının üzerinde gezdirdi, dişleri kesilmiş siyah saçlarının arasında düz bir beyazlık olarak parlıyordu. Daha da geriye yaslandı ve ellerini kaldırıp başının arkasında kavuştururken deri sandalye gıcırdadı.

Düz beyaz tişörtü iri göğsünü ve kalın pazularını örtüyordu.

Sol meme ucunu. Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Bahse girerim hasta herifin siki de delinmişti.

Adryan pek çok alışılmadık şeyle ilgileniyor gibi görünüyordu. Bir eşi yoktu, bu yüzden herhangi bir dişiyle fiziksel olarak yakınlaşmadığını biliyordum, ama bu sadist olmadığı anlamına gelmiyordu. Onu tırttım, ikimiz de konuşmuyorduk. Evet, tam bir sadistti. Herif acı çektirmeyi seviyordu.

"Vay anasını," dedi ve daha geniş sırttı, dişleri çok uzun ve beyazdı. "Kurtların kasabaya geleceğini bilseydim, bir parti düzenlerdim."

Odhran'ın boğazının arkasından derin, sinirli bir ses çıkardığını duydum, ama sessiz kalarak benim yönlendirmeme izin verdi.

"Bu planlanmış bir yolculuk değildi," dedim açıkça. Odadaki hiç kimse kıpırdamadı, gerginlik yoğun, hava Öteki Dünya alfa erkekliğiyle boğucuydu.

Adryan öne doğru eğilip kollarını masaya dayadığında hiçbir şey söylemedi, yüz ifadesi değişmeden önce sırtışı hâlâ yerindeydi. Üst kısmı açık olan küçük bir oniks kafatasına doğru uzandı. Kafatasının çukur kısmını dolduran şeker parçalarını fark ettim. Kahrolası kırmızı Jolly Ranchers.

Bir tanesini aldı ve dikkatini benden hiç ayırmadan paketini açtı. Sert şekeri ağzına attı ve tekrar arkasına yaslandı, bir elini sandalyenin koluna dayadı, diğer ön kolunu masanın üzerine koydu ve parmaklarını masanın üzerine vurdu.

Odanın sessizliği o kadar yoğun ki, o küçük dikdörtgen şeker parçasını ağzında dolaştırırken çıkardığı ses sinirlerimi bozuyordu.

"Hiç Jolly Rancher içtin mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Jolly Ranchers. Şekerden başka bir şey olmayan ama çok iyi olan sert küçük piçler. Sadece karpuzlu olanları." Tekrar sırttı. "Onlar benim zayıflığım."

"Sahip olduğun tek şey, ha." Bunu bir soru gibi ifade etmedim, çünkü Adryan'ın söylediklerinin doğru olup olmadığını anlayamıyordum. Çoğu zaman saçmalıklarla doluydu, acımasız ve vahşi bir ünü vardı.

Koyu ve alçak sesle kıkırdadı ama hiçbir şey söylemedi, sadece sert şeker parçasını ağzında dolaştırırken, dişlerine ve azı dişlerine değdirirken çıkardığı *tak-tak-tak* sesleri duyuldu.

"Duyduğuma göre kendine küçük bir dişi insan almışsın, Scot."

O şerefsizin dudaklarında onun geçince içimdeki kurt daha da kıpırdandı. Odhran bana yaklaşıp vücudu dövüşmeye hazır hale gelene kadar hırladığının farkında değildim.

"Lanet olsun. Bir eş bulmak bir erkeğe bunu mu yaptırır?" Kara bir kaşını kaldırdı. "Tüm bunlardan uzak mı durmak istiyorum yoksa mazoşizmle masaya oturup denemek mi istiyorum bilmiyorum."

Sesinde bir gariplik vardı, kelimelerindeki bu gerginlik. Ona bakarken başımı yana eğdim ve kokuları eleyerek Amerikan Vampir Klanı'nın liderini anlamaya çalıştım.

"Beni anlamaya çalışmayı bırak kurt," diye homurdandı Adryan ve yavaşça ayağa kalktı. "Artık *benim* bölgemdesin. *Benim* kurallarına göre oynayacağız. Lanet olası bir şekil değiştirenin içindeki hayvanla bana psikiyatristlik yapmasına ihtiyacım yok, anladın mı?"

Sözlü olarak cevap vermedim, sadece alaycı bir gülümsemeyle dişlerimi gösterdim. Alçak sesle kıkırdadı. "Siz Lycan'lara bir şey vereceğim... çelik gibi taşaklar.

Özellikle de benim etrafımda."

Bu Adryan'ın kendini övmesi ya da olduğundan daha büyük görünmesi değildi. Kas gücüne eşlik edecek muazzam bir güce ve beyne sahip olmadan herhangi bir Öteki Dünya fraksiyonunun lideri olamazdınız. Ve bu piç herifte bunlar fazlasıyla vardı. Ona karşı gelerseniz, gözünüzün içine baka baka kalbinizi söküp boğazından aşağı akıtarak icabına bakardı.

Bu topraklar ve karşılıklı saygıyla ilgiliydi. İskoç topraklarına adım attığında Adryan'dan da aynı şey beklenirdi. Adryan İskoç Lycan kralının kayınbiraderi olsa bile Banner'ın Klan topraklarında dolaşması için ona izin vermesi gerekirdi.

"küçük macerana başlamadan önce gelip beni görecektim kadar akıllı olmana sevindim." Geri ile lanet parmak davul.

"Saygısızlığınız yüzünden işlerin kötüye gitmesini istemezdim, özellikle de eşinizi bulmak için burada olduğunuzu düşünürsek."

Ellerimi gevşetmeden önce sıkı yumruklar haline getirdim, tırnaklarım pençelere dönüşürken kurdum benim olan şey hakkında konuştuğu için ona haddini bildirmek için ayağa kalktı.

Yumruk yaptığım ellerimi görmek için aşağı baktı ve alçak sesle kıkırdadı. "Onu gündeme getirmenin bile seni rahatsız ettiğini görebiliyorum ve tam bir kurda dönüşmeni istemiyoruz, bu yüzden şimdi kabul etmeme ve sana yeni evimi gezdirmeme ne dersin?"

Bunun bir soru olmadığını fark etmemiştim. Ayağa kalktı ve masanın etrafında yürüdü, işte o zaman topuğuna yakın takip eden devasa altın köpeği fark ettim. Hayvan masanın arkasına saklanmış

Adryan masanın etrafında dönerken durdu ve cilalı tahtaya sırtını yaslarken ellerini ceplerine soktu. "Koca bir piç, değil mi?" Elini uzatıp köpeğin kutu gibi kafasında gezdirdi, yüzünün etrafındaki sarı ve ten rengi tüylerden oluşan kalın yelesi onu bir aslana benzetiyordu. "Mastiffler son derece sadıktır, koruyucudurlar. Onlar nazik devlerdir," dedi alçak bir sesle, tam köpek dişlerini gösterip tehditkâr bir şekilde hırlarken.

"Evet, gerçekten sevgi dolu biri gibi görünüyor."

Odhran alçak bir sesle, "Bu çok çirkin bir köpek," dedi ama Adryan'ın kaşlarını çatarak ona doğru fırlatması yine de duyduğunu gösteriyordu.

"Hey, güzellik bakanın gözündedir, orospu çocuğu. Ayı hakkında ne söylediğine dikkat et." Adryan köpeğin kocaman kafasını okşamaya devam ediyordu ve köpek piçinin bakışları bana kilitlenmişti, sanki odada bir yırtıcı hayvan kokusu almış ve koca çenesini boğazıma dayamak istiyormuş gibiydi.

Adryan masadan kalkıp bana doğru geldi, elleri pantolonunun cebindeydi, yüzünde tembel bir gülümseme vardı. Neredeyse burun buruna geldiğimizde durdu ve sanki sakladığım her sırrı görebilecekmiş gibi beni süzdü. Ve herifin bakışlarıyla yüzleştim, korkutma taktiklerinin benim gibi bir erkek üzerinde işe yaramayacağını görmesini sağladım. Uzun zamandır hayattaydım, çok şey görmüştüm, savaşılmış ve öldürmüştüm.

ve bu dünyada bu vampir piçten çok daha korkunç şeyler vardı.

"Cesaretine hayranım, Cian." Ciddileştikçe gülümsemesi azaldı. "Ama dikkat et, pislik. Artık benim bölgemdesin ve Banner arkandayken ya da küçük kız kardeşimin etkisiyle içimdeki canavarı evcilleştirmeye çalışırken güvenli bir şekilde Highlands'e sıkışmış değilsin." Dişlerini gösterdi ve azı dişlerinin hınzırca uzamasına izin verdi. "Bana burada, evimde karşı gelirsen kelleler uçar. Anladın mı?"

Botlarımızın uçları birbirine değecek şekilde bir adım daha yaklaştım ve onunkilere diktim. Sebastian ve Kane'in yaklaştığını hissettim ama Adryan bakışlarımı tutarken başını salladı, bu sözsüz bir talepti ve infazcılarının desteğine ihtiyacı olmadığını gösteriyordu.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Adryan. Buraya sadece ve sadece tek bir sebep için geldim... Tanrı'nın unuttuğu varlığımın en önemli sebebi." Korkunç bir sırıtışla dişlerimi gösterdim. "Ülkemdeki yasalara uyacağım ama önceliğim eşimi bulmak. Ve hiçbir şey, kibirli bir vampir hıyarı bile yoluma çıkamaz." Lycan'ımın ayağa kalkmasına izin verdim, varlığının gücüyle gözlerim parladı, gözlerimdeki parıltı Adryan'ın yüzüne yansdı. "Benim senden yüz otuz yıl üstünlüğüm var. Senin çok daha fazla savaş gördüm, çok daha fazla adam öldürdüm *delikanlı*. Bu yüzden bu kadar sidik yarışı yeter, tamam mı?"

Adryan alçak sesle hırladı, köpeği de aynısını yaptı. Sahibinin yanına geldiğinde lanet köpeğin kokusunu aldım. Adryan ve ben birbirimizin bakışlarını tuttuk, erkek erkeğe, alfa alfaya. Gerilim yoğun ve ağırdı ama geri adım atmayacaktım. O da bunu biliyordu, çünkü roller tersine dönseydi o da geri adım atmazdı.

Sonra bir şimşek çakması gibi gülmeye başladı ve omzuma vurmak için uzandı, parmaklarını sıkarken mırıldandı, "Kahrolası kurtlar ve onların inatçı gücü. Hakkını vermek lazım."

Sonra yanımdan geçip koridora çıkmak için kapıyı açtı. Ona turuyla birlikte siktir olup gitmesini söylemek istedim. Odhran'ın umurunda değildi, benimse daha da az umurumdaydı. Buradan çıkıp dişimi bulmak, ava, kovalamacaya başlamak için sabırsızlanıyordum. Anladım.

Onu bulmayı düşünmek bile beni zorluyordu ve kimse benim kadar iyi değildi.

Ancak Adryan'ın topraklarında zaten saygı sınırlarını zorluyordum, bu yüzden sinirlerimi ve olduğum alfanın yapısına aykırı olsa bile ağzımı kapalı tuttum ve onu takip ettim.

Dişimden ne kadar uzun süre uzak kalırsam, ona sahip olduğumda o kadar acımasız olacağımı biliyordum.

Hiç şansı yoktu.

Cian

"Lanet olası bir kan dökme kulübü, Cian. Tanrı aşkına, o vampirler hasta piçler," diye homurdandı Odhran.

merdivenlerden kadınımın dairesine çıktık. Son bir saattir Adryan'ın bize gösterdiği gizli kulüpten bahsediyordu; bu kulüp vampirin en yeni müessesesinin derinliklerinde yer alıyordu.

"Herkes Adryan'ın sapkın, sadist bir olduğunu biliyor."

"Biliyorum, ama bunu ilk elden görmek?"

Odhran'a baktım ve yüzündeki konsantrasyonu gördüm, sanki kan emicilerin orada yaptığı tüm pislikleri hayal ediyordu. Dekor, aynı kırmızı-siyah renk şeması, rugan ve kadife vurgularla elit, hatta sofistike görünse de, kafamdan geçen görüntüleri inkar etmek mümkün değildi.

İnsanlar bir tahta levhanın üzerine yatırılmış, vücutlarını kaplayan düzinelerce kesikle kan tüketimi için kullanılmalarına izin vermişler.

Adryan ve gece kulübü düşünmek ya da konuşmak istediğim son şey olsa da, Odhran eşini kaybettiğinden beri ilk kez savaş dışında herhangi bir şeyle hafifçe ilgileniyormuş gibi davranıyordu.

Eşini bulmaktan bahsetmeyi yıllar önce bırakmıştı ama tek şeyin bu olduğunu biliyordum, sürekli onu nasıl bulacağını bulmaya çalıştığını biliyordum. Bunu yüzünde görebiliyordum ve tüm o karanlığın gözlerinden akıp gidişini izleyebiliyordum. Bizimle artık diğer yarısını bulma yolculuğu hakkında konuşmuyor olması, aklındaki tek şeyin bu olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bu yüzden ona kızmadım, hırlamadım ve gece kulübü hakkında çenesini kapatmasını söylemedim. Bu konuda konuşmasına izin verdim, çünkü bu onun hayatında kaçırdığı en önemli şeyi aklından çıkarmasını sağlıyordu. Odhran sadece muhafız birliğindeki askerim değildi; benim için bir kardeş gibiydi ve iliklerine kadar sadıktı. Benim onun arkasını kolladığım gibi o da her zaman benim arkamı kolladı ve şimdi bile bana gücünü, dayanışmasını ve sarsılmaz desteğini vermeye devam ediyor.

Son birkaç kat merdiveni çıkarken başka bir şey konuşmadık. Endişeliydim, sinirliydim ve kadınımlı avlama ihtiyacı damarlarımda dolaşıyordu.

Evelyn'in daire kapısının önünde durdum, bu boktan, güvensiz binada yaşadığı düşüncesiyle dudağım kıvrıldı. Onu her zaman yanımda istiyordum; korumam, dokunma mesafesine gelmeyi düşünen herkesi ya da her şeyi öldürecek kadar şiddetliydi. Koruyucu tarafım o kadar şiddetle yükseldi ki kan kokusunu aldım ve tırnaklarımın pençelere dönüştüğünü ve avuçlarımın etini yırttığını görmek için aşağıya baktım.

"Onu bulacaksın. Güvende olacak," dedi Odhran ve ben de gözlerimi kapatıp başımı salladım, bu doğru sözlerin canavarımı sakinleştirmek için bir mantra gibi kafamdan geçmesine izin verdim ya da en azından onu şimdilik yatıştırmaya çalıştım.

Onu bulacağım. Onun için güvenli hale getireceğim, çünkü o benim yanımdan asla ayrılmayacak.

Önce soluma, sonra sağıma baktım. Koridor boştu, sessizdi. Bunu profesyonel bir şekilde yapabilirdim, kilidi açabilirdim, ki bu çürük yapısıyla yeterince kolay olurdu, ama bunun yerine sabırsızlığım tavan yapmış bir şekilde kolu kavradım.

Bileğimi hızlı ve sert bir hareketle çevirerek kolu kırdım ve kapı açılarak kilit yerinden .

İçeri adımımı attım ve ilk kez eşimin kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldığımda anında kıpırdamadan durdum. Şeker gibi tatlıydı, boğazımın arkasına çarpıp aşağı iniyor ve karnımı doyuruyordu. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan tek şeydi.

Dairesinin küçük, seyrek sınırlarına baktım. Kadınımı şahsen tanımasam da -henüz değil- bu estetiğin ona mükemmel bir şekilde uyduğunu hayal edebiliyordum. Sol tarafımda, biraz yıpranmış görünen küçük, yeşil kadife bir kanepe, onun önünde de paletlerden yapılmış bir sehpa vardı.

Mutfak "oturma odasının" hemen köşesindeydi, küçük ve kompakttı, aletleri ve dolapları 70'lerden kalmaydı. Ama eşim, duvarda asılı renkli duvar halıları ve kutu gibi odaya yerleştirilmiş birkaç saksı bitkisi ile açıkça kendi alanı haline getirmişti, ki bir kez daha derinlemesine kokladığımda gerçek olmadıklarını anladım.

Şehirde yaşamayı asla hayal edemezdin - çok fazla insan, özgürce koşabileceğin hiçbir yer, canavarımı serbest bırakabileceğin hiçbir vahşi doğa yoktu. Ama orada dişimin eşyalarının arasında durup kokusunu içime çekerken, onunla her yerde kalabileceğimi ve daha yüce bir gücün bana diğer yarıma sahip olma hediyesini verdiği için çok minnettar, çok müteşekkir olduğumu fark ettim.

Palet masanın üzerinde, eski bir kutu televizyonun yanında çerçeveli bir resim duruyordu. Hareket fark etmeden önce kendimi ona doğru yürürken buldum. Elime aldım, açık renkli, gümüş renkli çerçeve eski, oksitlenmiş görünüyordu. Resim benim kadınım ve Darragh'a aitti ama çok uzun zaman önce çekilmiş olamazdı çünkü iki kadın da şu an olduklarından çok daha genç görünmüyorlardı.

Güneş tam karşılarındaydı, parlak ışıltısı yüzlerine şiddetli bir ışık saçıyordu. Evelyn ışığın bir kısmını engellemek için elini alınına götürmüştü, gülümsemesi büyüktü, uzun, siyah saçları arkasında siyah bir tülün içinde asılı dururken bir rüzgâra kapılmış gibi görünüyordu, güzelliğin bir enstantanesi.

Odaklanabildiğim tek şey .

Güneşin parıltısından gözlerini kıstığı için gözlerini göremiyordum ama bana şaşkınlık ve biraz da huşu ile bakarken ne kadar parlak ve büyük olduklarını hatırladım.

Resmi yere bıraktım ve gözlerimi kapattım, her şeyin akıp gitmesine izin verdim, bu yeni ve güçlü bir şekilde hoşla giden hisler vücudumun her bir parçasına yayılıyordu.

Uçak yolculuğunda Evelyn hakkında toplayabildiğim her türlü bilgiyi toplamış da, Lycan hacker'ı ve teknoloji dehası Rory'ye eşimin kim olduğunu daha da derinlemesine araştırmasını söylemiştim. Ama artık onun kokusu içime işlemiş, ezberlenmiş ve DNA'mın özüne işlenmişti, nerede olursa olsun onu bulacaktım.

Bana boşuna en iyi Lycan iz sürücüsü demiyorlar.

Tüm düşüncelerimin, tenimi kaplayana ve nihayet bir amaca sahip olma, *evde* olma hissinin içimde yankılanmasına neden olana kadar eşim üzerinde, onun kim olduğu üzerinde birleşmesine izin verdim.

Evelyn Williams. Yirmi üç yaşında. On altı yaşında çalışmaya başlayan insan dişi. Annesi bir keşmiş, babası bilinmiyor.

Şimdi Bosco's adında küçük bir barda çalışıyordu ve bu küçük daire onun ev dediği yerdı ya da bu kelimenin anlamına yeterince yakındı. Yetişkin olmadan önce koruyucu ailelerin yanında kalmıştı. Darragh'la da aynı yetiştirme yurtlarında tanışmış ve iki kadın birbirlerine sıkı sıkıya bağlanmışlardı.

O bir savaşçıydı, benim kadını. Hayatta kalan biriydi.

Odhran'ın Evelyn'in dairesinde dolaştığını hissettiğimde gözlerim hâlâ kapalıydı. Gözlerimi açtım ve ona baktım, eşimin alanında başka bir erkeğin olduğu düşüncesi beni ele geçirirken tüylerim diken diken oldu.

Odhran mutfaka doğru ilerledi, iri vücudu zaten küçük olan alanı cüceleştiriyordu. Küçük koridorda kadının yatak odasına doğru yürüdü. Daha ne olduğunu anlamadan içimden şiddetli bir hırıltı koptu, duvarlar ilkel sesin gücüyle sarsıldı. Dondu kaldı, omzunun üzerinden bana bakarken sırtı gerildi.

Göğsümün yükselip alçaldığını, hayvanım yüzeye çıkarken nefesimin hızlandığını hissettim. Başımı eğmişim, bakışlarım ona odaklanmıştı, gözlerim şimdi parlıyordu. Onu onun içinde düşünmek

uyuduğu, soyunduğu, dişlerini gösterdiğim, köpek dişlerimin uyarı amacıyla uzadığı yatak odası.

Ellerini kaldırıp geri çekildi ve ben de ona doğru yürürken alçak sesle homurdandım. Bir eşe sahip olmak kesinlikle her şeyi değiştirdi, beni daha da bölgeci, daha saldırgan yaptı. Birinin Evelyn'e dokunması yana, ona baktığını düşünmek bile onları öldürmek, ellerini vücutlarından ayırmak, gözlerini oymak ve parçalanmış leşlerini eşime hediye olarak sunmak istememe neden oluyordu.

Ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordum. Sonunda ona sahip olduğumda, Evelyn'i sahiplendiğimde ve boynuna işaretimi koyduğumda, daha da kötü olacağımı biliyordum, o kadar korumacı olacaktım ki, şüphesiz onun için dayanılmaz olacaktı. Bir Lycan kaderindeki eşini -diğer yarısını, ruhunun kayıp parçasını- bulduğunda beni de bir hediye olarak göreceğini anlaması için dua ettim. Benim onu gördüğüm gibi.

Tek istediğim onu mutlu etmek, hayatını tamamlanmış hissettirmektir, bu süreçte sahipleniciliğimle onu kızdırmış olsam bile.

Evelyn

| Saatlerce, yarım gün boyunca yoldaydım, çünkü arka yolları kullanmış ve otoyollardan uzak durmuştum. Manzarayı seviyordum, bu yüzden

Alışılmışın dışına çıkmak saatlerimi alsa da, kendime bunun maceranın bir parçası olduğunu söyledim. Ama bu şimdiye kadar tek başıma yaptığım en uzun yolculuktu ve bunun kötü bir fikir olduğunu birden fazla kez düşünmüştüm.

Kıçım uyuşmuş, boynum yana doğru bükülmüş ve ellerim direksiyonu uzun süre tutmaktan kaskatı kesilmişti. Ve şu anda Ohio'daydım... özellikle de Amish ülkesinin ortasında. Ve gece kalmak için yeterince iyi bir yer gibi görünüyordu. *Saklanacak bir yer*, dedi küçük bir ses bana.

Burada resepsiyon berbattı, hiçliğin ortasında, her yerde mısır tarlaları ve soya fasulyeleri vardı. Ama gökdelenler ve arabalar, insan kalabalığı ve kirlilik dumanı olmadan içime yerleşen bir tür dayanışma ve sakinlik, bir huzur vardı.

Yolculuğuma yarım saat daha vardı ve bir Amish kır mağazasının küçük otoparkına girdim. Kiraladığım arabanın motorunu durdurdum ve dışarı , ellerimi belime koyarak gerindim ve gerginliğimi attım. Otoparkta sadece birkaç araba vardı, bu durgunluk ve

sessizlik beni çevreliyordu. Hayatım boyunca şehirde yaşadktan sonra, burada olmak neredeyse bir kültür okuydu. Ama minnetle kabul ettiğim bir şeydi.

Benzin almak için durmak ve birkaç tuvalet molası dışında yola devam etmiş, şehirle mümkün olduğunca mesafe koymuştım. Darragh'a nereye bile söylememiştim. Nereye gittiğimi bildiğimden değil ama ona planlarımdan bahsetmedim. Sırlarımı mezara götüreceğini biliyordum ama bana tüm kader arkadaşı olaylarının temelini anlatmış gibi hissediyordum. Caelan'a ne kadar "bağlı" olduğunu, özellikle de diğer eşler ve Lycanlar söz konusu olduğunda bazı şeyleri kendine saklamakta güçsüz olup olmayacağını bilmiyordum. Zihin kontrolü m kullanıyorlardı? Düşündüğümde kulağa çok aptalca geliyordu ama Darragh'ın bazı şeyleri nasıl ve neden bu kadar kolay kabul ettiğine dair bir çözüm olarak bunu kesinlikle düşünmüştüm.

akılları tekmeleyen lastiklerin çıkardığı sesle omzumun üzerinden baktım ve çerçevesinin alt kısmında pas lekeleri olan eski beyaz bir minibüsün benden birkaç park yeri aşağıda durduğunu gördüm. Camın arkasında şu aile çıkartmaları vardı; bir anne ve baba ile yanlarında  küçük çubuk figürü. Son ocuğun yanına bir köpek ve kedi bile eklemişlerdi.

Yolcu tarafındaki kapı açıldı ve bir kadın dışarı çıktı, anne kotu beline kadar , iekli bluzu bir rüzgâr esintisiyle alttan toplanıyordu. Boynundaki kıvrımları germeye başladı ve başını bana doğru çevirdi, bakışlarımız kilitlendi. Bana küçük bir gülümseme ve el sallama hareketi yaptı ama karşılık vermemi beklemeden iri yarı bir adam minibüsün n tarafına doğru ilerledi ve el ele tutuştular.

Orada durmuş ifte bakıyordum, göğsümde sıkışan bir şey kendini belli ediyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Yakın bile olmamıştım. Kimseye yakın olma arzum bile yoktu. Dokunmak yok, öpüşmek yok, ve kesinlikle seks yok. Ve hain bedenim Cian'ın düşüncesiyle aydınlandı, içimde hiçbir anlam ifade etmeyen bu baş döndürücü arzu harekete geçti.

Dşncelerimden arınmak için başımı salladım. Duygusallaşmak bana yardımcı olmayacak, hatta düşüncelerimi daha da bulandıracaktı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım, tam o sırada çantamın içinden gelen cep telefonumun sesi duyuldu. Telefonumun içimde bir heyecan dalgası yarattı.

Eve. Bu tek kelime bana komik geldi. Doğru değil. Dairem kesinlikle bir ev olarak kabul edilemezdi. Kiraladığım bir yerdi, temelde bedenimi ve bazı materyalist şeyleri bir depoydu.

Evimde, Darragh ve benim yıllar boyunca biriktirdiğimiz resimler ve birlikte büyüdüğüm, yakınlaştığım birkaç evlatlık çocuk dışında duygusal hiçbir şey yoktu.

O şeyler benim için değerliydi, bana dünyadaki her şeyden daha paha biçilmez olan harika anılar veren .

Hiçbir şekilde profesyonel bir fotoğrafçı değildim, ancak devasa binaların ve uzun arazinin arkasında batan güneşin ucunu yakalayabilmek, gökyüzünün turuncular, kırmızılar, maviler ve sarılarla boyanması, her gün yaşadığım tüm cam ve çelik, kirlilik ve aşırı nüfus arasında güzel bir şeydi.

Cep telefonumu çıkardım ve az önce gelen mesaja baktım.

Darragh: Seni özledim.

Gülümsedim ve hemen bir cevap gönderdim.

Ben: Beni özlemeyi bırak ve bırak da senin aracılığınla yaşayayım. Aslında, ben de kendi maceramdayım.

Darragh'ın bana anlattıklarından sonra her şey çok tuhaf değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum. Bu yüzden başvurduğum şey, o anda tamamen doğal görünmese de olayları hafifletmeye çalışmaktı.

Bir saniye sonra telefonum gelen bir aramayla çaldı ve gözlerimi devirdim ama göğsümün kabardığını hissettim. Darragh beni olayları saptırmaya çalıştığımı bilecek kadar iyi tanıyordu sanırım. Ama o da tıpkı benim gibi meraklı biriydi ve muhtemelen seyahatimin tüm ayrıntılarını öğrenmek istiyordu.

"Beni özlemeyi bırak dediğimde, kontrol etmek için beni ara demek istemedim." Evin girişine doğru ilerlerken gülüyordum.

taşıra mağazası. Darragh gülmeye başladı. "Orada saat geç değil mi?"

Hattın diğer ucundan bir karıştırma sesi geldi ve ardından nefes verdi. "Evet. Yatakta yatıyorum, uyumaya çalışıyorum ama işe yaramıyor."

"Sen ve senin...?" Ona ne diyeceğimi bilemedim. Dostum mu? Bu bana çok garip geldi. Erkek arkadaş mı? Darragh'ın bana Lycan'larla birlikte geldiğini söylediği onca yoğunluktan sonra çok çocukça geliyordu. Bu yüzden havada asılı kalmasına izin verdim ve güldüğünü duydum, ama sanki bu onun için de hala çok garip ve yeniydi.

"Caelan ailesinin evini çevreleyen ormanda koşmak için ayrıldı."

"Kaçmak mı?" Gözlerimi kapattım ve elimle gözlerimi ovuşturdum.

"Yani..."

bir atlet olarak mı yoksa... bir kurt olarak mı?" İnledim, çünkü bunu yüksek sesle söylemek şöyle dursun, düşünürken bile kendimi çok aptal hissediyordum. Darragh'a hayatım pahasına güveniyordum, bana asla yalan söylemeyeceğini biliyordum - böyle inanılmaz bir konuda bile. Ama tüm bunlara alışmamın biraz zaman alacağı kesindi.

"Evet, bir kurt olarak," dedi sesinde gözlerimi açtığımda beni gülümseten bir eğlenceyle. "Bu çılgınca. İnan bana, *biliyorum*."

Tek söyleyebildiğim "Evet" oldu. Kapıyı açtım, serin hava ve mis gibi kokan ekmek yüzüme çarptı. Ona ailesi hakkında yeni bir bilgi bulup bulmadığını sormak istedim - İskoçya'ya seyahat etmesinin nedeni. Ama bu konuya girmek isterse bana söyleyeceğini biliyordum.

"Ama seni aradım çünkü gittiğini söylemek istedim."

Paketlenmiş tarçınlı çörekleri, taze pişmiş ekmekleri ve tüm şekerli tatlı -benim için kesinlikle iyi olmayan- karbonhidrat yüklü ürünleri görünce doğrudan unlu mamuller bölümüne yöneldim.

"Caelan?" Bir paket aldım. "Evet, bana söyledin, ama adamının nerede olduğunu bilmeme gerek yok," diye takıldım ve kıkırdadı, ama yine sıkıydı, ses o kadar garipti ki elimde bir paket yapışkan, kalın tarçınlı çörekle donakaldım. "Ne?" Kendi sorumun cevabını zaten biliyordum. Kafamı kaldırdım ve şarküterinin yanındaki minibüslü çifti gördüm; kadın bir buket çiçeği burnuna götürüyordu, adam ise sevgi dolu ve sahiplenici bir tavırla kadının belini tutuyordu.

"Ben-" hakkında konuşmuyordum.

"Darragh?" Dikkatimi çiftten başka yöne çektim. Darragh tekrar konuşmaya başladı ama sesi bir kesilip bir geliyordu. Bakmak için telefonumu kulağımdan çektim. Arama hâlâ bağlıydı ama sinyal bir kez daha berbattı. "Darragh?" Telefonumu tekrar kulağıma götürdüğümde tekrar sordum. "Hiçbir şey duyamıyorum. Ayrılıyorsunuz."

"O... uçak... en kısa zamanda-"

Kaşlarımı ördüm ve "Tekrar eder misin?" diye sordum. "Hazır... o... orada-"

O anda her şey kesildi ve ekrana baktığımda aramanın kesildiğini ve sıfır çubuk olduğunu gördüm.

Tabii ya. Telefonumu çantama geri koydum ve tarçınlı rulolara baktım. "Aşırı karbonhidrat yüklemesinin canı cehenneme," diye mırıldandım ve bir paket elmalı cips aldım.

Bu bir maceraydı, değil mi? Her şeyi öğrenirken eğlenmem ve hiçbir şey hakkında endişelenmemem gerekiyordu... değil mi? O yüzden karbonhidratları da, kendi iyiliği için fazla seksi olan doğaüstü bir adamın beni kendisinin ilan ettiği ve benim için geleceğini söylediği düşüncesini de siktir et.

Kendimi nerede bulacağımı bile bilmezken beni bulamazdı. Kendi bedenimde ve çevremde kaybolduğum kadar onun için de kaybolmuştum. Bir hayalet, bir gölge.

Bu bana bir tür teselli vermeliydi, öyleyse neden beni yakalayamayacağı düşüncesiyle göğsümde bir boşluk hissettim?

Evelyn

T İki saat sonra, gittiğim yoldan gördüğüm bir motelde, tam boy bir yatakta oturuyordum.

üzerinde. Bir korku filminden fırlamış gibiydi, muhtemelen duştaki bir delikten gözetleyen ürkütücü bir resepsiyon görevlisi vaat edenlerden biri. Ama ben sadece kendimi korkutuyordum.

Resepsiyon görevlisi beni karşılayan ve giriş işlemlerini yapan küçük, yaşlı bir kadındı ve yol boyunca bana turist tuzaklarıyla ilgili broşürler bile vermişti; en büyük iplik yumağını ya da en büyük ve en uzun yılan derisini vaat eden broşürler.

İşte buradaydım, yatakta bacak bacak üstüne atmış oturuyordum, altımdaki yorgan korkunç bir çiçek desenliydi. Kendimi hissediyordum, Darragh'la telefonda konuştuğumdan beri öyleydim ve nedenini bir türlü .

Yanımda bir kara ışık olsaydı ne tür lekeler bulabilirdim diye düşündüm, sonra çok iğrenmeden bu düşünceleri hemen bir kenara ittim. Geceyi geçireceğim motele yerleşmeden önce uğradığım son benzin istasyonundan aldığım hazır paketlenmiş sandviç, cips paketi ve bir şişe suya baktım. Yiyeceklerimi Amish dükkanından almadığım için pişmanlık duydum, bunun şekerli güzelliklere odaklandım.

Sandviçimde garip bir tat vardı ve peynirin gerçek olmadığından oldukça emindim. Kare şeklindeki sarı parçayı elime aldım, elimde biraz salladım, sallanmasını izledim, parlak dokusu ve lastik kıvamı dudağımı tiksintiyle kıvrılmasına neden oldu. Onu yemeğimin içinde geldiği plastik torbaya attım sandviçimi alıp bir ısırık daha aldım, dişlerim marulun içinden geçerken taze, gevrek bir ses odada yankılandı.

Otele giriş yaptıktan sonra Darragh'ı sabit hattan geri aramaya çalıştım ama İskoçya'da saat geç ya da çok erken olduğu için cevap alamadım. Söylediklerini ve kırık dökük sözlerini düşünüp durdum. Onları bir araya getirmeye, ne söylediğini anlamaya çalıştım, çünkü önemli görünüyordu. Her ne kadar olsam da, bir parçam bunun Cian'la ilgili olduğunu biliyordu.

Onun adını düşünmek bile içimde *güçlü* bir şeylerin kıpırdanmasına neden oldu.

Bu her neyse daha önce hiç yaşamamıştım, bu yüzden açıklayamıyordum ama sanki teslim olmayarak muazzam bir şeyi kaçırmışım gibi her yanıma bu karanlık uyanışla dolduruyordu. Ama bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım, kafamın içinde kirasız yaşamalarına izin vermedim.

Sandviçimden bir ısırık daha aldım, sesi sonuna kadar kısılmış kutu gibi televizyona bakıyordum, haber kanalı önümüzdeki hafta gerçekleşecek olan ilçe fuarından bahsediyordu.

Elbette yapacak başka bir şeyim olmadığı için aklım hemen Cian'a ve tek etkileşimimiz sırasında hatırladıklarına gitti. Telefonda ona bakarken nasıl görüldüğünü hatırladım. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu, tüm hayatımın değişmesinin üzerinden sadece günler geçmemişti.

Sandviçin yarısını, tüm cipsleri yedim, suyun dörtte birini içtim ve utanmadan bir tarçınlı rulo ve bir elma cipsi yedim.

Karnım tok, şeker ve karbonhidratlar beni uyuşuk hale getirmişken, geceyi sonlandıracak kadar yorgun olduğuma karar verdim. Ama önce, yolculuğum boyunca internet haritalarının ve Wi-Fi'nin olmadığını fark ettiğimde benzin istasyonundan alacak kadar akıllıca davrandığım yol haritasını açtım.

Avuçlarımı kalın kâğıdın üzerinde yumuşattım, tenimin *kâğıdın* üzerinde kayması bir anlamda beni rahatlatıyordu. Kendimi zeki ve bağımsız bir kadın olarak görmeyi seviyordum ama teknolojiye çok fazla güveniyordum ve harita okumak benim becerilerim arasında değildi. Yollara ve otoyollara, yer işaretlerine ve sokak isimlerine baktıkça bu durum daha da netleşiyordu. Benim için başka bir dil gibiydi.

Başımın çarpmaya başladığı noktaya geldi ve haritayı itmek için katladım, kendime daha sonra endişeleneceğimi söyledim. Duş alıp dişlerimi fırçaladıktan sonra, büyük boy bir tişört ve bir çift külot giyip yorganın altına girdim ve komodinin ışığını söndürdüm. Odadaki tek pencereye bakıyordum, perdeler iki kumaş parçasının tam olarak birleşmediği bir yer dışında kapalıydı.

Park yerindeki tek ışık doğrudan penceremin önündeydi, kirli sarı parıltısı odaya giriyor ve aksi halde kalın, karanlık olan iç mekanın bir aydınlatıyordu.

Ailem ve Darragh dışında gerçek *bir* arkadaşım olmamasına rağmen, *bir şeyler* hissettiğimi hissediyordum. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ve bunun sadece en iyi arkadaşımın gitmesinden kaynaklanmadığını biliyordum. Kurt değiştirici olduğunu iddia eden bir adama ve bu acı - hem zevkli hem de rahatsız edici - içimde hareket ediyordu.

Aslında kendimi elimi kaldırıp göğüs kafesimin üzerinde gezdirirken buldum ve hissettiklerimin etrafım insanlarla çevrili olsa bile her zaman yalnız olduğum gerçeğinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim. Kaçmayı bırakıp hayatın bana sunduklarını kabul edersem göğsümdeki o boşluğu doldurup dolduramayacağımı merak ettim.

Kendime kızarak uzandım ve tavana baktım, bakışlarımın başımın hemen üzerindeki su lekesinin etrafında dönmesine izin verdim, gölgeler onu daha da karanlık gösteriyordu. Tüm çabalarımın rağmen, Cian'ın görüntüsü ve sesinin sert tınısı aklıma geldi.

Gerçekte *kim* , hayatının nasıl geçtiğini ve onun gibi bir yaratık olmanın ne anlama geldiğini düşünmeye başladım. Yavaş yavaş zihnimi, dünyama giren tüm doğaüstü şeylere, sağduyu ve rasyonalitenin savaşımasına sokmaya çalışıyordum. *Benim yaşadığım dünyada böyle şeyler mümkün değil.*

Cian'ın düşüncesi, iri, kaslı vücudunun görüntüsü, telefonda gördüğüm ve *hissettiğim* tüm o güç ve onun benim peşimden gelmesi, benim üzerimde hak iddia ettiği için beni kovalaması fantezisi zihnimden süzülüyordu.

Ve gözlerimi kapatıp uykuya dalarken kendimi *onun* her şeyiyle tüketmeye izin verdim.

Cian

Totel küçüktü, arkasında sık mısır tarlaları vardı ve binanın önünde
issiz bir yol uzanıyordu. Küçük bir ışık
Ön kapının üzerinde titreşen **BOŞLUK YOK** ışığı
Pencere, aralıklı olarak titreyen ve sürekli sönmekle tehdit eden canlı
neon kırmızısı rengindeydi.

Geç olmuştu -ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak erken- ama
onu benim yapmak için bir an daha beklemeyecektim. Evelyn için
zaten çok beklemiştim.

Odhran, Evelyn'in cep telefonundaki GPS'e girip koordinatlarını
belirledikten sonra yola çıktık. Her parçam onu ilk kez yüz yüze
görmenin, kokusunu kaynağından almanın beklentisiyle uğulduyordu.

Ona benim olduğunu söylemekten.

Odhran kiralık arabayı park yerine çekti, gevşek çakıllar lastiklerin
altında tepiniyordu. Motelin iç kısmından epeyce uzakta durdu. Şu
anda nasıl hissettiğini, Darragh'ın ona anlattığı her şeyi nasıl
sindirdiğini düşündüm. Onu rahatlatmak, paniğe kapılmadığından emin
olmak, tüm hayatımın onun etrafında döndüğünü ve mutlu olduğundan
emin olmak istedim.

Doğaüstü olaylara ya da kaderli eşlere inanıp inanmaması önemli değildi, çünkü çok geçmeden hepsini anlayacak ve inanacaktı. Çünkü gitmesine izin vermeyecektim.

Odhran motoru durdurdu ve bir süre sessizce oturduk. Odhran'ın bilgisayar korsanlığı becerileri sayesinde bakışlarımın otoparkın dış cephesinde gezinmesine izin verdim, her odaya baktım, odağım onun içinde olduğunu bildiğim odayı buldu.

Ben bir savaşçıydım, teknoloji uzmanı değil ve bu yolculukta kendi halime bırakılmış olsaydım, onu bulmam çok daha uzun sürerdi. Ama sonunda bulacaktım. Bu yüzden, bu yolculuğa çıkmadan önce bana bilgi veren Muhafızlar'da teknoloji uzmanı olan Rory'ye ve Odhran'ın beceri setine minnettardım, çünkü Evelyn'i bulmamı hızlandırdı ve canavarımı yatıştırdı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Odhran'a baktım ve boğazımda yükselecek hırıltıyı bastırdım. Uzun dakikalar boyunca hiçbir şey söylemedim, sadece arabanın karanlık iç kısmında ona baktım, ağzımdan çıkmak üzere olan şeyi söylememem gerektiğini biliyordum.

"Arkadaşına kavuşmak için her şeyi yapardın." Bu sözler bana asit gibi geldi ve Odhran'ın yüz ifadesi acıya dönüşürken, keşke onları geri alabilseydim, kayıp eşinden bahsettiği için ondan af dileseydim. Ölmemiş olabilirdi ama ona bir anlığına sahip olduğu ve onu kaybettiği gerçeği bir ve aynıydı. "Bunu söylememeliydim."

"Hayır, haklısın. Planının ne olduğunu sorgulamamalıydım. Bu bana düşmez." Tekrar ön camdan dışarı baktı, çenesi yaralı, bıyıklarla kaplı derisinin altında çalışıyordu. "Onun bir kez yanımda olması için her şeyi *yapardım*."

"Biliyorum," dedim usulca. Hava melankoli ile yoğun ve ağırdı. Duygularım boğazımı sıkıyordu. Evelyn'i bulduktan sonra onun benden alınmasını ne hayal edebiliyor ne de anlayabiliyordum. Yine de Odhran buradaydı, onu yıllar önce kaybetmiş olmasına rağmen hala hayatta, sonsuza dek arıyordu.

Sayısız kez arkamı kollamış, savaş durumlarında birçok kez hayatımı kurtarmıştı. O asla sorgulamadı benim

güdülerime, yaptığım şeylere asla karşı çıkmadı. Tamamen sadıktı.

Ama burada otururken, sessizlik omuzlarıma bir ağırlık gibi çökmüşken, onun işaret ettiği şeyin doğru olduğunu biliyordum.

Eşimi bu şekilde avlamak işleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Hatta onu daha da uzaklaştırabilir, benden daha fazla kaçmasına neden olabilirdi. Ama vücudumda bunu yapmazsam öleceğimi söyleyen bir ateş varken kendimi durduramazdım.

İçinde bulunduğu odanın kapısına baktım, neredeyse nabzının atışını duyabiliyordum. Ses bizi ayıran boşluktan geçerek bedenime çarpıyordu. Onu henüz şahsen görmemiştim bile, ona dokunmamıştım, koklamamıştım, onu benim yapmamıştım... ama o şimdiden benim her şeyimdi.

Ben onunla tanışmadan önce de öyleydi.

Kalbim bedenimin dışında.

Fiziksel formdaki ruhum.

Bir yanımda o bana gelene kadar beklememi, her şeyin daha iyi olacağını, bana güveneceğini, birlikte olmamız gerektiğini anlayacağını söylüyordu. Başka bir ses ise harekete geçmemi, ona gitmemi, mantıklı düşünmesi için onu zorlamamı, onu asla bırakmayacağımı söylüyordu.

İçimde savaşıyor iki ses ve duygu vardı; biri beni asla istemeyeceğini ya da kabul etmeyeceğini, olduğum şeyi asla kabul etmeyeceğini söyleyen dırdırcı, uğursuz bir parçaydı. Bana her zaman yalnız kalacağımı ama ne olursa olsun onun gölgesi olacağımı söylüyordu. Asla yalnız kalmasın diye, her zaman bir koruyucusu olsun diye yanında kalacaktım. Onu bir daha hiç görmemektense sessiz koruyucusu olmayı ve bu şekilde onu hayatımda tutmayı tercih ederdim.

Bu hayal edilebilecek en yavaş, en acı verici ölüm olurdu.

Dişlerimi o kadar sıktım ki kırılmadıklarına şaşırdım, ona bu kadar yakın ama bir o kadar da olduğum için vücudum uğulduyordu. Arabadan indim ve kapıyı sessizce kapattım, sağduyu lanet pencereden dışarı çıkarken otopark boyunca yürüdüm ve motel odasının kapısının önünde durdum.

Metal ezikti, boyası bazı yerlerde soyulmuştu. Elimi koydum, gözlerimi kapattım ve derin nefes aldım, diğer tarafa odaklanana kadar her şeyi gözden geçirdim. Onun yumuşak sesi

Nefes alış veriş, yatakta kayarken battaniyenin altında hareket eden bacaklarının hafifçe *sallanması*, beni son derece sakinleştiren sesler. *Çünkü o çok yakın.*

Kalbinin düzenli olarak *güm güm* atmasına odaklandım.

Çok yaklaştım. Sonunda onu bizim yapmaya çok yaklaştık, kurdum erkekçe bir memnuniyetle homurdandı.

Yavaşça gözlerimi açtım ve elimi aşağı kolu tuttum. Bunu farklı bir şekilde yapmayı deneyebilirdim. Ama yapmazdım. Onun için çok sabırsızdım. Bileğimi sert ve hızlı bir hareketle büktüğümde çürük kilit yerinden fırladı ve mekanik aksam bozuldu. Çıkan ses bir vites değiştirenin bir mil öteden duyabileceği kadar yüksekti ama uykuya dalmış bir insan bunu fark etmeyebilirdi.

İçeri girdiğimi ve onu takip ettiğimi mi yoksa yatağının kenarında durup ona bakabilmem için uykuda kalmasını mı istediğimi bilmiyordum.

Olduğum yerde kaldım ve kilidin kırılmasından çıkan yumuşak tıngırtıdan uyanıp uyanmadığını dinledim. Kendini yatağa göre ayarlarken battaniyenin altından daha fazla *vınlama* sesi geliyordu ama onun dışında uyumaya devam ediyordu.

Onun çaresiz ve savunmasız olduğu düşüncesiyle öfke ve korumacılık içime çöktü.

İçeri girdim, kilidin artık kırık olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak kapıyı kapatabildiğim kadar iyi kapattım. İlk başta duyduğum tek şey kilidin yumuşak tıkırtısıydı. Ama sonra diğer her şeyi filtreledim ve yatağa odaklandım. Yatağın ortasında, çiçek desenli battaniyenin altında küçücük bir tümsek gibi duruyordu. Tek ışık, hafifçe aralanmış perdelerin arasından gelen, zemini kesen ve yatağa zar zor ulaşan altın sarısı bir sokak lambasıydı. Ama mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Onun kokusuyla gözlerimi kapattım. Bağımlılık yapıyordu. Sarhoş ediciydi. Şimdiye kadar deneyimlediğim en güçlü şeydi. Çiçeksi tonları olan tatlı, o kadar lezzetliydi ki sikim kırırdadı, kalınlaştı, kotumun fermuarına doğru uzadı. Başımı hafifçe aşağı eğdim ama bir adım atarken bakışlarımı ona kilitledim.

Öne doğru, ona yakın olmaktan duyduğum memnuniyetin hayvansı sesini tutarak.

Yatağın ayak ucuna gelene kadar sessizce, gizlice ilerledim, aldığı her nefese konsantre oldum, en savunmasız olduğu anda göğsünün yükselip alçalmasını izledim.

Saçları beyaz çarşafın üzerinde uzun bir karanlık yelpazesi oluşturuyordu, her yönden güzel olan keskin bir kontrast. Başını tek pencereye bakacak şekilde çevrilmişti ve ben boynunun çıplak olan sütununa baktım, köpek dişlerim boğazını delme düşüncesiyle uzadı, ona işaretimi verdim, böylece herkes onun benim olduğunu bilecekti.

Yani herkes ona dokunursa onları öldüreceğimi biliyor.

Buraya gelirken aklımda Evelyn'i her yönden benim yapmaktan başka bir plan yoktu. Sadece ona gitme, onunla birlikte olma ihtiyacı hissetmiştim. Gerisini zamanı geldiğinde düşüneceğimi söyledim kendime. Ve o zaman şimdi idi.

Ama orada öylece dururken bir sonraki hamlemin ne olacağını şaşırmıştım. İki buçuk asırdır ilk kez böyle bir şey yaşıyordum.

Yatağın etrafında yürüdüm, kendimi uzanırken ve parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirirken buldum, uzun bukleler parmaklarıma ipek gibi geliyordu, çiçek kokusu burnuma çarpıyor ve vücudumu sıkıyordu. Saçımdan bir tutam aldım ve parmaklarımda arasında gezdirmeye başladım. Sonra çılgın bir piç olduğum için elimi yatağın üstündeki duvara dayadım, öne doğru eğildim ve saç tellerini burnuma götürdüm.

Onun kokusunu içime çekerken gözlerim kendiliğinden kapandı, dişimin özünü sonsuza dek bedenime yerleşene kadar içime çektim. Onu bulamayacağım, benim için kaybolacağı bir zaman asla olmayacaktı.

O artık benim bir parçamdı. Sonsuza kadar.

Ve onun uyanıklığının kokusunu aldığım anda, vücudunun yatağa karşı daha da gevşemesini, meme uçlarının sıkışmasını izlediğim anda, kilitleri burnuma tuttum ve kokusunu vücuduma almayı durduramayarak içime çekmeye devam ettim. Ve onun çiçek açan uyarılmışlığını kokladığım anda, alçak bir

Guruldayan hırıltı beni terk etti, kurdum zevkle kamburlaştı ve daha da ileri doğru bastırdı.

Onu tam burada, hemen şimdi al. Kremse kalçalarını ayır ve içine gir, boynunu işaretle ve bizi bağla.

Gözlerimi açtım ve o zaman tamamen uyandığını gördüm, gözleri çok büyük ve maviydi, ifadesi şok ve başka bir şeydi, karanlık ve güçlü bir şey beni tekrar hırlattı.

Tanıdığım biriydi. *İhtiyacım* var.

İnsan olabilirdi, zihni korkuya kapılmıştı ama vücudu... vücudu benim için çok hazırdu.

Vücudu benim onun için ne ifade ettiğimi biliyordu ve istekliydi... hazırdu.

Ve artık geri dönüş yoktu.

Evelyn

İlk başta rüya gördüğümü sandım, bu sıcaklık üzerime çöktü, mükemmel olma hissi... mükemmel olma hissi her birime sızdı. Vücudumun her santimini.

Yavaşça uyandım, sanki okyanusun en dibindeymişim ve yüzeye çıkana kadar rahatlatıcı ve nazik bir hisle doğru süzülüp ilk oksijen ciğerlerime çekmişim gibi.

Koku zengin ve derindi, karanlık ama baharatlıydı ve beni çevreliyordu. Dilimi kapladı, böylece *tadına baktım*, burnumu doldurdu, böylece kokladığım tek şey o oldu. Bedenimin yatağa daha da , bacaklarımın ağırlıksızlaştığını, kadınsı yanlarımın yumuşadığını hissettim. Islanmışım, meme uçlarım boncuk boncuktu, içim sıcacıktı. Kendimi çok iyi hissediyordum.

İçimden yumuşak bir inilti döküldü ve gözlerimi kapalı tutarak tüm bunların verdiği hissin tadını çıkardım.

Sonra başımın yanında derin bir nefes duydum, ardından alçak bir hırıltı yükseldi. Bilinç yerine geldi ve gözlerimi kırıştıtarak açtım, farkındalık yüzüme buzlu su gibi çarparak geri geldi.

Gözleri kapalı, koyu renk kirpikleri yanaklarında yarım ay gibi uzanan, üzerimde asılı duran iri adama baktım. Kısa saçları kirpiklerinden bir ton daha açıktı, burnu düz ve güçlüydü, çenesi

Kare şeklinde ve tamamen erkeksi. Dudakları dolgundu, gölgeli odada daha karanlık görünüyordu ve saçımın bir tutamını içine çekerken tek yapabildiğim orada uzanmaktı.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve hissettiğim tek şey korku olmalıydı, ama bu adamı sadece bir kez görmüş olsam bile tanıyordum, aramızda bir okyanus vardı.

Cian.

Benim için gelmişti. Beni bulmuştu.

Büyük bir kovalamaca yaptığımı, kaçmak ve saklanmak için elimden geleni yaptığımı düşünmek isterdim. Ama orada çaresizce yatarken ve hain bedenimin daha da ıslandığını, daha da tahrik hissederken, bir parçamın beni geri tuttuğunu biliyordum. Tüm bunların aptalca bir peri masalı, uydurulmuş ve hayatıma sokulmuş hayali bir hikaye olduğuna kendimi inandırmıştım. Kendime kimsenin peşimden gelmeyeceğini, gelse bile beni asla bulamayacağını söyledim.

Ne kadar da yan.

Yavaşça gözlerini açtı, parlayan mavi kürelerin tüm odayı aydınlattığına yemin edebilirim. Bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde gözlerimin daha da açıldığını hissettim. Uzun bir saniye boyunca ikimiz de kıpırdamadık. O bana, ben ona baktık ve sonra kendimi içinde bulunduğum trans halinden çıkmaya zorladım.

O kadar hızlı hareket ettim ki yatağın kenarından düştüm, tişörtüm yukarı kalktı ve külotumun alt kısmı tamamen göründü. İşte buradaydım, yayılmıştım, bacaklarım düştüğüm için açılmıştı, Cian'ın bakışları sadece ince bir pamuk tabakasıyla kaplı en mahrem yerime kilitlenmişti.

Burun delikleri alevlendi, o insanlık dışı ses onu terk etti. Ve Tanrı yardımcım olsun... Daha da ıslandım.

Bacaklarımı kapattım ve duvar geri çekilmemi durdurana kadar yengeç gibi geriye doğru yürüdüm, sonra kendimi ayakta durmaya zorladım, avuçlarım duvarda düz, nefesim . Yatağın etrafında dolanıp bana yaklaşmasını izlerken hareket edemiyordum. Havadaki elektriği hissettim ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Benden birkaç metre uzaktayken durdu, vücudunun sıcaklığı benimkine çarptı, göğsüm daha hızlı ve daha sert bir şekilde yükselip alçaldı. Aşağı kaymadan önce şakaklarımı kaplayan boncuk boncuk terler hissettim,

Bakışları inişe perçinlenmişti. Elini uzattığında nefesimi tuttum ve gerildim; yemin ederim ki eli yüzüm kadardı. Sonra parmağının başımın kenarında gezindiğini hissettim, elini geri çekip ağzına götürmeden önce o damlayı topladı. küçük bir iniltiyi engellemek için dilimi ısırđım.

Ve parmağını dudaklarının arasına alıp o tuzlu damlayı emdiğinde ağzım şok içinde açıldı. Ondan gelen gümbürtü keskindi ve en mahrem yerime kadar ulaştı. Kalçalarımı birbirine kenetledim, külotum kıvrımlarıma yapıştı.

Bir adım daha yaklaştı ve ayak parmağımıza gelene kadar bir adım daha attı. Başım arkaya doğru eğilmiş ve duvara yaslanmıştı, bakışlarım ona kilitlenmişti. Yakışıklıydı, şaşırtıcı . Saçları kısa ve koyu renkliydi, diğer tüm yönlerden sert ve erkeksi görünmesine rağmen saç telleri çok yumuşak görünüyordu. Parmaklarım kalkıp o buklelere dokunmak, parmaklarımı onlara dolamak ve onu kendime doğru çekmek için seğirdi.

Hiç bu kadar erkeksi bir adam görmemiştım, hiç bu iri ve güçlü birini görmemiştım. Omuzları genişti, göğsü geniş ve güçlüydü ve arkasındaki her şeyi engelliyordu. Etrafımızda gölgeler ve karanlık yükselirken bile, bu kadar yakın olduğumuz için onu net bir şekilde görebiliyordum ve Cian'ın görüntüsüyle sarhoş oldum.

Bu adamın tamamen insan olmadığından hiç o anki kadar emin olmamıştım. Cüssesi, görünüşü, sesler, içinde çok derinlerde, çok tehlikeli, karanlık ve... tahrik edici bir şey olduğunu kanıtlıyordu.

"Eğer sadece..." dedi ama sanki kelimeleri çıkaramıyormuş ya da anlamamı sağlayacak şekilde oluşturmıyormuş gibi sözlerini yarıda kesti. Yüzünde bu savaşı gördüm ve içimde bir şeyler kırıldı.

Elini tekrar kaldırdı ve irkildim. Bu istemsiz bir tepkiydi ve korktuğumdan ya da bana zarar vereceğini düşündüğümünden bile değildi, ama kare çenesinin sıkışması ve parmaklarını avucunun içine kılmasıyla açıkça öyle düşündü.

"Sana asla zarar vermeyeceğim," dedi o kadar inançlı bir şekilde ki kelimeleri hissettim. "Sırf senin bütün ve güvende olduğundan emin olmak için kendimi öldürür, bedenimin işkence görmesine, parçalanmasına, yanmasına ve geri dönölmez şekilde kırılmasına izin veririm."

Küçük bir şok sesi beni terk etti.

"Gerçek bu, küçük kızım."

Küçük kızım deyişiyse göz kapaklarım kendiliğinden dalgalandı, sanki bu sözler onun olduğuma dair damgalanmış bir damga olduğu kadar bir sevgi ifadesiydi de.

"Biliyorum," derken kendimi, daha farkına bile varmadan, bunun *benim* gerçeğim olup olmadığını bile bilmeden. Ama ona bakarken ve burada onun önünde olmanın bile onun için bir tür huşu uyandıran bir an olduğunu gördüğümde, bu adamın -Lycan erkeğinin- benim için hiç düşünmeden hayatını ortaya koyacağını biliyordum.

Ellerini başımın iki yanındaki duvara dayamıştı, iri vücudu öne doğru eğilmiş, beni içine hapsedmiş, kendimi küçük hissetmeme neden olmuştu. "Eğer sana dokunmama, sana sarılmama izin verersen" - dudaklarına baktı- "seni öperim Evie, birlikte olmanın ne kadar iyi ve doğru olduğunu göreceksin."

Baharatlı, karanlık kokusu beni sıvı hale getirdi, uyluklarımın arasına yerleşmeden önce vücudumda karıncalanmalara neden oldu. Klitorisim nabzımla birlikte zonkluyor, amım ıslanıyor, açılıyor, bana sadece *onun* verebileceği şey için kendini hazırlıyordu.

Gözlerini kapadı ve inledi, başı alnıma değecek şekilde eğildi. Uzun süre aynı havayı soluduk, ikimiz de konuşmadık ama bu derin bir andı.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim tüm başladığından beri ilk kez yüksek sesle. Ama neden korktuğumu bilmiyordum.

Durum mu? Ona karşı hissettiğim bu yoğun çekim, hayatım boyunca hissettiğim ilk ve tek çekim? İnsan bile olmadığı ve onun türüyle kader arkadaşlığının ne anlama geldiğini tam olarak anlayamadığım gerçeği mi?

Kafamda o kadar çok soru vardı ki başım dönüyordu ama Cian'ın önünde durduğumda bir şey çok açıktı.

Onun varlığı beni toprakladı, her şeyi dengeledi. Düşüncelerim berraklaştı, puslu, baş döndürücü his dağıldı.

Bir saniye sonra iki eliyle yüzümü kapatmıştı, avuçları nasırlıydı, o kadar sıcak ve büyüktü ki onun hissinden başka bir şeye odaklanmak zordu. Hiç bu kadar huzurlu bir şey hissetmemiştim.

Cian'ın bana dokunmasından daha çok -ya da tahrik edici-. Ve içimde yarattığı hislere kapılmak yeterince kolaydı.

Dudaklarının yumuşak fırçasını dudaklarımda hissettiğimde gözlerim birden açıldı. İrkildim, kalbim çarpıyor, vücudum titriyordu. O küçük bağlantıdan dolayı kabaca inledi ve sonra daha da yaklaşarak bedenlerimizi birbirine kaynaştırdı.

"Ah, tanrılar. *Evet*, Evie. Fook... evet." Sözleri kısık ve boğuktu. Parmakları şakaklarımı hafifçe sıktı ve sonra başımı yana yatırıp öpücüğü derinleştirmeye çalıştı, dilinin dudaklarımın kenarında kaymasına izin verdi, sessiz bir giriş isteği.

Tanrı yardımcım olsun... ama ağzımı açtım ve dilini içeri daldırdığında inledim.

Kaslarının nasıl gerildiğini hissettim, tüm o güç serbest bırakılmayı bekliyordu. Bu basit öpücükten çıkardığı sesler daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu, hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu.

"Sana dokunmak hayal edebileceğimden çok daha iyi," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, ağzımı bir kez daha yoklamadan bir saniye önce, ikimiz de çıplakken yatakta istediğim şekilde becerdi beni.

İlk öpücüğüm güçlü, heyecan vericiydi ve bu yakıcı sıcaklık her santimimi alevlendirdi. Cian'dan gelen sesler çok ateşliydi, evcilleşmemiş, kontrolünü zar zor elinde tutan bir adam.

"Senin için çok bekledim, kızım. Bunun için çok uzun süre. Sen benim her şeyim olacaksın. Sonsuza kadar."

Sözleri karşısında gözlerimin açıldığını ve parladığını hissettim. *İlk her şeyi mi?*

Tanrım, neden bu kadar ateşliydi?

Gözlerim bir kez daha kapanırken, parmaklarımı duvara doğru kıvrırken, tutunacak bir şey bulamayıp tırnaklarım ucuz duvar kağıdına sürtünürken, kendimi bunun tadını çıkarmaya bıraktım. Ama bu ona uzanmaktan, onu kendime daha çok çekmekten, vücudunun her santimetrekaresini benimkine yapışık hissetmeye *ihtiyaç duymaktan* daha iyiydi.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi tekrar inledi, alt bedenini karnıma bastırdı, bana duyduğu arzunun çok kalın, *çok* belirgin hatları karnımı kazıyordu. *Çok büyüktü*, ereksiyonu o kadar büyüktü ki, onun tamamını vücuduma almaya çalışmayı düşünmek bile içimi korkuyla dolduruyordu.

İçimden yeni bir ıslaklık fışkırdı, vücudum kendini hazırlıyordu, onun üzerimdeki müstehcen görüntüleri, bana doğru itmesi, beni itmesi - tüm o aleti amıma sokması. Yüzüm kızardı, şüphesiz düşüncelerimin uyandırdığı tahrik ve utançla yüzümü kaplamak için boynuma doğru koşan bir kızarıklık.

Beni daha derin öptü, dilini sonuna kadar içeri soktu, ağzımın her santimini tattı. Dişlerimi ve dilimi, iç yanaklarımı, üst ve alt dudağım boyunca o kası kaydırarak ağzımın içine geri daldı, beni içten dışa sahiplendi.

Ve yaptığı şey de tam olarak buydu. Bir iddia.

Ellerim beline doğru gitti, ince pamuklu kumaşın altındaki tüm o sert kasları hissettim. Altın teninin ve güçlü kemiklerinin altında çok fazla güç vardı, kaslar kalın, güç muazzamdı.

"Ah kahretsin, genç kız," diye homurdandı dudaklarıma karşı.

Ona dokunarak haddimi aşmış olabileceğimi düşünerek elimi bıraktım, her ne kadar bu düşünce bana sürtündüğü için saçma görünse de. Ve çıkardığı hırıltı onaylamamaktan başka bir şey olarak adlandırılmazdı.

"Daha fazla. Bana daha çok dokun, Evie... İstediyin kadar. Her zaman."

Daha fazla öpüşme oldu, kafalar yana eğildi, diller birbiriyle düello etti. Kendimi doyumsuz, ateşlenmiş hissediyordum.

"Tanrım, hayatım boyunca seni, bu anı bekledim."

Benimle konuşmadığını, sanki bunun gerçekten olduğuna inanamıyormuş gibi kendi kendine mırıldandığını biliyordum. Kendimi böyle bir durumda hiç görmediğim için ona hak verebiliyordum. Aynı nefeste hem heyecan verici hem de dehşet vericiydi.

Kendini bana doğru bastırması, kalçalarını döndürmesi, o devasa ereksiyonu göbeğime doğru kazması, klitorisimin zonklamasına neden oldu, iç kedi duvarlarım kalın ve büyük bir şey için sıkıca kenetlendi... *sadece* Cian'ın bana verebileceği bir şey.

Cian geri çekildi, an o kadar çabuk bozuldu ki havayı içime çektim. Çok sert nefes alıyordu, sıcak rüzgârları yüzümde geziniyordu. Gözlerimi kırıştıtırarak açtım, dilimi yüzümün alt kısmında gezdirdim.

şışıyor, onun her şeyini tadıyor, asla doyamayacağımı bildiğim bağımlılık yaratan bir lezzet.

Tehlikeli.

"Bu sadece seni *istememle* ilgili değil, Evie." Yüz ifadesi... şiddetliydi. "Bu seni elimde tutmak için elimden gelen her şeyi yapmakla ilgili."

Teslim olmak, her ne oluyorsa izin vermek çok kolay olurdu. Bir parçam bunu çok istiyordu. Ama bilinmeyenden korktuğum için başımı sallıyor ve kalbim başka bir nedenden dolayı hızla çarpıyordu. Ellerimi göğsünün sert, belirgin göğüs kaslarının üzerine koydum ve onu geri ittim.

Anında geri çekildi, başı öne eğikti ama gözleri bana kilitlenmişti. Kapıya doğru ilerlemeye başladım, nabzım başka bir nedenle hızla atıyordu, o kadar yüksekti ki tek duyduğum buydu.

Kıkırdaması alçak sesle ve memnuniyetle oldu. Tanrım, bunu onun için zorlaştırdığım için sesi çok mutlu geliyordu.

"Ben bir kurdum, Evie. Bir Lycan erkeği."

Sözlerinin her bir parçamı okşayışından, bana bir lakap takan tek kişi oluşundan vücudum ürperdi. Kulağa o kadar ateşli ve seksi geliyordu ki, kalçalarım sertçe birbirine kenetlendi, amım yumuşadı ve inanılmaz derecede ıslandı. Külotum kıvrımlarıma yapıştı, kumaş o kadar sıırılsıklamdı ki beni utandırdığı kadar tahrik de ediyordu.

Nefes alırken burun delikleri genişledi ve alçak bir hırıltı çıkardığında gözlerimin açıldığını hissettim. *Tanrım... kokumu alabiliyor. Ne kadar tahrik olduğumun kokusunu alabiliyor.*

"Benden kaçman beni daha da sertleştirmekten başka bir işe yaramıyor, seni avlama ve yakaladığımda yere serme içgüdümü neredeyse dayanılmaz hale getiriyor." O bir adım daha yaklaştı, ben de bir adım yana, kapıya doğru ilerledim. "O güzel kalçalarını ayırmak ve seni tohumlarımla doldurana ve sikimin her tarafına boşalana kadar aralarına girmek istiyorum... kendini bana her şekilde vereceksin."

Çıplak ayağım, çoktan hazırladığım ve kapının yanında duran çantama çarptı. Göz temasını kesmeden eğilip onu aldım ve omzuma astım. Ön taraftaki eşyaları karıştırdım.

Anahtarlarımı almak için cebimi açtım, bakışlarım hep Cian'daydı, hayatta kalan yanım *koşmamı* söylüyordu.

Ama başka bir yanım, giderek güçlenen bir yanım, kalmamı, ona gitmemi... kendimi onun istediği gibi teslim etmemi, çünkü bunun çok iyi olacağını söylüyordu.

Arkama uzandım ve kapı kolunu çevirdim, kol elimde tuhaf bir şekilde dönüyordu ve kapıyı açtığımda nedenini anladım. Kilit kırılmıştı. *İçeri nasıl girmişti.*

"Benim yanımda olmanın ne kadar doğru olduğunu hissedebilirsin." Bir adım öne çıktı. "Kendini bana teslim ettiğinde ne kadar mükemmel olacağını hayal edemiyor musun?" Sesinde tırtıklı bir kalite vardı, içimde zevkle dolaşan bir kalite. Bundan nefret etmeliydim... ama etmedim. Sanki nefesini tutmuş, ona istediği cevabı vermemi bekliyormuş gibi, neredeyse alttan alta bir çaresizlik duydum.

Bir adım daha geri çekilirken başımı salladım, bu beni dışarı çıkardı. Bir şimşek çakması gökyüzünü yararak aydınlattı ve Cian'ın üzerine bir parıltı düşürerek ona uğursuz bir görünüm verdi. Bir an sonra bir gök gürültüsü patladı.

Ve sonra yağmur başladı, gökyüzü , su akmaya başladı, rüzgar suyu yanlara doğru savurdu ve üzerimdeki büyük beyaz gömleği ıslattı. Titremeye başladım ama bunun havayla hiçbir ilgisi yoktu, her şey duran ve bakışlarını göğsüme doğru kaydıran adamlarla ilgiliydi. Meme uçlarımın büzüştüğünü hissettim, pamuk göğüslerime yapışmıştı, tepe noktaları şüphesiz çok belirgindi.

Arabamın hemen olduğunu biliyordum ama sanki ayaklarımı çimento doldurmuş gibi, sanki bedenim dostumdan uzaklaşmayı reddediyormuş gibi olduğum yerde donup kalmıştım. *Eşimden.* Tüm bu olanlar mantıksızdı, deliceydi. *O zaman neden tüm bunları arkamda bırakarak arabama doğru olabildiğince hızlı koşmuyorum?*

Bir homurtu patladı, önce Cian'dan geldiğini sandım ama sonra arkamdan geldiğini fark ettim. Yüzümü otoparka döndüm. Ses tekrar geldi ve çok derin ve gürültülüydü, gökyüzünde aralıklı olarak yükselen gök gürültüsünü taklit ediyordu. Kalbim gırtlığıma dayanmıştı ama çakıllı üzerine yağın yağmur tanelerinden başka bir şey görmüyordum.

Ve sonra onları görebildim, iki büyük form birbiriyle çarpışıyor, bir kükreme daha patladı, ama bu sefer arkamdaki Cian'dan geliyordu. Durup düşünmedim, arabama doğru koşarken vücudum sadece tepki veriyordu, arsadaki küçük çakıl taşları ayaklarımın çıplak tabanlarına batıyordu. Ama hiç acı hissetmedim. Adrenalinim yüksekti; tüm bu durum yanıştı.

Kafamın içindeki küçük bir ses bunun Cian'dan, içimi dolduran o yanışıktan kaynaklanmadığını, başka bir şeyin beni zorladığını söylüyordu... gerçekten tehlikeli bir şeyin.

Arabama ulaştım ama yağmurun kayganlığında kapıyı açmak için acele ederken anahtarlarım parmaklarımın arasından kaydı. Tüm vücudum sıırılsıklamdı, saçlarım yüzüme ve alnıma yapışmıştı. Çılgınca ve korkmuş bir şekilde saç tellerimi ittim. Sonra yoğun bir sıcaklığın sırtımı kapladığını hissettim, yavaşça arkamı dönüp başımı Cian'ın gözlerine bakana kadar yukarı, yukarı ve yukarı eğerken tüm vücudum dondu.

Parlayan gözlerini gördüğümde bir nefes aldım, canlı bir maviydi ve ürkütücü ışıltısını üzerime yayıyordu, sanki içten dışa aydınlatılmış gibiydi. Göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu, Cian benden o kadar büyüktü ki başım göğüs kaslarına ancak ulaşıyordu.

Yağmurun hızı, gök gürültüsünün patlaması ve bana çok yakın olan saldırgan bir kavganın sesleri kafamı doldurdu. Ama saniyeler geçtikçe ve ben Cian'ın gözlerinin içine baktıkça, diğer her şey kayboldu.

Derin derin inledi, bakışları dudaklarıma kaydı, ikimizden de sular süzüldü. Kısa saçları yağmurdan daha koyu görünüyordu, teller başının etrafında dikenli bölümler halinde dökülmüş, bazı parçalar alnına yapışmıştı. Sonra elini kaldırıp yüzümün yan tarafını kapattı, avucu yanağım kadar büyüktü ve onu içine çekiyordu.

Ben tepki veremedemden ağzı benimkinin üzerindeydi, hayatımın ikinci öpücüğüydü bu ve ilki son beş dakika içinde gerçekleşti ve beni derinden sarstı.

Öpüşmeyi kesti ve ben , kafam karışmış bir halde arabama doğru tökezledim. Onu tekrar üzerimde hissetmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ancak bize doğru gelen bir hareket, yere savrulan bir beden ikimizin de dikkatini çekti ve

Cian gözle görülür bir şekilde kendini destekliyor.

Adam kendini yerden kaldırdı, başını temizlemek istercesine salladı, beyaz derisindeki derin pençe benzeri oyuklardan boynuna kan bulaşmıştı.

Cian sırtını göğsüme dayamış, beni arabaya daha sıkı bastırıyordu; kemik, kas ve etten oluşan bir kalkan.

Rüzgâr uğulduyor, su görüşümü engelliyor ve bir şey görmemi zorlaştırıyordu ama şimdi bizden sadece birkaç adım ötede duran adama bakarken, yüzü öfkeyle berrak ve sertti, içimi bir şaşkınlığın kapladığını hissettim.

Amish dükkanındaki minibüsçü adamdı.

Elindeki silahı fark ettim, şimşek çakarken kısa bir süre parlayan bir silahtı bu. Sanki düşüncelerimi duymuş gibi başını bana doğru çevirdi. Cian alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde hırladı, *bu benim* bile fark *ettiğim* bir uyarıydı. Diğer adam silahını kaldıramadan, ki kolunun gerilmesinden bunun olacağını anlamıştım, Cian kendini ona doğru fırlattı.

İki beden çarpıştı, biri diğerinden çok daha büyüktü. Dehşet dolu bir ses çıkardım. Kendimi bir adım öne çıkarken buldum, bu kadar vahşi bir kavganın ortasına girmenin ne kadar aptalca olduğunu biliyordum ama içimdeki her şey beni Cian'a yardım etmeye çağırıyordu.

Bir sonraki adımı atarken sersemlemiştim ama çelik gibi bir el bileğimi kavradı, beni durdurdu ve başımı omzumun üzerinden kaldırmama neden oldu.

Minibüsteki kadın dehşet dolu gözlerle bana baktı. "Buradan çıkmalıyız," diye sert bir ısrar etti, bakışları diğer adamla dövüşen Cian'a kaydı. "O... o şey insan değil." Sesi kalın bir korkuyla alçak perdeden çıkıyordu. "Bizi öldürecekler."

Beni çekmeye başladı ama ben topuklarımı çamurlu zemine gömdüm ve başımı salladım çünkü bu bana yanlış geliyordu. Bu doğru değildi.

"Hayır," dedim usulca, belki de onun duyamayacağı kadar usulca. Dinlemiyordu; ne kadar tehlikeli olduğunu, buradan nasıl çıkmamız gerektiğini, bizi nasıl parçalayacaklarını mırıldanıp duruyordu. Tekrar omzumun üzerinden baktım ama kavgayı göremedim, rüzgâr ve yağmur

Görüş neredeyse imkansızdı. Yine de onları duyabiliyordum, derin homurtular ve sert hırıltılar. Havadaki bakırımsı kan kokusunu bile aldığıma yemin edebilirim.

"Hayır," dedim daha da sert bir şekilde, kolumu omzumda bir şey patlayacak kadar sert bir şekilde çekerek. Ama acıyı dert etmedim. Dönüp ona baktım ve beni aileler ve yolculuklar diye bağırان o minibüse sürüklediğini fark ettim.

Ama şu anda beni Cian'dan almaya çalışan şeyin ta kendisi gibi görünüyordu ve her parçam bu fikirden tiksiniyordu.

"Buradan çıkmak zorundayız," diye yalvardı. "Hayatta kalmak istemiyor musun?"

Başımı sallıyordum. Bana zarar vermezdi. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama Cian'ın beni koruyacağından, istemsizce aldığım her nefeste ciğerlerime dolan hava kadar emindim.

Sadece birkaç saniye birbirimize baktık, ama şimdi başını sallayan ve bir adım daha yaklaşan oydu, ifadesi şoktan soğuk, sert bir ilgisizliğe dönüşüyordu.

"O yaratıklardan birinin insan fahişesi mi olmak istiyorsun, Evelyn Williams?" Sesindeki nefret, kelimeleri dudak bükerek söyleme şekli... kim olduğumu bildiği gerçeği beni tökezletti. Ama hâlâ elini bileğime dolamış, beni daha da yaklaşıtıyordu, yüzü tam önümdeydi. "Seni gerçekten istemiyoruz ama artık o hayvana bağılsın ve bu yüzden *Meclis* seni bu canavarları kontrol etmek için uygun gördüğümüz şekilde kullanacak."

"Ne?" Bu tek kelime benim için bir fısıltıdan başka bir şey değildi ve elimi tekrar çektim, ama onun tutuşu amansızdı. "Kim olduğumu nereden biliyorsun? Adımı nereden biliyorsun?" *Ne haltlar burada?*

Kahkahası alçak sesle ve daha önce duyduğum her şeyden daha tehditkârdı. "Seni takip ediyorduk, o *hayvanla bağlantın* olduğunu öğrendik." Son kelimeyi söyleyiş şekli, sanki karşılaştığı en iğrenç pislikmiş gibiydi. "Yere indiği anda seni bulmasının an meselesi olduğunu biliyorduk. Bu yüzden yakın durduk."

Başımı o kadar sert ve hızlı salladım ki başım döndü. "Neler oluyor?" Soru retorikti, çünkü dürüst olmak gerekirse

benden daha çok şey bilmek .

Derin bir erkek homurtusu duydum ve kavgaya baktım, sanki görünmez bir iplik bizi bağılıyordu. Hâlâ net bir şey göremiyordum ama Cian'ın yaralanmasından endişeleniyordum. Onu ne kadar süre izlediğimi bilmiyordum ama kendimi transa geçmiş gibi , tuzağa düşmüştüm ve bırakın sağlıklı düşünmeyi, hareket bile edemiyordum. *Bu şok mu?*

"Lycan'ları bulduk ve insan eşini yakaladık. etkisiz hale getirdik, Maxwell de diğer işareti indirmeye çalışıyor. Bizi bilmedikleri çok açık. Onları hazırlıksız yakaladık. Şimdi önlerini kesiyoruz ve canavarları gözaltına aldıktan sonra rapor vereceğiz."

Kadına tekrar baktım, bir cep telefonu aldığını ve bana bakarken telefonla konuştuğunu gördüm. Nabzım kulaklarımda çok şiddetli ve yüksek sesle atıyor ve şiddetli havayla sarmalanıyordu, söylenenleri duymak neredeyse imkansızdı.

Bileğindeki koyu mürekkep dikkatimi çekti ve tasarıma odaklandım. Ortasında bir hilal şekli olan dairesel bir yıldız patlaması.

Başımın yan tarafında acı patlamadan bir saniye önce çevremde bir hareket gördüğümde dikkatimi dövmeden ayırdım. Haykırdım ve tökezleyerek geri çekildim, ayağımı kaybettim ve geriye, popomun üzerine düştüm. Elim başımın yan tarafını kavradı, görüşüm bulanıklaştı, kafatasımdaki acı gözlerimi sıkmaya yetti ve mide bulantısı karnıma yayıldı. Tam parmaklarımı çekerken gözlerimi açtım ve parmaklarımı kaplayan yoğun miktarda kan gördüm.

Havada bir kükreme daha duyuldu ve sesin geldiği yere baktım, Cianın yüzünde öfke dolu bir ifadeyle beni izlediğini gördüm, vücudu hiç görmediğim kadar büyüktü. Bu... bu bir insan değildi ve doğaüstü dünyadan hiç o anki kadar emin olmamıştım.

Kadının saçlarımdan bir tutam tuttuğunu hissettim, beni o kadar sert kaldırdı ki haykırdım. Elini tutmak için uzandım, baskıyı hafifletmeye çalışıyordum. Bana bakarken odağı manyakçaydı, sonra muhtemelen uzakta olan Cian'a baktı.

Onun dikkatinin dağılmasını kendi avantajıma kullandım ve yumruğumu burnunun yan tarafına vurdum. Düşük bir çığlık attı, tutuşu gevşedi, ama küçük boyutuna rağmen güçlüydü ve dengemi sağlayamadan yana savrulmama neden olacak kadar sert bir ters yumruk attı.

Tam başımı kaldırıp bakışlarımı bir kez daha Cian'a çevirdiğimde bir başka vahşî ses duydum ve onun yüzünde cinayet ifadesiyle bize doğru geldiğini gördüm.

Cian

A ileri içimden sağır edici bir kükreme patladı. Kafamda mantıklı bir düşünce yoktu, net bir şey yoktu.

Görme. Evie'nin yere düşüşünü, kanının kokusunun havayı kaplayışını izlerken gözlerim öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Şu anda insan değildim, açıkça içgüdülerimle çalışıyordum, hayvanım tamamen kontrolüm altındaydı. Canavarımın kontrolü ele almasına izin verdim, Lycan'ım yükseldi, vücudum büyüdü, kalınlaştı, tamamen devasa kurduma dönüşmenin eşiğindeydim.

Hedefimin erkek ya da kadın, insan ya da öteki dünyalı olması umurumda değildi. Eşime zarar veren her şeyi ve herkesi yok ederdim.

Kadınımı inciten kişiye ulaştığımda bu sözler kafamın içinde dalga dalga yankılanarak tekrar tekrar düşünmeye devam ettim. Omzumda bir acı hissettiğimde homurdandım ama elimi ince, dar boynuna doladığımda, avucumun altında hızla ve korkuyla çırpınan nabızı hissettiğimde ve kemiğin kırılma duyana kadar bileğimi büktüğümde umursamayacak kadar ileri gitmiştim.

Cesedin yere düşmesine izin verdim ve omzumdaki ağrıya geri döndüm. Aşağı baktım ve bir kurşun deliği gördüm. Bir

Giriş ve çıkış yarası. Ölümcül değil ve yarına kadar iyileşecek bir yara. Ayrıca endişelerimin en küçüğüydü.

Dişimin önünde yere çöktüm ve onu elimden geldiğince nazikçe kucağıma aldım. Soğuktan bayılmıştı, minik bedeni kollarımda çok hafifti. Onu göğsüme yasladım ve çok daha büyük olan bedenimi onunkinin üzerine eğerek yağmuru engelledim, bakışlarımın tüm yaralarını aramasına izin verdim. Şakağında büyük bir kesik vardı ve oradan sürekli kan akıyordu.

Şimdiye kadar tuttuğum ve bundan sonra da tutacağım en değerli yük olan kollarımda onunla duruyordum. Arkamdan aniden sessizlik çöktü ve Odhran'a baktım, onu dişime gelmeden önce kavga ettiğim erkeğin yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde dururken gördüm.

Uzaktan bile Odhran'ın böğründe bir kurşun yarası olduğunu görebiliyordum, kan beyaz tişörtünden sızıyordu. Ayrıca şok tabancasının uçlarına benzeyen bir şey vardı, kablolar aşağı sarkıyordu, silah iri cüssesinden sallanıyordu. Ama hareket etmiyordu, öylece durmuş cesede bakıyordu, kaşları düşüktü, siyah saçları ıslaktı ve alnına yapışmıştı, göğsü neredeyse şiddetli nefes alıp verişiyile inip kalkıyordu.

İnsan erkek şimdiye kadar dövüştüklerimin en güçlüsüydü. Profesyonel olarak Uhrevi eğitim almıştı. Bizi öldürmek istemediği açıktı. Bize boyun eğdirmek istiyordu. Bizi canlı istiyordu.

Odhran'a geri döndüm, dikkati hâlâ göğsünde açık bir yara olan insandaydı. Gömleğindeki yırtıktan göğsünün ortasında büyük bir dövme gördüm.

"Odhran?" Sertçe sordum, sesimde aciliyet vardı. Eşimi güvenli bir yere götürüp yaralarıyla ilgilenmem ve neler olup bittiğini anlamam gerekiyordu. Adryan'ı aramalı ve tüm bunların ne anlama geldiğini bilip bilmediğini öğrenmeliydim.

Odhran'ın adını tekrar söyledim ve sonunda birkaç kez gözlerini kırptırdı, içinde bulunduğu bulanıklıktan sıyrıldı ve bana baktı. Bakışları dostuma kaydı ve gözleri büyüdü. Çatalları boynundan çıkardı ve çenesini arabaya doğru kaldırdı. Her ne kadar

Şimdiki zamana döndüğünde, bir hayalet görmüş gibi görüldüğüne şüphe yoktu.

Birkaç otel odasının ışıkları aralıklı olarak yanıp sönmeye başladı, fırtınanın bastıramadığı gürültü ve kargaşa insanları uyandırdı. "Hadi buradan defolup gidelim."

Arabaya bindiğimde Evie'yi sıkıca kucağıma aldım, bacaklarını koltukların üzerine uzatmasına izin verdim, gitmesine izin veremezdim. *Gözümün önünden ayrılmasına asla izin vermeyeceğim.*

Uzun, koyu renk saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve onu tekrar inceledim. Hayatımda gördüğüm en güzel yaratıktı. *O en değerli hediye.*

Yola çıktığımızda Odhran'ın bana uzattığı cep telefonunu aldım ve Adryan'ı aradım. Evie'nin yüzüne bakarken telefonu kulağıma götürdüm. Şakağında siyah-mavi bir çürük oluşmaya başlamıştı ve ben çenemi sıktım, kurdum onun yaralanmış olmasından dolayı acı içinde uluyordu. Alnındaki kesik çok derin görünmüyordu ve kan durmuştu, şimdi saçlarına ve yüzünün yan tarafına doğru kuruyordu.

Hat cevaplandığında bekleme ya da selam zahmetine girmedim. "Büyük bir sorunumuz var," diye homurdandım ve Evie'yi göğsüme doğru çektim, hafif vücudu kucağımda kıvrılmıştı.

"Şimdi öyle mi?" Adryan çizdi.

"İki insan tarafından saldırıya uğradık ve o pislikleri alt etmek çok zordu. Ama ne halt olduğumuzu bildikleri açıktı."

"Huh," dedi Adryan ve işitsel tehdidi durduramayarak hırladım. "Hâlâ hayattasın ve bu konuda sızlanıyorsun, belli ki başarılı olamadılar, bu yüzden bana bunları neden anlattığından emin değilim."

Gözlerimi kapattım ve kontrolü ele almaya çalıştım. "Elbette insanlar bir Lycan'ı alt ama onlar bizi öldürmeye çalışmıyordu. Bizi *almaya* çalışıyorlardı." Odhran'ın dikiz aynasından bana baktığını gördüm, gözleri kısılmıştı, yaptığı açık saygısızlık yüzünden telefona atlayıp Adryan'ı indirmeye hazırdı. "Eşimi götürebileceğim, ona bakabileceğim bir yere ihtiyacım var. Neler olup bittiğini bilmiyorum ama burası senin bölgen olduğu için cevapları bilen sen olduğunu düşündüm."

Diğer uçtan uzun bir sessizlik geldi ve o piçin masasının arkasında, yeraltı dünyasındaki lanet bir taht gibi olan bir sandalyede oturduğunu hayal edebiliyordum. Kibirli pislik.

"Ve onları alt etmekte zorlandığınızı mı söylüyorsunuz?" Adryan sonunda gevşek bir sesle sordu.

Bunun için vaktim olmadığından alçak sesle homurdandım. "Evet. Sana çoktan söyledim. Eğitilmişlerdi... Öteki Dünya'yla savaşmak için eğitilmişlerdi. Zayıflıklarını, nasıl dövüşeceklerini biliyorlardı, hiç şansları olmasa bile. Lanet olası tranş silahları vardı." Daha fazla sessizlik, daha fazla gerginlik. "Bir de dövmesi vardı," diye ekledim, göğsündeki işareti hatırladım, yerinde değilmiş gibi görünen, bir şeylerin gerçekten yanlış olduğuna dair içgüdülerim yükselirken ensemdeki deriyi sıkan işareti.

Diğer uçtan alçak bir gümbürtü geliyordu, Adryan'ın öfkesinin söze dökülmüş hali olduğunu tahmin ettim. Muhtemelen daha az tehlikeli erkeklerin altlarına sıçacaklarını varsaydım. Sadece beni rahatsız etti.

"Dövme mi? Bana tarif et."

Elimin telefonun etrafında sıkılaştığını hissettim, plastik, metal ve cam gıcırıyor, onun lanet emriyle kırılmakla tehdit ediyordu. Ona işaretleme hakkında hatırladıklarımı anlattım, gözlerim Evie'nin hiç ayrılmıyordu. "Adryan." Adını sertçe söyledim. Son kez.

"Arkadaşımı götürebileceğim lanet bir yere ihtiyacım var. Ona baktıktan sonra bunu tartışabiliriz."

Sanki vaktini boşa harcıyormuşum gibi nefes verdi. Dişlerimi gıcırdattım ve kendimi tuttum. İhtiyacım olan son şey onu başka bir durumda olsa bile umurumda olmazdı.

Ama artık bir eşim vardı ve daha net, mantıklı düşünmek zorundaydım. Kendimi kontrol edemediğim için onu tehlikeye atmak asla riske atacağım bir şey değildi.

"Bana koordinatlarınızı mesaj atın, size yakınlardaki mülklerimden birini bildireyim." Yine lanet bir sessizlik. "Peki ya Cian?"

Adryan'ın sesindeki ton değişip daha sert, daha tehlikeli bir şeye dönüştüğünde gerildim.

"Yarın seninle mülkte buluşacağım. Eğer düşündüğüm şey gerçekten oluyorsa... o zaman büyük bir sorunuz var demektir."

Evelyn

L Daha önce hiç bu kadar yakıcı bir acıyla uyanmamıştım, kafatasım ikiye bölünmüş gibi hissettiren bir acıyla. Nefes kesiciydi, o kadar konsantre olmuştum ki aslında bir başlangıçla uyandım, içimden bir nefes çekildi. Gözlerimi sıkıca yumdum ama sonra hemen pişmanlık o, olarak ve hareket vardı a balyoz kafamın yan tarafını eziyor.

Derin bir ses duydum, kelimeler boğuktu, kulaklarım yünle doldurulmuş gibi hissediyordum, sanki onları suyun altında duymaya çalışıyordum. Ama her geçen saniye her şey daha netleşmeye başladı, duyma yetim normale döndü.

"Tha thu sàbhailte. Cha leig mi le duine do ghortachadh."

İlk başta aklımı kaçırdığımı, artık İngilizce anlamadığımı ya da belki de rüya gördüğümü düşündüm. Ama bir rüyada acı hissedebilir miydiniz? Derin ses konuşmaya devam etti, tonu derin ve erkeksi, kelimeler beni sararken yatıştırıcıydı.

Aklımı kaybetmediğimi fark ettim ve gözlerimin hemen arkasına bir acı saplandığında rüya görmediğimi anladım. Konuşan her kimse bunu İngilizce yapmıyordu.

Gözlerimi açtım ve birkaç kez kırıştırdım, ışığın loş olmasına o kadar şükrettim ki, sert parıltının

dayanılmaz.

"Onları alçak tuttum çünkü ışığın çok fazla olacağını düşündüm." Derin ses tekrar etrafımı sardı ve onun Cian olduğunu fark ettim.

"Teşekkür ," diye fısıldadım, dudaklarım kurumuş, boğazım . "Güvendesin. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Gözlerimi hızla kıptım, görüşüm bulanıklaştı ama sonra netleşmeye başladı. İnledim ve elimi kaldırıp şakağıma dokundum. Neler olduğunu ve başımın neden ağrıdığını hatırladım.

"Tanrım," diye inledim, gözlerim tekrar kendiliğinden kapandı.

Alnıma dokunan serin ve ıslak bir şeyin hissiyle gözlerimi açtım ve Cian'a baktım. Yatağın yanında oturuyordu, yüzünde sert ve öfkeli bir ifade vardı, bana bakarken endişeli olduğu her halinden belliydi.

Konuşmadık ve o benimle ilgilenirken ben yine hareket etmedim. Elindeki bezi başıma götürüp cildimi serinletiyor, anlamadığım bir dilde mırıldanıyordu ama sözleri nazikti.

"Neredeyim ben?" Hatırladığım son şey kafama vurulduğum ve ardından saçlarımdan çekildiğimdi. Kadına vurduğumu, tekrar vurulduğumu hatırlıyordum ama ondan sonrasını .

"Güvendesin," dedi Cian yine yumuşak bir sesle ve başımdaki ağrıyı düşünmek için sesini alçak tuttuğunu fark ettim.

"Güvenli bir yerde miyiz?" Etrafıma bakındım, oda biraz sade olmasa da standarttı. İçinde pek yaşanmadığı hissini veriyordu. Üzerinde bulunduğum yatak, yan tarafta bir şifonyer, koridora açılan hafif açık bir kapı, banyoya açılan tamamen açık başka bir kapı, dolap, sonra duvarlarda asılı manzara veya çiçek aranjmanlarını gösteren birkaç resim vardı. Oda gri ve krem tonlarında döşenmişti. Bir model evde görebileceğiniz bir odaya benziyordu.

Yatakta kaydım ve anında midemin bulandığını hissettim. Yatağın kenarına doğru eğildiğimde kusacağımı biliyordum, tam altımda pembe-kırmızı renkli gazlı bezle dolu küçük bir çöp sepeti vardı. Tam kusacakken ona uzandım. Öğürürken ve hayal edilebilecek en aşağılayıcı pozisyonlardan birindeyken Cian'ın ağır saçlarını yüzümden uzaklaştırdığını hissettim.

Mide bulantısı geçtikten sonra yatağıma uzandım ve Cian'ın verdiği el bezini alıp ağzımı sildim. Bana bir şişe su ve birkaç hap uzatırken, "Teşekkür ," dedim. Tereddütle onlara baktım.

"Acı için."

Belki de reddetmeliydim ya da daha fazla sorgulamalıydim ama yapmadım, hapları ağzıma attım ve şişeden büyük bir su çekerek yuttum. Yatağa uzandım ve şişeyi benden alırken baktım, kafamda o kadar çok soru vardı ki ama soracak enerjiyi kendimde bulamıyordum.

Cian sanki bir şeyler öğrenmek istediğimi ama soramayacak kadar yorgun olduğumu biliyormuş gibi, "Burası bir ait biri," dedi. "Şimdilik burada güvendeyiz."

Başımı salladım ama neyi kabul bilmiyordum. *Bundan sonra olacakların* hepsi kafamın içinde yankılanıyordu. "Ne zamandır baygındım?" Tekrar şakağıma dokundum ve şakağıma kaplayan bandajı hissettim.

"Sadece birkaç saattir buradayız. Neyse ki tıbbi malzemelerle doluydu... sanırım kanı emecek bir sürü şey vardı." Gözleri kısıldı, kaşları sanki bunu düşünmek bile onu kızdırmış gibi aşağı doğru çekildi. Bu, ona daha sonra sormam gereken şeylere ekleyebileceğim başka bir şeydi. Gözlerini yüzüme kaldırdığında bakışları yumuşadı. "Rest, *a chiall mo chridhe*."

Uykunun ağır çekiminin beni ele geçirmeye başladığını hissettim. "Bu ne anlama geliyor? Az önce söylediğin şey."

Cian sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını bir o yana bir bu yana hareket ettirdi, kaslarındaki kıvrımları çalıştırırkenki görüntüsü garip bir şekilde çekiciydi. Ama tüm bu süre boyunca, sanki bana bakmamaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını benimkilere kilitledi. "Benim sevgili sevgilim." Şu anki durumum göz önüne alındığında içimde herhangi bir sıcaklık yaratmaması gereken ama kesinlikle yaratan küçük bir gülümseme verdi.

Bu sevgi dolu sözler bana sanki başka biri için özel, derin bir şeymişim gibi hissettirdi. Canım *sevgilim*... Bu kadar anlamlı olmaması gereken iki kelime.

Kendimi daha da yorgun hissetmeye başladığımda, "Çok fazla sorum var," diye fısıldadım.

"Biliyorum," dedi usulca, sesi hâlâ alçak perdeden geliyordu. "Ve uyandığında, her şeye cevap vermek için burada olacağım."

Son yirmi dört saat içinde çok şey tepetaklak olmuştu, çok çılgıncaydı. Kendimi hiç doğal hissetmiyordum. *Cian hariç*, diye düşündüm. O söz konusu olduğunda, her şey yerli yerine oturmuş gibi hissediyordum, sanki bir hiç uğruna kaçmışım gibi -hayatımın en büyük hatası diyebilirim.

Batan karanlığın beni içine çekmesine izin vermeden önce, Cian'ın elimi tuttuğunu ve "*Cha robh dithis riamh a' fadadh teine nach do las eatarra*" diye fısıldadığını hissettim.

TEKRAR UYANDIĞIMDA, odada yalnız olduğumu hemen anladım. Doğruldu ve taze meyve, peynir ve kraker olan bir tabak ve onun yanında yatağın başucundaki masada duran bir şişe suyu fark ettim.

Bir şeyler yeme fikri bile midemi bulandırıyor. Suyu aldım ve yarısını içtikten sonra tekrar yerine koyup daha da doğruldu, sırtım artık tamamen yatak başlığına dayanmıştı.

Odanın ışıkları kapalıydı ama pencereden içeriği aydınlatmaya yetecek kadar bir parıltı geliyordu.

Pencereye doğru baktım, perdeler kısmen açıktı, gün batımı ufukta net bir şekilde görünüyordu. Evin hemen arkasındaki sık ağaçları ve uzaktaki diğer evlerin dış hatlarını görebiliyordum. Uzun süre orada öylece uzanıp güneş batarken gökyüzünün turuncu ve pembelerine baktım.

Cian'ın bana verdiği ilaç ve bir günlük uykunun ihtiyacım olan şey olduğu açıktı. Her şey düşünüldüğünde kendimi nispeten iyi hissediyordum.

Tekrar yatakta kaydım ve başımda o keskinliği hissetmeyi bekledim, ama sadece tam bir zonklama kendini gösterdiğinde nefes verdim. Sanki Cian uyandığımı hissetmiş gibi yatak odasının kapısı açıldı ve kolunun altına sıkıştırdığı bir yığın giysi ve diğer elinde tuttuğu cep telefonuyla içeri girdi.

Bakışlarımız kilitlendi ve hemen durdu. Sesli bir şekilde nefes verdiğini duydum. Bakışları beni tepeden tırnağa taradı ve battaniye vücudumun yarısını kaplasa bile, bir şekilde kendimi ona ve değerlendirmesine tamamen açık hissettim.

"Nasıl hissediyorsun?"

Ellerimi yatağa dayadım ve kendimi yukarı ittim. "İyi, aslında. Teşekkür ederim." Bu son iki kelime sadece beni kurtardığı için değil, benimle ilgilendiği içindi. Olan her şeyi doğru düzgün düşünecek zamanım olmasa da, bu adama bir şans vermediğim çok açıktı. *Hiçbir şeye* şans vermemiştim. İnançsızlığımın ve korkumun beni ele izin verdim.

Geleceğin ne getireceğini bilmesem de, hikâyenin tamamını bilmeden, bir şeyleri anlamaya çalışmadan, Cian'dan kaçtığım kadar kendimden de kaçıyordum.

Yavaşça salladı ve kapıyı arkasından kapattı. "Güzel. Seni yaralı görmeye dayanamam."

Sözleri karşısında kalbim yerinden gibi oldu ve ne kadar ciddi olduğunu *anladım*. Bana doğru yürüdü ve giysileri uzattı.

"Bunların sana biraz büyük geleceğinden eminim, ama şifonyerlerden birinde yedek giysiler vardı ve saklamaktansa onları almayı tercih edeceğini düşündüm. Kirli ve ıslaktı." Boğazını temizledi. "Ya da benim gömleğimi giy." Çenesini benim giydiğime doğru eğdi.

Bakışlarını göğsüme indirdi ve o zaman ben de aşağıya baktım ve üzerimdekini gördüm. Kesinlikle benim değil, Cian'ın . Gömleği elime aldım ve beni değiştirdiği gerçeğiyle yüzümün ısındığını hissettim. Başımı kaldırıp ona baktım ve belli ki yüz ifademde bir soru vardı çünkü boştaki elini kaldırıp ensesine sürttü.

"Bakmadım. Çabuk davrandım. Ama gömleğin sıırılsıklamdı, titriyordun, bayılmıştın ve benim tek önceliğim senin iyi olduğundan emin olmaktı, genç kız." Gözlerindeki utanç, kendimi ihlal edilmiş ya da ona kızgın hissetmemi imkânsız kılıyordu. "Sana asla zarar vermem," dedi kararlılıkla. "Senden asla faydalanmam." Sesindeki inanç, ona tamamen inanarak başımı sallamamı sağladı.

"Sana güveniyorum. Teşekkür ," diye tekrar fısıldadım, yanaklarım kızarmıştı, vücudum ağrıyordu ama içimde cinsellikle hiçbir ilgisi olmayan sıcak bir zevk dolaşıyordu.

Cian boğazını temizledi ve telefonu bana uzattı. "Darragh'la konuşmak istersin diye düşündüm."

Yüzümde beliren içten gülümsemeye engel olamadım. Bu adamdan kaçmayı nasıl düşünebilirdim ki? Onu *tanımıyordum* bile ama o beni korumak, güvende ve mutlu tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Boğazım düğümlendi, tek kelime bile edemeyecek kadar sıkıştı. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim, gülümsememi korudum ve telefonu aldım, parmaklarım onunkilere sürtündü, o elektrik ve zevk kıvılcımı koluma doğru ilerledi ve bir nefes almamı sağladı. Mavi gözlerine bakarken öpüşmemizi düşündüm, dudaklarım karıncalandı, beni nasıl yağmaladığını ve talan ettiğini hatırladım, istediğini alıyordu çünkü için çok çaresizdi.

Gözleri kapandı, kısık bir uğultu onu terk etti. Gözlerinin ürkütücü, parlayan bir maviye dönüştüğünü gördüğüme yemin edebilirim ama bu sadece bir anlık bir şeydi, sonra hızla gözlerini kırpıştırarak maviyi yok etti.

Elini yüzünde gezdirdi. "Seni biraz yalnız bırakayım. Banyo hemen şurada." Yan tarafı işaret etti. "Temizlenmek istersen, acele etme. Bana ihtiyacın olursa seslenmen yeterli. Duyarım." Ve sonra dönüp gidiyordu.

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatarak beni yalnız bırakmadan önce geri çekilirken sırtını izledim. Yastıklara yaslandım ve yatakta biraz kıpırdandım, sonra cep telefonuna baktım. Darragh'la konuşmak için neden aniden gerildiğimi bilmiyordum ama numarasını çevirip telefonu kulağıma götürdüğümde o endişenin beni içine çekmeye çalıştığını hissettim.

Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum ama önemli değildi. Onu uyandırmış olsam bile benden haber almaktan mutlu olacağını biliyordum. Telefonu açtığında ve sesindeki rahatlamayla adımı söylediğinde gözlerim doldu.

"Tanrım, Evelyn."

"Hey," dedim usulca ve gözlerimi kapattım, başımı yatak başlığına yaslayıp tavana baktım. Sesi kelimelerle doluydu,

Bana nasıl olduğumu, neler olduğunu soruyor, Cian'ın Banner'ı aradığını, onun İskoç Lycan kralı ve eşinin babası olduğunu öğrendiğimi ve onlara bildiği her şeyi anlattığını söylüyordu. Her şeyi bilmiyordum bile.

"Yine de iyi misin?"

Nefes verdim. "Ben iyiyim." Şimdiye kadar olan her şeyi düşünürken gözlerimi ovuşturdum. Saldırıya uğramak, neredeyse kaçırılmak, garip dövmeler... tüm o eş ve Öteki Dünya olaylarından bahsetmiyorum bile. "Ben iyiyim," dedim tekrar.

"Fiziksel olarak. Zihinsel ve duygusal olarak da iyi misin?"

Beni görememesine rağmen gülümsedim. "Evet, bütün *T*'lerimin üstü çizildi ve *I'larım* noktalandı. Ben iyiyim." Bacaklarımı salladım ve ayak parmaklarımın soğuk zemine zar zor ulaşarak kenardan sarkmasına izin verdim. "Biraz hırpalanmış durumdayım ama bunun dışında bir bütünüm. Her şey düşünüldüğünde şikayet edemem." Başımın dönmediğinden emin olmak için bir an kıpırdamadım ama banyo beni . Daha önce kustuğum için ağzımın tadı ekşimişti ve bir banyo gerçekten işime yarayabilirdi.

"Seni çok özledim. Caelan'a senin yanında olmak için oraya uçmamız gerektiğini söyledim çünkü her şey alt üst oluyor ve kimse neler olduğunu bilmiyor."

Başımı salladım. "Hayır, orada güvende olduğun yerde kal. Bir şeyler çözülene kadar bir yerde korunmanı tercih ederim. Bu pisliklerin seni de yakalamasından endişe etmek istemiyorum."

"Evet, Caelan da böyle söyledi, her ne kadar ona bağırp çağırırsam da."

Beni savunmak için ateş püskürmesi hoşuma gittiği için usulca kıkırdadım.

"Ama Adryan'ın evinde kalıyorsun? Ya da en azından onunkilerden birinde?"

"Sanırım. Cian bana buranın kimin evi olduğunu söylemedi ve ev sahibiyle de hiç tanışmadım. Ama onu tanıyor gibisin?"

Biriyle usulca konuştuğunu duyabiliyordum ve o anı kendimi ayakta durmaya itmek için kullandım. Kendimi sabitlemek için bir elimi yatağa dayamıştım ama kendimi iyi hissediyordum. Başım biraz ağrıyordu ama bana verdiği ağrı kesici her neyse işe yaramıştı.

son derece. Banyoya doğru ilerlemeye başladım ve sert ışığa karşı kendimi hazırladım.

"Onu *tanımıyorum*. Caelan'ın amcası ama Caelan, Adryan'ın ne kadar deli olduğu konusunda oldukça açık sözlü."

Harika. Konuşmayı kesti ve onu göremesem de söylemek istediği daha çok şey olduğunu bildiğim için alt dudağını ısırıldığını hayal edebiliyordum. Ama endişesi onu oyalıyordu. "Ne? Darragh, söyle gitsin, çünkü bu noktada beni şok edecek hiçbir şey söyleyemezsin," diye takıldım ya da en azından bunu denedim. "O deli bir Lycan amca-"

"Evet, yani o bir vampir, Lycan değil. Caelan'ın annesi bir vampir."

"Tabii ki öyle." Banyoya girdim ve aynada kendime baktım, yüzümü buruşturarak ne kadar dağınık olduğumu gördüm. Koyu renk saçlarım başıma dolanmış, şakağımda ortası pembeleşmiş kare bir bandaj vardı. Gözlerimin altında koyu halkalar vardı ve cildim soluk beyazdı. Üzerimdeki tişörte baktım, motelde giydiğimden bile daha büyüktü. Göğsümün ortasındaki kumaşı avuçladım ve burnuma götürdüm, çekerken gözlerimi kapattım. Tıpkı Cian gibi kokuyordu, vücuduma kötü şeyler yapan o karanlık ve baharatlı aroma.

"Beni duydun mu?"

Kapıyı kapattım ve yansımama bakmak için başımı kaldırdım. "Evet."

Darragh gülmeye başladı. "Yalan söylediğini anlamak için tam karşında olmama bile gerek yok."

Gülümsemekten kendimi alamadım ve hayatımda her şey berbat görünürken her şeyi biraz daha parlak gösterebilen biri olduğu için şükrettim.

Evelyn

H Bir saat sonra yeni yıkanmış, saçlarım parmakla taranmış, dişlerim yeni diş fırçasıyla temizlenmiş ve *Banyoda* bulduğum gargarayı -Tanrı'ya şükür- ve yeni büyük beden kıyafetlerimi giydim.

Eşofman altımın büzgüsünü sıktım, küçük bedenimde gevşekçe asılı duran tişörtümü ellerimle düzelttim ve yatak odasından çıktım. Gergindim, şu anda tam olarak neyin içine atladığımdan emin değildim ama tehlike ön plandaysa, Cian'ın yanında olmaktan daha iyi bir yer olmadığını biliyordum.

Koridorun sonundan gelen derin sesleri duydum ve takip ettim, köşeyi döndüğümde Cian'ı ve tanımadığım bir adamı gördüm - eşimle benzer yapısına bakılırsa, onun kadar iri ve açıkça bir Lycan'dı - oturma odasının ortasında duruyordu. Durduğum yerden adamın yüzünün bir tarafının üst kısmından başlayıp aşağıya doğru bir çizgi halinde inen kötü görünümlü bir yara izi olduğunu görebiliyordum. Daha genç görünüyordu, yirmili yaşların sonundaydı ama Lycan'ları ve yaşlarını öğrendikten sonra erkeğin çok daha yaşlı olduğunu biliyordum. Saçları açık sarı renkteydi, arkada ve yanlarda daha kısa, önde ise daha uzundu; saç telleri alnının üzerinden sarkıyor ve gözlerinin içine düşecek kadar uzuyordu.

Başları öne eğik, alçak sesle konuşuyorlardı; konuştukları dili anlamıyordum ama İskoç kökenli oldukları için Galce olduğunu tahmin etmeye başlamıştım.

Sanki Cian varlığını hissetmiş gibi, sırtı bana dönük olmasına rağmen arkasını döndü, yüzü yumuşadı, az önce ifadesindeki sert konsantrasyon çizgileri kayboldu. Birkaç adımda önümdeydi, iri gövdesi benimkinin üzerindeydi ama korkutucu değildi.

"Yataktan çıkmamalısın." Sesinin sert tınısı vücuduma öyle şeyler yapmamalıydı, stres yüzünden şu anda uykuda olması gereken yerlerimin karıncalanmasına neden olmamalıydı. Ama içime sızmasına izin verdim. Onunla rahatladım.

"Daha iyi hissediyorum," dedim dürüstçe.

Cian sonunda "*Tog na siùil*" demeden önce sessizlik uzadı. Cian bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadı ama diğer adamla konuştuğu belliydi, çünkü sözler biter bitmez oradan ayrıldı.

Yalnız kaldığımızda, aramızda sadece birkaç santim mesafe , ona doğru eğilmek için kontrol edilemez bir dürtü duydum ama bu yoğun çekime teslim olmadan önce cevaplara vardı. "Kimdi o?"

Cian kenara çekildi ve bana kanepeye oturmamı işaret etti.

Yere çöktüğümde başımdaki baskının az da olsa kalktığını hissettim. Sanki oturmayı düşünüyormuş gibi bir an öylece durdu ve ben de bir santim kadar ilerledim, bu onun gösteren sözsüz bir işaretti. Onu yanımda *istediğimi* kendime sakladım.

İri bedenini zarifçe minderin üzerine bıraktı ve ben bir kez daha onun farkına vardım. Otururken bile başım omuzlarına ancak ulaşıyordu.

"Tüm sorularıma cevap verecek misin?" Sonunda sessizliği bozarak sordum. O iri, güçlü bedenini bana kısmen dönük şekilde kaydırdı ve başını eğerek onayladı.

Tanrım, nereden başlasam?

"Diğer adam kimdi?"

"Odhran," dedi hemen. "O Muhafızlar'da bir Lycan." Şaşkın bakışlarım üzerine açıklamaya devam etti. "Benim eğittiğim, benim türümden askerler."

"Yani, sen lider gibi misin?"

Dudakları büküldü. "İnsan terimleriyle, ben Muhafızların generali gibiyim. Türümüzün bir lideri var, İskoç Lycan klanının kralı. Banner."

Sessizce başımı salladım. "Aman Tanrım. Çok fazla-"

"Delilik," dedi sesinde bir eğlenceyle. Hafifçe güldüm ve tekrar başımı salladım. "Tüm bunlarla yüzleşmenin, sadece hayal olduğunu düşündüğün bir dünyaya itilmenin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

Yavaşça başımı salladım. "Evet." Ellerimi gezdirdim ve devam ettim. "biraz zor, orası kesin." Ona gülümsedim. "Yani Darragh'ın bana söylediği her şey doğru muydu? mi?" Her şeyi vurgulayabilirdim. Lycanlar, kader arkadaşları, vampirler, kurtadamlar ve kim bilir dışarıda daha neler vardı. Ama ayrıntıya girmeme gerek yoktu. Nefes verdi ve başını tekrar eğdi, konuşmadı, sadece dinledi, bu konuşmanın hızını benim belirlememe izin verdi.

Yutkundum ve odaya baktım, esasen sadece yönümü bulmak için, onun sözsüz onayının içime yerleşmesine izin verdim. Oturma odası da yatak odasıyla aynı monoton renk düzenine ve yavan dekora sahipti. Gri ve krem tonları, taba rengi tüvit kanepe ve aşk koltuğu, iki mobilyanın arasında sehpa, onun üzerinde de ev yaşam tarzı dergileri. Duvardaki birkaç resim manzara resimleriydi ve köşede sahte olduğundan emin olduğum bir saksı bitkisi vardı.

"Sana bunların hiçbirini istemediğimi söylesem beni rahat bırakır mısın?" Fısıldadım ve soruyu sorarken ona bakmıyordum ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, gözleri sert ve deliciydi. Sessizlik uzayınca nihayet ona baktım, yüzündeki ifadenin yoğunluğu karşısında keskin bir nefes .

Yavaşça başını salladı. "Yapamam. Sen benim eşimsin ve ölene kadar senin yanında olacağım."

Alt dudağımın kenarında endişelendim, çünkü sözleri beni korkutması gerekirken, gerçek şu ki sözleri duyduğumda içimde bir yaşam kıvılcımı belirdi. *Asla yalnız değilim. Her zaman yanımda biri var.*

"Sen benim *Bağlantılı Eşimsin*, tamamen benim olman için doğmuş tek kişisin, tıpkı benim senin olduğun gibi." Sesinde gurur vardı, göğsü kabarmış, çenesi yukarı kalkmıştı. "İki yüz elli yıl boyunca yalnızlık içinde bir hayat yaşadım-"

"İki yüz elli yıl mı?" Boğuk bir sesle , gözlerim kocaman olmuştu.

Vay anasını. "Ben sadece yirmi üç yaşındayım." Bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum ama yanımdaki adamın mistik bir yaratık olmasının yanı sıra asırlık olduğunu bilmek başımı daha da döndürdü. *Yüce Tanrım, nasıl bir dünyada yaşıyordum ben böyle?*

Dudakları sanki eğlenceyi bastırmaya çalışıyormuş gibi kıvrıldı. "Benim türüm olan Lycanlar, birçok farklı yaratıktan oluşan Öteki Dünya'nın bir parçasıdır."

"Sen ölümsüz müsün?"

Başını iki yana salladı. "Yine de bin yıla kadar yaşayabiliriz."

Söyledikleri karşısında başım döndü ve tavana bakarken kendimi koltuğa bıraktım ama sonra kaşlarımı aşağıya çeken bir şey geldi. "Bir insanın yaşam beklentisinin seninkine yakın olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu tam olarak nasıl çalışıyor? Ben senden çok önce ölürüm-" Sözlerim ondan gelen odayı sarsan hırıltıyla kesildi.

Neredeyse burun gelecek kadar yaklaştı, kokusu o kadar yoğunlu ki zihnim kısa devre yapıyordu. Bırakın nefes almayı, düşünemiyordum bile.

"Seni talep ettiğimde-" *Eğer* değil, *ne zaman*, hemen fark ettim. "Boynunu işaretleyeceğim," dedi ve bakışlarının yüzümden boğazıma doğru inmesine izin verdi. Odaklandığı noktanın çılgınca karıncalandığını hissettim. "Hayatlarımızın sonsuza dek birbirine bağlı olmasını sağlayacak. Sen de benim gibi ."

İstemsizce elimi kaldırıp boynumun yan tarafına koydum, tenim aşırı sıcak hissediyordu. Göz temasını kesmek zorunda kaldım çünkü çok yoğunlu, çok tüketiyordu. Düzgün düşünemiyordum. Ama ona karşı inkar edemeyeceğim bir çekim gücü vardı. Düşüncelerim paylaştığımız o öpücüğe giderken vücudum bir kez daha ısındı, dudaklarım yeniden karıncalandı.

"Ben ne..." Boğazımı temizledim, çünkü bunu söylemek şöyle dursun, düşünmek bile vücudumun alev alev yanmasına neden oluyordu. "Sana karşı hissettiğim şey, bu... çekim"-*en hafif tabiriyle*- "bunun nedeni

Bu *Bağlantılı Eş* bağlantısının?" Onu istediğimi itiraf ettiğim için yüzümün ısındığını hissettim. , motelde uyarılmışlığımın kokusunu aldığını biliyordum.

Yakınlığı, kokusu, ondan yayılan saf erkeklik - hepsi nefesimi hızlandırdı, bu ağır uyluklarımın arasına yerleşti ve bu *ihtiyaç* içimde acele etti.

Mırıldandı, hem de nasıl mırıldandı, bir kolunu tam arkamdaki mobilyanın arkasına dayadı ve daha da ileri gitti. Ben de arkama yaslandım ama kanepenin kolu geri çekilmemi engelledi. Dürüst olmak gerekirse, kaçmaya çalıştığımdan değil. Cian'ı gördüğümde beri içimdeki bu tahrik giderek artmıştı ve onu şahsen gördüğümde daha da kötüleşti -ya da nasıl baktığıma bağlı olarak daha iyi oldu-.

Uzun bir süre aynı havayı soluduk ve ben gözlerimi onunkilerden ayıramadım. Hayatımda ilk kez bu adamın içimde uyandırdığı arzu ve hazzın içinde o kadar kaybolmak istiyordum ki, son zamanlarda hayatıma giren tüm tehlikelerden habersizdim. Biriyle birlikte olma ihtiyacının beni o kadar ele geçirmesinin nasıl bir şey olduğunu tam olarak hissetmek istiyordum ki tüm mantıklı düşüncelerimi bir kenara bırakıp tedbiri elden bıraktım.

Cian'la hissetmek istediğim şey de buydu. Başka hiçbir şeye değil de buna odaklanırken ve bizi ayıran boşluğu kapatırken düşündüğüm şey buydu.

Onu usulca öptüm, sadece dudaklarımı onunkilere değdirdim. Vücudu anında gerildi, ama bu sadece bir milisaniye sürdü, sonra kontrolünü kaybederek inledi. Öpüşme yoğunlaştı, başlarımız yana eğildi, dudaklar birlikte hareket etti, diller birbirine bastırdı. Ondan önce hiç öpüşmemiştim ama sanki bedenim ne yapacağını biliyordu, sanki Cian'a teslim olmak gezegendeki en doğal şeydi.

Dudaklarımızı birbirine bastırmak, beni dillemek, ağzımı sikmek dışında bana dokunmamıştı bile ama sanki elleri her yerimdeydi, ağzı her erojen bölgemdeydi. Ona karşı nefes nefese kalmıştım, hayatımda hiç hissetmediğim kadar uyuşturulmuş ve sarhoş hissediyordum.

Bir saniye sonra beni kucağına çekti, bacaklarım kalçalarının iki yanına açılmıştı, sert sikinin devasa uzunluğu tam amıma bastırıyordu. Üzerimdeki eşofman inceydi ve külot giymediğim için -çünkü bir gece önce giydiklerimi giyecek değildim- bu uzunluğun her bir santimetresinin tam yarığıma yaslandığını hissettim.

İnledi ve başını hafifçe arkaya yasladı, gözleri yarı kapalı, irisleri mavi mavi parlıyordu. Dudakları ayrılmıştı, kırmızıydı ve öpüşmemizden dolayı hafifçe şişmişti. Tanrım, dişleri vardı, uzun ve keskin ikiz köpek dişleri, ısırarak için olduğunu biliyordum - beni *işaretlemek* için olduğunu biliyordum.

, kocaman vücuduyla beni aşağıya doğru tutarken, beni ısırırken ve vermek zorunda olduğu her şeyi almaya zorlarken başımı yana çevirirken gözümde canlandırdığım görüntülerle boynum karıncalandı. Amım o kadar ıslaktı ki eşofmanımın ağ kısmı yarığıma yapışmış, dikişi erotik bir şekilde klitorisime sürtünüyordu.

Elleri kalçalarımıdaydı, hafifçe etime doğru kıvrılıyor, beni ona doğru itiyordu.

Ve Tanrı olsun, ama bunun olmasına izin verdim.

Kucağında gevşeyip kontrolü Cian'a bıraktığımda gözlerim kendiliğinden kapandı. Beni sikinin üzerinde ileri geri sallamaya başladı, keskin zevk patlamaları omurgamdan yukarı yarıyor ve parmaklarımın ve ayak parmaklarımın uçlarına doğru patlıyordu.

"Bu çılgınlık," diye mırıldandım yarı çılgın bir coşku seli içinde. Ellerim omuzlarında, onunla birlikte hareket etmeye başladığımda kendimi destekledim, daha sert sallandım, içime rahatça sığamayacak kadar uzun ve çok kalın hissettiren aletine karşı kendimi taşıdım.

"Bu *doğru*, *mo ghràidh*."

Ayrılan dudaklarımdan utanç verici bir inilti dökülürken nefesim kesildi.

"Kullan beni. gel."

Zevkin doruğuna ulaşmak için onu kullanarak ileri geri kıvrılırken kendimi durduramıyordum. Pantolonumuzun malzemesinden bile onun her sert santimini hissedebiliyordum. Hatta ucundaki belirginliği bile hissediyordum, başı şişkin, aleti kadar büyük ve yuvarlaktı. İnliyor olmam umurumda değildi. Sesin yüksek olması ya da Odhran'ın

muhtemelen beni duyabilirdi. O uçuruma ulaşmaktan ve Cian y uz nden uçurumun kenarından düşmekten başka hiçbir şey umurumda değildi.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ve Galce söylediği sert sözleri duydum. Bu sözler beni ateşledi, bana güç verdi ve şu anda ne kadar utanç verici davrandığımı düşünmedim.

Ve iri ellerini kalçalarımın üzerinden yanlarıma doğru kaydırđında, sanki izin istermiş gibi tam g ğ slerimin altındayken bir saniye bekledi, o iri avuçlarını tümseklerin etrafında kıvrırken "Evet," diye inledim. Etimi sıktı ve . gökyüzüne değecek kadar yükseklere ulaştı.

"İşte bu " Bu iki kelimeyi hırıldayarak söyledi ve onları tam klitorisimde hissettiğime yemin ettim, sinir demetinin nabızıyla aynı anda attığını hissettim.

Daha hızlı ve daha sert hareket etmeye başladım, utanmadan kendimi ona doğru s rt yordum. Gözlerimi açtım ama zevkten görüşüm bulanıklaşmıştı.

"Evet, işte bu. Kahretsin, Evie. Çok ateşlisin. Benim için gel, *mo ghr idh*."

"Oh... Tanrım." Orgazmın yükselmeye başladığını hissettim ve gözlerimi bir kez daha kapattım.

"Hayır," diye emretti Cian karanlık bir ses tonuyla. "Seni *bana* bak. Her seferinde."

Gözlerimi yırtarcasına açtım, emre itaatsizlik edemedim. Elini kaldırdı ve hafifçe boğazıma doladı, başparmağı nabız noktamın üzerinde gezindi, bakışları sertti.

"Bana bunun ne kadar doğru hissettirdiğini söyle."

Keskin ses tonuyla nefesim kesildi ve daha da ıslandım, amım ağrıyordu.

" ok doğru bir his," diye inledim yüksek sesle, utanmadan.

"Hayatın boyunca bunu beklediğini söyle bana."

Yaralı bir hayvan gibi inledim ama sesimin ne kadar ahlaksız çıktığını umursamadım. "*Evet*," diye . "Tanrım evet, bunu bekliyordum."

Ve sonra orgazm k r edici bir güçle içimde patladı. Bu sırada bir g ğ me sahiplenici bir tavırla masaj yaparken diğer eliyle boynumu tutuyordu. İşaret parmağı ve başparmağı arasında meme ucumu cimbızladığında keskin bir zevk ve acı saplandı, bu beni daha da yükseğe çıkardı.

Islaklığımın eşofman altımı ıslattığını biliyordum.
Ama umurumda değildi.

"Evet," diye hırladı, gözleri mavi mavi parlıyordu, karşımdaki erkek insan değildi. Ve Tanrım, bu beni tahrik ediyordu.

Tüm bu süre boyunca bana sarıldı ve orgazmın doruklarından inmeye başladığımda beni kendine çekti ve derinden öptü. Beni bütünüyle yutmasına izin verdim, sadece ağzımın içini nazikçe, kapsamlı bir şekilde dillemesinin hislerinin beni eşit derecede korkunç ve şimdiye kadar yaşadığım en harika şey gibi hissettiren bu güvenli alana sokmasına izin verdim.

Öpüşmeyi kesti ve beni kendine çekti, göğüs göğüse, kolları etrafımı sarmıştı, aleti hala içimde kocaman ve sertti. Nefes alamıyordum, ter alnımı kaplamıştı, göğüslerim hiç hissetmediğim kadar ağırdı, amım hiç olmadığı kadar ıslaktı. Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken Gal dilinde sevgi sözcükleri olduğunu bildiğim yumuşak kelimeler mırıldandı.

Gözlerimi kapattım ve bu sanal yabancıyla az önce yaptığım şey hakkında çok fazla düşünmeme izin vermeyerek ona doğru eğildim. Ama haklıydı, yanlış hissettirmiyordu. Çok doğru hissettiriyordu, hayatımda yaşadığım en mükemmel deneyimdi.

Ön kapiya üç kez sertçe vurulduğunda ve Cian kollarını etrafımda sıktağında, boğazından tüm vücudumu titreten alçak bir hırıltı döküldüğünde, o coşkudan anında çekildim.

Evelyn

I Odhran birdenbire ortaya çıkıp bana doğru yaklaşırken bir kez daha alternatif bir evrene düşmüş gibi hissettim. ön kapı. Cian beni üzerinden kaldırdı ve bir saniye sonra ayağa kalktı, ama iri bedenini doğrudan benimkinin önünde tuttuğunu gözden kaçırmadım. Her zaman beni koruyordu.

Güçlü ve bağımsız bir kadındım ama kendimi savunma şansımın olmadığı zamanları ben bile . Ve bu da o zamanlardan biriydi. Çünkü bizden sadece birkaç adım ötede duran adamların uğursuz havası kaslarımın gerilmesine ve karnımın tuhaf bir şekilde sıkışmasına neden oldu.

Diğer dördünün önünde duran erkek iriydi ve tüm bu adamların boyları yaklaşık olarak aynı olmasına rağmen -en az bir buçuk metre boyunda- ve hepsi eşit derecede kaslı olmasına rağmen, *bu* adamda doğru olmayan bir şeyler vardı.

Adam bana bakarken hiçbir şey söylemedi -eğer dostumdan gelen hırıltı bir şey ifade ediyorsa, Cian'ın onaylamadığı bir şeydi bu.

"Donna şuna bak." Cian arkasına uzandı ve elini belime dolayarak beni sırtının sertliğine daha da yaklaştırdı.

Siyah saçlı adam alçak sesle gülmeye başladı, dudakları boktan bir sırıtışla yarıldı. "Kurt," dedi selamlarken, sesi boğuk bir tenordu. "Eğer senin dişini elde etmek isteseydim, hiçbir şey ve hiç kimse beni durduramazdı."

Cian ve Odhran vücutlarının üst kısmını öne doğru eğip çok net bir dövüş duruşu aldıklarında odadaki hava değişerek buz gibi oldu.

Adryan ellerini yukarı kaldırmış, avuç içlerini dışa doğru itaatkâr bir hareketle açmıştı ama bu adamın hayatında hiç böyle bir şey yapmadığını görebiliyordum. Sırıtışının alaycı ve tamamen kibirli olduğundan bahsetmiyorum bile.

Cian hâlâ gergindi ve elini belime dolamaya devam etti, ben de avucumu sırtının ortasına koyarak aynısını yaptım. Omzunun arkasından bana baktı ve gözlerinin etrafındaki gerginliğin yumuşadığını görebiliyordum. Kalbim göğsümde dört nala atmaya başladı. Ve sadece yirmi dört saat içinde bilinmeyenden ve inanılmaz bir dünyadan korkmaktan, gerçeğin kesinlikle kurgudan daha garip olduğunu anlamaya geçtiğimi fark ettim.

Ve bu ille de kötü bir şey değildir.

"Beni eşinle tanıştırmayacak mısın?" Adryan sadece *ona* ait olduğunu fark etmeye başladığım o ukalalıkla sordu.

Cian'ın hamle yapmasını ve patlamasını bekliyordum ama omuzlarını geriye atıp çenesini yukarı kaldırması beni şaşırttı. Bulunduğum noktadan profilindeki ifadenin saf bir gurura benzediğini görebiliyordum.

"Yapabilirim," dedi sesinde inkâr edilemez bir tehditle. "Ama özellikle seni ya da getirdiğin diğer serserileri kadınımın yakınında istemiyorum."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı ve içimden bir öfke parıltısı süzüldü. Cian'a beni koruması için güvenmeme rağmen, beni karşı cinsten başka biriyle tanıştırmak bile istemeyen bu mağara adamı zihniyeti sinirlerimi bozuyordu. Ama ben daha bir şey söyleyemeden Adryan yine kıkırdamaya başladı.

"Oğullarım seni korkutuyor mu?" Adryan bembeyaz ve dümdüz dişlerini gösterdi.

Cian homurdandı. "Pek sayılmaz. Ama anlaşılan bizimle konuşmak için koca bir ordunun seni desteklemesine ihtiyacın varmış."

Adryan, "James, Mateo," demeden önce koyu bir sessizlik oldu. Arkasındaki iki adam bir adım öne çıktı. "Siz Meadow House'a gidin. Her şeyin hazır olduğundan emin olun, ben de kısa süre içinde orada olacağım."

İki adam sessizce başlarını sallayarak onayladılar ve sonra gittiler.

"Belki de bunu özel olarak konuşmalıyız?" Adryan kaşlarını kaldırdı ve işaret edencesine bana doğru baktı.

Ve böylece Cian'ın sergilediği "ben mağara adamıyım, sen benim kadınımsın" tavrına olan kızgınlığım azaldı. Benim de bunun bir parçası olmayı hak ettiğimi biliyor ve kabul ediyordu.

Adryan omuz silkti. "Bana uyar. Bence dişiler kimin kendileriyle uğraşmaya çalıştığını bilmeli. Eşinin kendi başının çaresine bakabileceğini göremeyen aşırı korumacı bir erkekten daha kötü bir şey olamaz."

Cian derin bir homurtu çıkardı. "Eşini bulduğunda hâlâ böyle düşünüp düşünmediğini göreceğiz."

Bu sözler üzerine Adryan'ın yüzünde çelişkili ve sert bir şeyin titreyişini gördüğüme yemin ama o kadar çabuk kayboldu ki hayal mi gördüm diye düşündüm.

"Dikkat , Cian."

Eğer biri gerginlikten boğulabilseydi, şu anda bunun gerçekleşmiş olacağını hayal ettim.

Adryan sinirlenmiş gibi nefes verdi. "Sanırım Meclis'le karşı karşıyayız."

Daha iyi görebilmek için kenara çekildim, Cian'ın kaşlarını çatarak beni onaylamamasına çok kızdım. Ama bir şey söylemedi ya da beni durdurmaya çalışmadı. "Saldırganlardan birinin bu terimi kullandığını duydum." Tüm gözler üzerimdeydi ve sinirlerimi yutup omuzlarımı geriye çekerek bir zamanlar sadece masal olduğunu düşündüğüm yaratıklarla dolu bir odada değilmişim gibi davranmaya çalışırken kendimi teşhirde hissettim.

Adryan keskin bir şekilde başını salladı, ben konuştuktan sonra gözleri daha da netleşti, ondan gelen düşük seviyeli öfke, onu tahmin ettiğim kadar dengesiz yapan şeyin sadece ucu olduğunu biliyordum.

"Bu da ne ya da kim?" Bunu soran Odhran oldu.

"50'lerde bir örgüt bizim için bilinir hale gelmişti," dedi Adryan sakın bir sesle. "Ama daha sonra yeryüzünden silindiler.

konuda bir şey yapabilirdik. Haber mi aldılar yoksa doğaüstü tarafın sıcaklığını mı hissettiler emin değilim." Tekrar omuz silktili. "Bilmiyorum ama ortadan kayboldular ve şimdiye kadar sessiz kaldılar."

"Peki bize saldıranların bu Meclis grubu olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Dövme," diye Adryan. "Şerefsizler kendilerini damgalıyorlar. Ne zamandır buralarda olduklarını bilmiyoruz ama muhtemelen Öteki Dünya'nın başlangıcından beri ya da kısa bir süre sonra."

Cian yanımda kayıtsız bir şekilde homurdandı, ama ona baktığımda, bu bilgiyi alırken çenesinin çalıştığını görebiliyorum ve duyabiliyordum.

"Peki onlar hakkında başka ne biliyoruz?" Cian sordu.

"Yeraltına inmeden önce öğrendiğim şey, dünyadaki en güçlü ve varlıklı insanlardan bazıları tarafından yönetilen bir örgüt oldukları. Yaptıkları şeyi yapabilecek imkan ve kaynaklara sahip olmalarının tek nedeni bu. Yaptıkları şeyi yaptıkları için de çok berbat durumda olduklarını söylemek yanlış olmaz." Adryan kanepeye oturdu ve rahatına baktı. Diğer iki adam oldukları yerde kaldılar, benzerliklerinden dolayı birbirlerine bağlı oldukları çok açıktı. Biri Cian'ı, diğeri Odhran'ı izliyordu.

"Onların askerleri Çoban olarak bilinir." Adryan homurdandı ve gözlerini devirdi. "Lanet olası aptal, ama her neyse," diye mırıldandı.

"Ve ne?" Cian sözünü sakındı. "Bu askerler Öteki Dünya türlerini ve insanları ne amaçla kaçırıyor?"

Adryan yüzünü buruşturdu ya da onun gibi kibirli bir pisliğin yapabileceği kadar yakın bir yüz ifadesiydi sanırım. Öne doğru eğildi ve kollarını kalçalarına dayadı. "Sanırım senin dışının peşine düştüler çünkü *sana* ulaşmak için onu kullanmak istediler."

"Peki bizden ne istiyorlar?" Adryan Cian'a cevap vermeyince Odhran sordu.

Adryan arkasına yaslandı ve çizmeli ayaklarını sehpanın üzerine attı. "Öteki Dünya'yı avlıyorlar ki biz de onların sergisi olabilelim."

Gözlerimin açıldığını ve kaşlarımın bir kez daha kalktığını hissettim. Adryan'a "Hayvanat bahçesi sergisi gibi mi?" diye sordum.

"Kıza doğru cevabı için bir ödöl verin." Göz kırptı. "Sana berbat olduklarını söylemiştim." İç çekti. "Gerçekçi olalım. Senin klanının

Lycanlar lanet olası Yaylalar'da kendi içlerine kapanırlar," dedi Adryan kesin bir ifadeyle.

"Bunu inkâr edemezsin," dedi Cian ve bana baktı, kaşları aşağıya çekilmişti, yüzünde yoğun bir ifade vardı.

"Sanırım Öteki Dünya 50'lerde bize çok yaklaşmıştı ve bu yüzden Meclis yeraltında kayboldu. Bizim türümüzü uyuşturup kaçırdıklarını ve bizi lanet olası bir yan gösteri gibi kullandıklarını anladık."

"Bu korkunç bir şey." Bu şok edici sözleri yüksek sesle söylemek istememiştim.

"Evet, kulağa doğru geliyor. Eğer insan dünyasında yeterince paranız, gücünüz, nüfuzunuz ve bağlantılarınız varsa, istediğiniz her şeyi elde edebilirsiniz. Ve Meclis'in istediği şey de biziz. Öteki Dünya."

"O zamanlar onlardan nasıl haberin oldu?" Odhran Adryan'a doğru bir adım attı ama bu işe kendini kaptırdığı belliydi. Yüzünde sadece kişisel denebilecek garip bir ifade vardı. Adryan'ın yüzünde de bir ifade belirmediğini gördüm ve onun da Odhran'ı fark edip etmediğini merak ettim.

"Bir erkek onlardan kaçtı ve bize doğru geldi. Ne yazık ki kısa bir süre sonra öldü. Ama bize yeterince şey anlattı." Durakladı ve bunu etki yaratmak için yaptığını hissettim. "Eğer birilerinin sadece kurguda olduğunu düşündükleri kafesteki yaratıklara aval aval bakmak için koridorlarda yürümek yerine yakacak daha fazla parası varsa, Oturumlar olarak bilinen şey için ödeme yapabilirler."

Odadaki havanın daha da yoğunlaştığını hissettim.

"Daha da fahiş bir meblağ karşılığında işkence ve tecavüz eylemlerini izleyebiliyor, hatta bizzat katılabiliyorlar." Adryan'ın yüzünde hiçbir şey yoktu ama gözlerinin ardında karanlık bir öfke vardı. "Gerçekten yozlaşmış orospu çocukları, kadınları ve çocukları satmakta sakınca görmeyecek türden... ya da daha kötüsü, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Son kelimeleri hırıldayarak söyledi ve ben nefes nefese kalıp elimle ağzımı kapattım. Yüce Tanrım. Bir insan bir insana bunu nasıl yapabilir?

"Bu boktan şovu kimin yönettiğinden emin değilim, ama kesinlikle insan dünyasında yüksek güç sahibi biri. Yargıç, milyarder

mogul, cehennem, ellerinde çok fazla zaman olan lanet olası güven fonu bebeği."

"Lanet olası *çobanlar*," diye homurdandı Odhran. "Sanki bir sürüye bakıyorlarmış gibi."

Diğer erkekten gelen alçak ses o kadar gürültülüydü ki kendimi istemeden Cian'a doğru ilerlerken buldum. Kolunu omuzlarıma doladı ve Odhran'a Gal dilinde öfkeli ve yüksek sesle bir şeyler söyledi.

Odhran zor nefes alıyordu ve elini kaldırıp çenesini ovuşturdu. Galce bir şeyler söyleyip duruyordu, alçak sesle ve aceleyle, sadece kendisi için olduğu belli olan şeyler. Ama Cian'ın yüzünün solması beni daha da endişelendirdi.

Adryan, Odhran'ın şu anda yaşadığı çöküşü umursamadığı belli olan bir ifadeyle, "Bildiğim kadarıyla, bizimle kişisel bir bağları olmadığı sürece insanları umursamıyorlar," dedi. "Seni eşinle görünce ikiye ikiye bir araya getirmiş olmalı. Sanırım seni kontrol etmek için onu kullanmak istedi." Omuz silkti. "Akıllıca. Hepimiz biliyoruz ki çiftleşmiş bir Öteki Dünyalı dışisini korumak için her şeyi yapar."

Cian küfretti ve ben de ona baktım, yüz ifademini endişe, korku ve bir sürü "*şimdi ne olacak?*" sorusunu yansıttığını biliyordum.

Adryan ellerini birbirine vurdu ve ayağa kalktı. "Bu mülke yakın bir başka mülküm daha var ve şu anda bu işin temeline inmek için tüm teknik malzemelerimizi orada tutuyorum. Ben daha çok göze göz, göğüs göğüse çarpışmayı seven bir adamım, eski kafalıyım, anladınız siz onu, ama günümüzde ve çağımızda teknolojinin bu kadar ilerlemesini görmezden gelemezsiniz."

"Sence bizi kaçırmaya çalışan bu insanlar hâlâ yakınımızda mı?" diye sordum.

Omuz silkti. "Kesin bir şey söyleyemem. Akıllılar ve on yıllar boyunca gizli kaldılar. Sanırım Cian ve Odhran'ın inişinden haberdar oldular ve kolay hedef olacaklarını düşündüler. Ama ikinizin nereden bildiklerinden emin değilim. Garip görünüyor, değil mi?"

"Ama seni rahatsız etmiyorlar mı?" diye sordum.

Sırıttı. "Hayatım, eğer kafalarını boyunlarının üzerinde tutmak istiyorlarsa kimse beni rahatsız etmez. Ama İskoç kurtlarının peşine düştüklerinde ucuza kaçtıklarını sanıyorum." Cian homurdandı. "Sakin ol dostum. O anlamda kolay lokma olduğunuzu kastetmedim. Muhtemelen sizin türünüzün ne kadar gözlerden uzak yaşadığını biliyorlar, bu yüzden onları fark etmezsiniz demek istedim. O şerefsizlerin beni gizlice yakalamasına imkan yok. Kendi iyiliğim için fazla paranoyağım ve onlardan haberim var." Yine sıırıttı. "Yarın gece olman gereken adresi sana mesaj atarım, böylece bu işi halledebiliriz."

Yutkundum, Cian'ın Meclis olarak bilinen bu manyaklarla karşı karşıya gelmesi ve berbat şeyler fikri içimde aniden büyük bir korku uyandırdı.

"Evde kal. Mistik olarak korunuyor, bu yüzden Öteki Dünya veya standart yollarla izlenemez. Burada güvende olacaksın." Cian başıyla onayladı ama bir şey söylemedi. "Yarın geceye kadar," dedi Adryan yumuşak bir sesle. "Eşinin tadını çıkar, Lycan." Cian hırlayıp saldırmaya hazırlanırken, Adryan oradan ayrılıyor ve giderken de gülümsüyordu.

Biz de az önce üzerimize yağdırdığı tüm pisliklerin etkisinde kaldık.

Evelyn

O Adryan'ın gidişinden bu yana sadece birkaç saat geçmişti ama sanki çok daha uzun sürmüş gibiydi. Geçen gün kaderimin farkına varmıştım.

ve kaderin büyük ölçüde değiştiğini, daha önce sadece folklor ve fantezide yer alan yaratıklardan oluşan koca bir dünya olduğunu fark etti. Ve şimdi söz konusu yaratıkları kontrol etmek, baskı altına almak ve boyun eğdirmek isteyen bir tür çılgın örgüt vardı.

Ve bunu kabul etmekten başka seçeneğim yoktu.

Sadece bir gündür burada olmama rağmen benim olduğunu düşündüğüm yatak odasında oturuyordum. Yemek yiyememiştim, Cian da bu konuda onaylamadığını gizlememişti. Odaya çekilmiştim ve aynı yerde oturup duvara bakıyor ve içinde bulunduğum durumla ilgisi olmayan her şeyi düşünüyordum. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Kapımın hafifçe çalınması beni düşüncelerimden uyandırdı ve ben bir şey söyleyemeden Cian kapıyı iterek açtı. Elimde değildi, onu gördüğümde gülümsedim. Onu gördüğüm anda beni rahatsız eden stres ve endişe arka planda kayboldu. Sanki o benim kişisel dopamin iğnem gibiydi.

", genç kız?"

Bana *genç kız* demesinin içimi ısıtmasına izin vermemeye çalıştım, ama İskoç aksanıyla, sanki neredeyse sevecen bir şekilde söylüyormuş gibi dilinden yuvarlanma şekli kesinlikle beni etkiliyordu. Hem de en iyi şekilde.

İçeri girdi ve kapıyı kapattı ama yaklaşmadı. Tahtaya yaslandı ve sadece bana baktı. İyi görünüyordu, doğal olamayacak kadar iyi. Aslında, onun türünün fiziksel olarak çekici ve bu bakımdan üstün olması gerekip gerekmediğini merak ettim... *benim* için.

Sonunda öne çıktı, ama adımları yavaştı, sanki beni daha da ürkütmekten korkuyormuş gibi neredeyse emin değildi. Benden birkaç adım ötede durdu, yatağa baktı ama yine de daha fazla yaklaşmadı. Yatağa doğru kaydım ve dostça bir davetle yanımdaki yeri okşadım. Gerçek şu ki onu yakınımda *istiyyordum*, bir parçam onun varlığına istikrar olarak ihtiyaç duyuyordu, hayatım haline gelen çalkantılı okyanusta bir çapa.

Bana verdiği gülümseme parlak ve büyüktü, sanki bir kez daha bana inanmamış gibiydi.

tam burada, onun önünde oturuyordum. Ve kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. oturduğunda, yatak onun uzun boyu ve ağırlığından dolayı eğildiğinde, ona doğru kaydım. Daha fazla kaymamak için avuç içlerimi yatağın üzerine koydum ama gerçek şu ki, tam onun yanına yapışmış olmak umurumda bile değildi.

"Lass, yemek yemelisin. Kendini hasta edeceksin." Sesindeki endişeyi duyabiliyordum ve buna sebep olduğum için kendimi kötü hissettim.

"Denedim. Ama aklım başka şeylerde ve stres bir tür iştah bastırıcı."

Başka bir şey söylemedi, beni zorlamadı, azarlamadı, benim için en iyisinin ne olduğu konusunda bana ebeveynlik yapmaya çalışmadı. Orada oturmaktan ve hissettiğim sessiz desteği vermekten başka bir şey yapmadı.

"Cian," dedim usulca ve ona tam olarak bakmak için başımı kaldırdım. "Şimdi ne olacak?" Dudaklarımı yaladım ve ellerimi eşofmanımın içinde aşağı yukarı ovuşturmaya başladım. "Çünkü çok korkuyorum."

Kolunu omuzlarıma dolayarak beni daha da yaklaştırdığını hissettiğimde bedenim zevkle gerildi. Kalçalarımız birbirine değdi, bedenim ona doğru bastırdı. Başımı göğsüne yasladım,

dümdüz karşıya bakıyor, kokusunu içime çekiyor, sıcaklığının içimde dolaşmasına izin veriyordum.

"Korkmana gerek yok," dedi beni ateşleyen o sert ses tonuyla. "Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Kimsenin seni benden almasına izin vermeyeceğim." Parmaklarının kolumda sıkılaştığını hissettim, sanki burada onun yanında olduğuma dair kendini rahatlatmak istiyordu.

Cevap veremedim, bu yüzden kolumu arkasına götürdüm ve beline doladım. Onun bana sarıldığı gibi ben de ona sarıldığımda vücudunun gerildiğini hissettim ama bu hareketin cinsel bir yanı yoktu. Bilinmeyenin karşısında birbirini teselli eden iki insandı. Ya da daha çok Cian'ın beni rahatlatmasıydı, çünkü bu doğaüstü adamın hiçbir şeyin onu tehdit etmesine izin vermediğini hissediyordum.

Uzun süre sonra nihayet sordum: "Odhran ne dedi de böyle hayalet görmüş gibi baktın?"

Uzun bir süre konuşmadı ve bana cevap verip vermeyeceğini merak ettim. Bu beni ilgilendirmezdi ama durum göz önüne alındığında, Odhran'ın söylediği her şeyin olup biten her şeyle sıkı sıkıya bağlantılı olduğunu hissediyordum. Sonunda kolumu nazikçe sıktı ve sonra çekildi, yatağa doğru kayd, böylece vücudu şimdi bana dönüktü ve yüzüme bakabiliyordu.

"Odhran kadar yaşlı... ve bir zamanlar bir eşi vardı. Onun savaş ödülü olduğunu iddia etti, ama onu kendisinin olarak işaretleyemeden kaçırıldı." Geçmiş zaman kullandığı gerçeğiyle gözlerim hafifçe açıldı. Bir elini başının arkasında gezdirdi ve nefes verdi. "Ondan sonra değişti, daha agresif oldu, savaşla ilgisi yoksa içine kapandı. Ve onu bulmak için onlarca yıldır arıyor."

Dilimin ucunda olmasına rağmen hiçbir şey söylemedim, ona soru sormadım. Hazır olduğunda bana söylemesi için anılarını ve düşüncelerini gözden bekledim.

"Motelin otoparkında dövüştüğümüz o insan adam, ölmeden önce... Odhran'a eşinin ellerinde olduğunu ve onu asla bulamayacağını söyledi. Adını söylediğinde bunun doğru olduğunu onayladı."

Bu vahiy karşısında içimdeki hava şiddetle dağıldı.

"Elbette o zamanlar eşini kimin kaçırdığını bilmiyorduk ama şimdi Meclis olduğu çok açık." Çenesi sıkıştı

sıkıca. "Odhran'ın bunca zamandır nasıl bir dehşet ve acıyla yaşadığını ancak hayal edebilirim. Ve yok olup gitmeye boyun eğmemesinin tek nedeni onun hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğu umudu."

Gözlerimin yaşarma tehdidiyle dolduğunu hissettim ve yutkundum, duygularım boğazımı çalışıyordu. Eşinin doğaüstü bir yaratık olduğunu varsaymak zorundaydım, ya da bu noktada, onlarca yıl sonra, insan olsaydı yaşlı olurdu. Ama bunların hiçbirini sormadım. Cian için tüm bunlardan *bahsetmenin* bile zor olduğu açıktı ve konu eşi bile değildi. Odhran'ın neler hissettiğini hayal bile edemezdim.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. Cian anında başını bana doğru çevirdi yüzümde açıkça yazan hüznü görünce yüzünün yumuşaması, elini kaldırıp başparmağıyla gözyaşı damlacıklarını düzeltmesi beni daha çok ağlattı.

Beni sımsıkı kucakladı, çok geçmeden kucağına oturmıştım, kolları beni tamamen sarmıştı, ellerim tişörtünü kavramış, yüzüm boynuna gömülmüştü. farklı nedenden dolayı ağlıyordum. Odhran'ın kendisi için çok değerli olan şeyi kaybetmesi, peşimizde olan ve doğdukları şey yüzünden Cian ve Odhran'a zarar vermek isteyen şeytan ve sonunda yüzeye çıkıp taşan tüm stres. Artık kontrol edemeyecek hale gelene kadar her şey doruğa ulaştı.

Ne kadar süre öyle kaldım, kucağında oturdum, o bana sarılırken ben de ona sarıldım bilmiyorum ama çok geçmeden gözyaşlarım kurudu, hıçkırıklarımdağıldı ve kendimi yeniden kontrol edebiliyormuşum gibi hissettim.

Geri çektim ama sadece yüzünü görebilecek kadar. Bir elini sırtımdan omzuma kaydırıp ve boynum boyunca yüzümün yan tarafını kavradı. Başparmağının yanağımı okşadığını hissettiğimde dokunuşuna doğru eğildim. Cian'la birlikteyken kendimi ılık bir havuzda yüzüyormuşum gibi hissediyordum, içimde gerçeküstü bir memnuniyetle yüzüyordum. Aramızdaki bu *Bağlantılı Eş* bağlantısından mı, yoksa hayatımda ilk kez başka biri için derin bir anlam ifade ettiğimi bilmemden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

"Yıkıldığım için, zayıflık gösterdiğim için özür dilerim," dedim usulca ve ona neden söylemem gerektiğini bilmiyordum. Daha önce hiç özür dilememiştim.

Ama şu anda güçlü olmam gerektiğini de biliyordum. Bana verdiği yumuşak gülümseme, yanağını okşamaya devam etmesi, diğer elinin belimde durması kendimi zayıf hissetmeme neden olmadı. Aslında kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü hissetmemi sağladı.

"Sen zayıf değilsin. Çok insani duygulara sahip bir insansın ve bu inanılmaz bir şey."

Bakışlarının ağzıma indiğini fark ettiğimde nefesimi tuttum ve bir saniye sonra beni usulca öpüyordu.

Bunun cinsel bir ihtiyaç öpücüğü değil, masum bir şekilde bana yakın olmak istediğı bir öpücük olduğunu söyleyebilirdim. Çok geçmeden ayrıldı ve mırıldandı, "Öteki Dünya'da bir tür olduğunuzda, güçlü olmanız, zayıflık göstermemeniz gerekir. İnsanların sahip olduğu kırılganlık, neredeyse masumiyet, bir düşünüş olduğunu düşündükleri bu algılanan güç eksikliği... bu çok güzel." Tekrar dudaklarına baktı. "Sende çok güzel."

Ses tonu ve usulca söylediğı sözler karşısında nefesim kesildi. Ellerimi göğsünde, göğüs kaslarının sert düzlemleri üzerinde gezdirdim ve parmaklarımı omuzlarında dolaştırdım.

şu anda her şey o kadar alt üst olmuştu ki tek istediğim kontrol sahibi olmak, kendim için sonucunu bildiğim kararlar almaktı.

İstediğim şey, istediğim kişi Cian'dı.

Öne doğru eğildim ve onu tekrar öptüm, dudaklarımız zar zor sürtünüyordu, ağzı yumuşaktı ve bana teslim olmuştu. Gözlerimiz hâlâ açıktı ve yüzünde şaşkınlık ve... umut ifadesi vardı. Aynı zamanda parlayan mavi gözlerini de gösteriyordu ve göğsünden gelen gürültüyü *hissettim*. Kukum sıkıştı, meme uçlarım ağrıyordu.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım ağzına ve tepkisini ölçmek için geri çekildim. Gözleri kapalıydı, tahrik olduğu yüzünden okunuyordu. Ve beni ne kadar çok istediğinin fiziksel kanıtını kıkımda hissettim, kalın, sert uzunluğu amımın daha da ıslanmasına neden oldu.

"Dünya kadar vaktimiz var, Evie'm. Bunu şimdi yapmak zorunda . Senin için iki buçuk asır bekledim. İstediğın kadar bekleyebilirim."

Sözlerinin gerçek olduğunu bildiğim için ona karşı daha da yumuşadım. Onun üzerinde bu tür bir kontrole sahip olduğumu bilmek baş döndürücüydü. Beni fiziksel olarak kendini kontrol edemeyecek kadar çok istediğini bilmek beni uyuşturuyordu.

Sözleri karşısında başımı çünkü buna *engel* olamadım-olamadım. Gerçekten de dünya kadar vaktimiz var mıydı? Bu insanlar bize bir kez saldırdıysa, yine , değil mi? Bu, bir gün biz öldürülene ya da Cian kaçırılana kadar sürekli kaçtığımız, sürekli arkamızı kolladığımız hiç bitmeyen bir döngü mü olacaktı?

Cian yüzümün iki yanını kavrayıp alnımızı birbirine yaklaştırdığında tüm bunların içime sızdığını hissettim.

"Dünya kadar vaktimiz var," diye tekrar vurguladı, her kelimeyi yavaşça söyleyerek yükselmeye başlayan panik sisinin içinden geçirdi. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Sonraki olaylar dizisinin nasıl gerçekleştiğini bilmiyordum ama farkına bile varmadan ellerim boynuna dolanmış, dudaklarım onunkilere yaslanmıştı. Onu öperken çılgına dönmüştüm, benim için inleyene kadar dilimi ağzının kenarında gezdirdim ve dudaklarını ayırarak içine girebilmemi sağladım.

Karşılığında inledim. Tadı bağımlılık yapıyor, akıl sağlığımı çalıyor ve içimde bambaşka bir nedenle yükselen o çılgınca paniğe neden oluyordu. Tek düşünebildiğim kendimi Cian'a akla gelebilecek her şekilde vermek, bizi sadece iki insanın olabileceği gibi, en samimi yollarla birleştirmekti. Onun üzerimde olmasını, iri ve ağır bedeninin beni yatağa bastırmasını, içime doğru iterken ciğerlerimdeki havanın bir kısmını çalmasını, beni onun her santimini almaya zorlamasını istiyordum.

O zevki, o acıyı hissetmek istedim. Karanlığı hissetmek istiyordum çünkü Cian'ın beni almasına izin vermeyeceğini biliyordum. Her şeyi istiyordum ve onun beni reddetmeyeceğini biliyordum.

"Evie," hırladı ağzıma karşı ve tereddüt hissedebiliyordum, beni durdurup durdurmayacağını, bunu durdurup durdurmayacağını merak ediyordum.

"Hayır deme. Bana hayır deme." Artık yüzünü avuçlayan bendim, pürüzlü yanakları avuçlarımın altında sıyrılıyor ve amıma kadar farkındalık karıncalanmaları gönderiyordu. İç kaslarım

Sıkıca kenetlenmiştim, onun içimde olması fikri bile o kadar çok ıslaklığın akmasına neden oluyordu ki birkaç dakika içinde eşofmanımın sırlısklam olacağından hiç şüphem yoktu.

Derinden hırladı ve "As/a" dedi. Sonra elini saçlarımın arkasına daldırdı, parmakları sa tellerime doğru sertçe kıvrıldı. Zevk ve acıyla karışık bir şaşkınlık nefesi bedenime arpına kadar başımı zorla geriye çekti. Ağzı boğazımda, dudaklarımda ve dilimde çalıştı, dişleri ve sivri dişleri ben çılgınca inleyene kadar boynumun hassas derisini sıyırdı.

Boynumun yan tarafını kemirmeye başladı ve içimden coşku patlamaları geçti. Mırıldandığını duyabiliyordum ama sözleri etime çarpınca boğuklaşıyordu ve Galce olduklarını biliyordum.

"İngilizce," diye haykırdım tüm bunların ne kadar iyi hissettirdiğine. "Ne dediğini bilmek istiyorum." Sözlerim kastettiğimden daha muhtaç görünüyordu ama şu anki kadar ateşli olduğum için tutarlı bir cümle bile şaşırmıştım.

Cian kalçalarımı kavradı ve bir acı hissettim. Kendimi aşağı bakmaya zorladım ve tırnaklarının artık pençe şeklinde keskinleştiğini gördüm. *Tanrım, bu beni neden bu kadar tahrik ediyordu?* Dönüşmeye başladığını bilmek neden amımdan yeni bir fışkırmaya neden oldu?

Beni düzeltip dizlerim belinin iki yanında, vücudum onunkinin üzerinde olacak şekilde döndürdüğünde dünya hafifçe değişti. Sert aletin amıma doğru bastırđını hissettim. Kanepede bulunduğumuz pozisyonun aynısıydı ve şikâyet edemezdim. Kendimi onun üzerinde ileri geri sürtmeye başladığımda, amımı sikine srttğmde, ten tene engel olan herhangi bir kıyafetimiz olmasından nefret ettiğimde şikayet edemezdim.

"Evie," diye homurdandı ve boğazımı ısırdı, nefesim kesildi, ellerimi kısa doladım, homurdanana ve kalçalarını kaldırıana kadar tellerini çektim. "Buraya işaretimi koyacağımı söyledim. Seni yle bir işaretleyeceğim ki, asla tam olarak iyileşemeyeceksin. Her lanet erkek

Benim olduğunu bilecekler ve eğer sana *bakmaya* cesaret ederlerse, gazabımı bilecekler."

Elini boğazıma doğru kaydırды ve parmaklarını boğazıma dolayarak beni sıkıca tuttu ve ağzımı tekrar kendi ağzına götürdü. Beni o kadar iyi, o kadar sert ve sahiplenici bir şekilde dilledi ki, ağzımın bir santimini bile ezberlemediğinden emin değildim.

Dilimi sivriltilmiş köpek dişlerinden biri boyunca gezdirdim, en ucunda battığını hissettim, dilimi emmeden hemen önce duydum, o küçük kesikten kanı çektim.

"Sana ihtiyacım var," diye inledim, sesim o kadar çaresiz çıkıyordu ki utanmalıyım. Ama Tanrım... Utanmadım.

"Seni acele ettirmek istemiyorum. Nazik olmak istiyorum... ama yapabileceğimi sanmıyorum."

Öpüşmeyi kesene kadar saçlarını çekiştirdim, ta ki birbirimizin gözlerinin içine bakana kadar ve onun parlayan mavi irislerini görebilene kadar. "Nazik olmak istediğimi kim söyledi? Ben sadece seni istiyorum."

Derin bir ses çıkardı ve sonra yatağın ortasına sırtüstü uzandım, Cian üzerime doğru geliyordu ve elleri giysilerimi yırtıyordu. Yardım etmekten çok mutluydum, pantolonumu indirebilmesi için kalçalarımı kaldırdım, gömleğimi bir kenara atabilmesi için üst bedenimi yukarı kaldırdım.

Ve ben ona yalvaramadan kıyafetlerini almaya başladı. Başının arkasına uzandı ve gömleğini yakaladı, yukarı çekip başının üzerinden geçirdikten sonra bir kenara fırlattı. Göğsünü gördüğümde içimdeki hava şiddetle boşaldı.

Geniş omuzları şişkin pazularına doğru sivriliyordu. Göğsü genişti ve bir o kadar da sertti, tepeler ve düzlemler halinde sinirler ve tendonlar, kesik kaslar altın teninin altında keskin bir kontrast oluşturuyordu. Karnında altılı karın kaslarını oluşturan levhalar ve plakalar vardı.

Ama aynı zamanda yara izleri de vardı, küçük olanlar, uzun olanlar, derin görünenler, eski ve solmuş olanlar. Oturana kadar kendimi yukarı iterken buldum, ellerim göğsüne doğru giderken parmaklarımın bu izler boyunca kaymasına izin verdim.

"Birçok savaşta bulundum, *mo ghràidh*. Ve eminim ki son nefesimi vermeden önce daha çok savaşa gireceğim."

Göğsümün etrafında bir mengene varmış gibi hissediyordum, kalbim ağrıyana ve patlamakla tehdit edene kadar daha sıkı ve daha sıkı.

Göğsünü kaplayan yara izlerine bir kez daha baktım ve muhtemelen sırtında daha da fazlası olduğunu biliyordum. Bana hissettirdiklerinden hoşlanmamıştım. Onun acı çektiğini bildiğim için bir parçamı kaybetmiş gibi hissetmek hoşuma gitmiyordu.

Dizlerimin üzerinde duracak şekilde şiltenin üzerinde hareket ettim, ellerimi göğsünün üzerinde gezdirdim, parmaklarımı yumuşak bir şekilde yara izlerinin üzerinde gezdirdim, oyalandım ve sözsüz bir şekilde beni rahatsız etmediklerini gösterdim. Sonra boğazının her iki yanını avuçladım, başparmaklarım nabız noktalarında, kalbinin sabit atışı hemen altında.

Ağzını aşağı çektim ve onu yavaşça, derinlemesine öptüm, bunu aceleci olmak için değil, kendimi ona vermek istediğim için yaptığımı nazik hareketlerle .

Onu seçiyordum.

Ancak saniyeler geçtikçe, yavaş ve kolay başlayan öpüşme, ikimiz de kendimizi tutkuya kaptırdıkça daha çılgınca bir hal aldı.

Beni yatağa geri itti ve aniden beni ters çevirerek karnımı yatağa bastırdığında, büyük elleri kığımın tümseklerini miniciklarken kendimi canlı bir tel gibi hissettim.

Ne planladığı konusunda endişelenmek için onu ne kadar istediğimi çoktan aşmıştım. Ellerimi çarşafıya sıkıştırıp kendimi sabitledim, yanağımı yatağa bastırdım ve gözlerimi kapattım.

"Sadece sen olacaksın," diye inledi ve popomun yanaklarını yavaşça ayırırken inledim, utanmak yok... sadece bembeyaz bir ihtiyaç.

Soğuk hava, yanaklarımı tekrar yerine oturtmadan önce artık açıkta olan amımın üzerinde gezindi. İnledi ve beni tekrar avuçladı, beni açmadan önce etimi sıktı. Bakışlarını yarığımın üzerinde *hissettim*, beni sırlıslıkla görmenin onu tahrik edip etmediğini merak ediyordum.

"Ben son olmayacağım, Evie. Sana olan ihtiyacım çoktan bitti." Cevap veremedim. Sadece *hissede biliyordum*.

Şaplak!

Gözlerim birden açıldı ve zevk ve acı akarken keskin bir ses çıktı. Elini kığımın üzerinde gezdirdi,

Tokadının acısını yatıştırmak için avucu o kadar büyüktü ki tüm yanağımı kapladığını hissettim.

Popomu tekrar tokatladı, bu sefer daha sertti, böylece yanağımın kuvvetten sallandığını hissettim.

"Ah, kadını... merhamet et." Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından söylüyor gibiydi.

Şaplak! Smack!

Amımın onun için damladığını hissettim, iç kaslarım doldurulma ihtiyacıyla sıkıştı. Çarşafı sertçe çekiştirirken parmaklarım ağrıyordu. Şu anda bacaklarımı biraz daha açarsam, iç uyluklarım boyunca ne kadar hazır olduğumun parlaklığını göreceğini biliyordum.

Avucunu kığımın üzerinde bir kez daha rahatlatıcı bir hareketle kalçalarımı kavradı, alt bedenimi yataktan kaldırdı ve bacaklarım müstehcen bir şekilde açılmış halde dizlerimin üzerinde durmamı sağladı. Bir hırıltıyla bacaklarımı daha da dışarı çekti, kullanılmayan kaslar protesto ediyordu, ama bu sadece uyarılmamı daha da şiddetlendirdi.

Yüzükoyun, kış yukarıda, yeni pozisyon hayal gücüne hiçbir şey bırakmadı ve her mahrem yerimi açıkça sergiledi.

o kadar hareketsizdi ki, hareket etmiyor ya da konuşmuyordu, omzumun üzerinden baktığımda neredeyse korkutucu bir yoğunlukla amıma baktığını gördüm.

"Cian?" Birden kendimi çok utangaç hissederek fısıldadım. Ya gördüklerinden hoşlanmadıysa?

Bakışlarını yavaşça kalçalarımın arasından kaldırıp yüzüme bakarken iri göğsü kabardı. Bir elini ağzına götürdü, gözleri parlıyordu, göğsü hala ciğerlerine yeterince hava alamıyormuş gibi inip kalkıyordu.

"Cian...?"

Eli dışarı fırladı ve yarığımdan aşağı kaydı. Beni çok tahrik eden bu küçük dokunuş karşısında inledim. Avucunu amımın üzerinde düzleştirerek her yerini kavradı ve ayak parmaklarımı kivrırıp sırtımı dikleştirmem için baskı uyguladı. Ve tüm bu süre boyunca gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Elini uzun bir süre orada tuttu ve bu bana bir noktaya parmak bastığını hissettirdi... onun olduğumu. Amım *onundu*.

Ve sonunda elini çekip ne kadar ıslandığını görmem için avucunu kaldırdığında, elini ağzına götürüp dilini bilekten parmak ucuna sürükleyerek tüm am kremimi yaladığında nefesim kesildi.

"Oh. Tanrım." Çok edepsiz ve çok tahrik ediciydi.

"Çok tatlı," diye gürledi. "Amından sular damlıyor, genç kız. *Benim için.*" Sanki bu gerçeği inkâr etmemi istiyormuş gibi son sözleri söylerken öne doğru eğildi.

Yapamadım.

İnledim ve tırnaklarımı yatağa geçirdim, ona bakabilmek için gözlerimi açık tutmaya zorladım. Cian'ın arkamda diz çöktüğünü görünce kesildi, vücudu çok sert ve büyüktü, aleti kasıklarından hazırolda duruyordu ve cehennem gibi korkutucuydu.

Taşakları etkileyici uzunluğunun altında asılı duran ağır bir keseydi ve sikini eline almak için uzandığında, amım sıkılırken dudağımı ısırdım.

Hiç şüphesiz beni acı çekecek kadar gereceğini biliyordum - o kadar büyük ve iriydi. Bakire olmasaydım bile, o kadar yarağı almak zor olacaktı.

İkimiz de konuşmuyorduk, ben onun avucunun içinde tuttuğu o ağır uzunluğu izlerken, o kendini kökten uca doğru okşuyordu. Ucunu bol miktarda berrak sıvı kaplamıştı, ön sperm taçtan damlayarak aramızdaki yatağa düşüyordu.

Dudaklarımı yaladım ve o da onaylarcasına mırıldandı. Onu ağzımda istiyordum, o berrak sıvının dilimin üzerinde ve boğazımın arkasında kayarken tadının nasıl olduğunu görmek istiyordum. Ve ne düşündüğümü bildiğini hissettim, çünkü göğsü daha da hızlı ve sert bir şekilde kabarıyor, avuç içi aletin üzerinde daha fazla güçle okşuyordu. Benim için yaparken taşakları sarsıntıdan hafifçe sallanıyordu.

Hayatım boyunca gördüğüm en erotik sahneydi. Ve daha fazlasını istedim.

"Bunu ister misin, genç kız?" Kendini okşamaya devam etti, siki tam amıma dönüktü, sözleri doğası gereği kirli değildi, ama Tanrım, öyleydi.

Sesime güvenmediğim için başımı salladım ve ardından dudaklarımı yaladım. Dişlerini birbirine geçirirken çenesi sıkılmıştı; sonra vücudunun sıcaklığını tamamen hissetmem için daha yakına kaydı.

"Bundan emin misin? Sen tatlıyı hak ediyorsun-"

"Tatlı istediğimi kim söyledi?" Fısıldadım. "Seni istiyorum Cian, bana vermen gerektiği şekilde." İlk kez bir erkekle cinsel bir şey yaptığım için, kabadayılığım karşısında şok olmuşum.

Belki bu başka bir erkeği soğuturdu ama Cian onaylarcasına genişçe sırttı.

Ve sikini bırakıp ileri doğru hareket ettiğinde, o ağır uzunluk amıma doğru bastırıp üçüncü bir bacak gibi nefesimi tuttum. İlk kez tatlı ve nazik bir sevişme olmadan doğrudan içime gireceğini düşündüm -ve istediğim bu değildi- ama hareket etmedi, sadece dışarıda kaldı ve benim için ne kadar büyük ve sert olduğunu hissetmeme izin verdi.

"Eşime sahip olacağım günün geleceğini hiç düşünmemiştim," dedi kendi kendine alçak sesle. "Yine de işte ... onu becermek üzereyim."

Tanrım, evet.

"İşte ona sahip çıkmak ve o güzel boynunu işaretlemek üzereyim."

Sonra geri çekildi, böylece sikini artık üzerimde hissetmiyordum. Tam itiraz edecektim ki, kıcımların her iki yanağını kavradığını, beni tekrar genişçe açtığını ve eğildiğini hissettim, böylece sıcak nefesi hiçbir erkeğin görmediği kısımda kayıyordu.

Amımı içine çekti, muhtemelen sıcak olmaması gereken bir gerçektir ama çok tahrik ediciydi.

"Mmm, çok tatlı kokuyor. *Benimki* gibi kokuyor." Kıcımları daha sert sıktı. "Eminim tadın daha da güzeldir." Sonra yüzünü bacakları arasına gömdü ve beni saran anlık zevkle gözlerini kapattı.

Beni yemesinin verdiği hisle o kadar şok olmuşum ki sırtımı dikleştirdim ve vücudumun üst kısmını kollarımın üzerine çıkardım, puslu, uyuşturulmuş hisseden bakışlarım yatak başlığına kilitlendi. Sonra dilini kedi deliğine doğru sürüklerken gözlerimin geri yuvarlandığını hissettim,

O kası açıklığın etrafında döndürüyor ve kremimi yalayıp onaylayarak mırıldanıyordu.

Kıçımın her bir yanağını sert ve sıkı şekilde kavradı, deriyi kırmadı ama Tanrım, bunu yapmasını istiyordum. Vücudumu küçük hilal şekillerinin kaplamasını istiyordum, böylece kendime baktığımda onun tutkusunun kanıtlarını fiziksel formda görebilecektim.

Arkamdan çıkardığı ses o kadar gırtlaktan, o kadar vahşiydi ki, iç kaslarım acıyla kasıldı. Tekrar homurdandı, titreşimler doğrudan klitorisime gidiyordu. Sanki bunu hissetmiş, bana ve sinir demetine ne yaptığını biliyormuş gibi, dilini daha da düzleştirdi ve o küçük boncuğa sürükledi.

O kadar ıslanmıştım ki, beni yalayıp emerken çıkardığı sesler o kadar yüksek, o kadar sulu ve erotikti ki, yüzüm ısındı ve içimi bir utangaçlık dalgası kapladı. Yatakta hafifçe kıpırdandım, aslında uzaklaşmak niyetinde değildim, ama ellerini belime kenetleyip beni yüzüne doğru geri çektiğinde, o kalın kası bakire amımın derinliklerine itmeden önce yarığımı dillediğinde, başımı geriye attım ve haykırdım. O kadar ki orgazmın tadını alabiliyordum.

"Benim için gelecek misin, *mo ghràidh?*" Sözleri sırlıslıkla olmuş kıvrımlarımda boğuklaştı ve tek miyavlamak oldu, aslında tutarlı bir cümle kuramıyordum. "Evet, sanırım yüzümün her yerine boşalmak istiyorsun." Pençelerinin keskinliğinin kalçalarımdaki deriyi kıldığını hissettim ve bu zevkimi daha da artırdı.

Hayal kırıklığına uğrayarak geri çekildi, ama sonra kalın bir parmağını amıma soktu, içimde derin bir şeye çarpan doğru şekilde kıvırdı ve büktü, gizli ve o kadar yoğun bir şey ki alnımda boncuk boncuk terler patladı.

"Bana istediğimi ver."

Ve boşalmam, patlamam ve parmağına binmem, kalçalarımı aşağı yukarı pompalamam, kendimi o tek parmakla becermem için gereken tek şey buydu.

Klitorisimi ovabilmek için elini kaydırды, görüşüm puslu ve karanlık hale gelirken ecstasy beynime kısa devre yaptırdı.

Üst bedenimin yatağa düşmesine izin verdim, kıkım hala havadaydı, parmağı hala içimdeydi. Tembelce içeri ve dışarı itti ve sonunda

çekip çıkarıyordu. Parmağımdaki kremi emdiğini duyabiliyordum, zevk iniltisi de onu takip ediyordu. Sonra ağzı tekrar amımın üzerindeydi, dili doruk noktandan dolayı dökülen suları yalıyordu.

Klitorisimden göt deliğime kadar bir kez daha yaladıktan sonra, tadımı çıkardığını düşündüren yavaş ve durgun bir yalamayla beni sırtüstü çevirdi ve üzerime eğildi. Kollarım iki yanıma düşerken kendimi uyuşturulmuş hissettim, bacaklarım açıldı ve kalçalarını aralarına sığdırabilmesi için geniş kaldı. Elini yan tarafıma, göğüslerimden birinin üzerine kaydırarak etimi nazikçe sıktı, meme ucumu okşayarak beni inletti ve sonra parmaklarıyla boğazımı sıkmaya başladı.

"Tanrılar, dişi," diye inledi ve dizlerinin üzerinde geriye yaslanarak bir adak gibi yayılmış olan bana baktı. "Sadece sana bakmak bile beni öldürecek." Bakışları amıma kaydı ve sadece vücudumun o kısmına odaklanması bile beni yeniden ateşledi. "*Hepsi benim.*" Bakışlarını karnımdan yukarı kaldırdı ve benimle göz göze geldi.

Bunun sahiplenici bir hareket olduğunu hissettim, ona bakmamı, göz temasını kesmememi istiyordu... bunu daha da gerçek kılmak için. Sonra sikini kavrayıp kökten uca doğru sıktığında, yarıktan bir parça pre-cum dışarı ittiğinde, kendimi otomatik olarak hareket ederken buldum, yükseldim ve ağzımı açtım, dilimi baş boyunca sürükledim.

Kaslarının gerildiğini hissedebiliyor, ani hareketten dolayı altılı paketinin belirginleştiğini görebiliyordum. Onu hazırlıksız yakalamıştım. Güzeldi. Bu benim içimde bir zevk ve sahiplenme dalgası yarattı. Elini yolundan ittim ve parmaklarımı tabanın etrafında kıvırdım, parmak uçlarım çok iri olduğu için dokunamıyordu.

Hepsini ağzıma sığdırmam mümkün değildi ama dilimi kalın bir damarın zonkladığı alt tarafı boyunca sürükledim. Nefes nefese kalmaya başladığında ona daha da dikkat ettim.

Dilimi tacın etrafında gezdirdim, ondan sürekli akan tüm pre-cum'u yaladım. Hepsini alamayabilirdim ama denemek istediğimi biliyordum. Onunla öğürmek istiyordum.

"Evie," diye inledi. "Böyle edersen sonum olmayacak." Ama durmadım. Yapamadım. Ucunu bir lolipopmuş gibi emmeye başladım,

yanaklarımı çukurlaştırdım, dudaklarımı başının kenarına sardım, hafifçe emdim.

Nasıl oral seks yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayatımda hiç yapmamıştım. Ama Cian'dan gelen inilti ve sert nefes alış verişler, her ne yapıyorsam onu şehvetten çılgına çevirdiğini söylüyordu.

Sert bir hırıltıyla beni itti, böylece sırtüstü düştüm, kollarımı bir kez daha açtım, yüzümde baştan çıkarıcı görüldüğünü bildiğim bir gülümseme vardı. Kendini kontrol edemediği için beni durdurmak zorunda kaldığını bildiğim için şu anda kendimi çok ahlaksız ve yasadışı hissediyordum.

Bir anda üzerimdeydi, elini saçlarıma doladı, başımı yana çekti, sonra ağzını boğazımın kenarına yapıştırdı. Dilinin boynumun kenarında, tam şahdamarımın hizasında yaptığı sert sıyrık iyi hissettirdi. Köpek dişlerinin keskin sıyrıkları derimi parçalamakla tehdit ediyordu.

"Evet," diye inledim. Kalçalarını öne doğru yuvarlamaya başladı, siki amıma doğru bastırıp geri çekiliyordu, ileri geri hareket ederken kıvrımlarım iri uzunluğunu çerçeveliyordu.

"Nazik olamam. Bu ilk sefer değil." Sesinin ne kadar insanlık dışı, çarpık, daha önce hiç duymadığım kadar derin, derimin üzerinde gezinen sıcak bir bıçak kadar keskin olduğunu görünce boğazımın derinliklerinden bir ses .

Bana doğru itmeye ve geri çekilmeye devam etti, horozu o kadar kalın ve büyüktü ki kendimi eğilirken buldum, şimdi beni doldurmasına ihtiyacım vardı. Daha fazla bekleyemedim.

Ona olan ihtiyacım yüzünden sayıklıyordum. Ve sanki bunu biliyormuş, hissediyormuş gibi, serbest elini aldı, aramıza uzandı ve siki ucunu amımın girişiyle aynı hizaya getirdi.

"Tanrıya şükür. Evet!" diye .

Sert ve şiddetli bir şekilde sokmasını bekliyordum ama gözlerimi açmamı isteyerek başımı bir kez daha ona doğru çevirdi. Ve ancak bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde istekli amıma girmeye başladı. Ağızım yarıldı, hava dudaklarımdan içeri girip çıkıyordu.

Yüzü güçlü bir yırtıcıya benziyordu, gözleri mavi mavi parlıyordu, köpek dişleri o kadar uzun ve sivriydi ki alt dudağına değiyordu. Dişlerini gösterdi, o kadar tehlikeli ve korkutucu görünüyordu ki

İçime girmesini kolaylaştırmaya yardımcı olan başka bir ıslaklık dalgası.

Beni o kadar iyi gerdi, o kadar çok doldurdu ki, acı tüm alt yarımı kaplayan bir yanma hissiydi. Ama durmasını istemedim ve bunun yerine topuklarımı yatağa diktim, beni tamamen tüketirken daha derine inerken kendimi destekledim.

Ve ancak içime tam olarak oturduğunda başını geriye attı, gözlerini kapattı ve alçak bir kükremenin onu terk etmesine izin verdi. Odhran'ın bizi duyup duymaması umurumda bile değildi, şu anda herhangi birinin bu mahrem eyleme tanık olup olmaması umurumda değildi.

Cian'ın damgasının üzerimde olmasını, izinin tenimde iz bırakmasını istedim.

Ellerim omuzlarındaydı, tırnaklarım etine batıyordu, hiç şüphesiz izler bırakıyordu, derisini yırtıyordu, çizikler ve kan çizgileri onun bana verdiği gibi *benim* de izimi gösteriyordu.

Yavaşça mırıldanarak onu terk etti ve bana tekrar baktı, eli hala saçlarıma dolanmıştı, parmaklarının ve pençelerinin kafa derime yaptığı baskı ve acı, vücudumu yalama arzusuna neden oldu, o kadar ki kalçalarımı kaldırdım, yeni pozisyon onun biraz daha derine inmesini sağladı.

ağzıma dayadı, diliyle beni becerdi, bacaklarımın arasında hareketsiz dururken içeri ve dışarı itti. Ama harekete ve sürtünmeye ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı.

Ve sanki aklımı okumuş gibi, daha doğrusu beden dilimi okumuş gibi, yavaşça çekip geri itmeye başladı. Tek yapabildiğim tırnaklarımı kollarına geçirmektir, homurdanmasını seviyordum, bana daha sıkı tutunmamı, daha çok acıtmamı söylüyordu.

Cian dizlerinin üzerine çökmek için geri çekildi, elleri vücudumdan aşağı kayarak belimi kavradı. Ve sonra beni becerirken bana tutundu, tutuşunu beni içine doğru iterken aynı zamanda beni horozuna doğru çekmek için kullandı.

Rahatsızlık oradaydı, kalıcı bir varlıktı, ama sadece içimden geçen coşkuyu artırıyor, bu zevki vurguluyordu.

Bu zevkin içimde bir enerji topu haline gelene kadar arttığını hissettim. Islak amımın onun sikini emerken çıkardığı sesler

Ondan çıkan insanlık dışı sesler beni daha yüksek bir varoluş durumuna fırlattı.

" bu," dedi derinden, alçak sesle. "Bütün hayatım boyunca bunu bekledim." Odak noktası bağlandığımız yerdi, beni becerdiği yerdi ve ben sadece bunun ne kadar kirli, pis ve erotik görüldüğünü hayal edebiliyordum. "Şu haline bak, sikimi öyle güzel içine alıyorsun, öyle geniş ve pembe gerilmişsin ki." Başını arkaya eğdi ve gözlerini kapattı, göğsünde ter parlarken ve kalçaları ileri hareket ederken boynundaki tendonlar belirgin bir şekilde ortaya çıkıyordu.

O kadar ani bir şekilde içimden çıktı ki, aldığım zevk elimden gittiği için sinirlenerek . Ama beni uzun süre bekletmedi, beni ters çevirdi, ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırdı, bir eliyle kıkırmı ayırdı ve sikini tekrar am deliğime yerleştirdi.

Ve sonra içime doğru itiyor, o devasa aleti tekrar içeri sokuyor, sanki amımın duvarlarının onun etrafında kenetlenme hissinin tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça ve derinlemesine kayıyordu.

Başımın öne düşmesine izin verdim, saçlarım yüzümün etrafında bir perde olmuştu. Cian kalçalarımın tutup içeri itmeye ve geri çekmeye başladığında uzanıp yatak başlığının ferforje demirlerini kavradım.

Her geçen saniye daha hızlı hareket ediyor, her ileri itişinde beni tekrar sikine çekmek için belimdeki kaldırıcı kullanıyordu.

Elini saçlarımda hissettim, telleri karıştırdı, kilitleri bir, iki kez avucunun etrafında döndürdü ve beni becerirken dizgin olarak kullandı. Başımı geriye ve yana doğru salladı ve özellikle sert bir şekilde içime girdiğinde haykırdım, zevk ve acı kıvılcımları vücudumda birleşti. İçimdeki o lezzetli gizli noktaya vurmaya devam etti, bu da amımın onun etrafında kasılmasına neden oldu, beni ağlattı, yanaklarımdan aşağı yuvarlanan ecstasy'den şişman gözyaşları.

Sonra göğsü sırtımı kapladı, ağzı boğazımın kenarındaydı. Boynumun her tarafını ısırdı, iki taraf arasında gidip geldi, omzumun boğazımla birleştiği o pürüzsüz et şeridine doğru ilerledi. Tenim çiğ hissediyor, daha fazlası için mırıldanmama, daha çok yalvarmama neden olan bir şeyle yanıyordu.

Acı oradaydı ama zevkimi artırıyor, kapalı gözlerimin arkasında yıldızların dans etmesine neden oluyordu. Her şeyi biraz gerçek dışı gösteren ama asla bitmesini istemediğim ışık parlamaları. Artık sürekli homurdanıyor, içime girip çıkarken bir an bile gevşemiyordu. Bir eli hâlâ saçlarımdaydı, diğer eli ise kaldıraç olarak kullandığı belimi kavriyordu.

Ve sonra Galce hırıliyordu, nefesi boynumun yan tarafına karşı sıcaktı, kalçaları hala uyluklarımın arasında yağmaliyordu, böylece tek yapabildiğim tutunmak ve bunun olmasına izin vermektir.

Bir orgazmın daha yükseldiğini hissettim, bu seferki görüşümün bulanıklaşmasına, inlemelerimin daha yüksek çıkmasına neden oldu. Sesi, iç kaslarımın aletinin etrafında sertçe kenetlenmesine neden olan bozuk tenordu. Beni daha sert sikerken ikimiz de inliyorduk. Sesim cınladı, odada yankılandı, yüksek ve uzun.

"Fook... evet." Ağzını bana karşı sonuna kadar açtığını ve ardından köpek dişlerinin boğazımla boynumun birleştiği yumuşak ete batmasının keskin, yakıcı acısını hissettim. Hırladı, ağzı ve eli beni yerimde tutuyordu, böylece sadece orada kalabildim, istediğini yapmasına izin verdim... vermek zorunda olduğu şeyi aldım.

Artık kendimi tutamıyordum, nefes alamayacak kadar sert boşalırken mantıklı düşünemiyordum. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi, Cian'ın boşalmakta olduğunu belli belirsiz farkındaydım. Aleti içimde daha da kalınlaşıp sertleşmiş gibiydi. Acı o kadar yoğundu ki, nefes kalana kadar orgazmım devam etti.

Cian boynumdaki emişi kesti, sert ve güçlü bir şekilde içime bir kez, iki kez itti ve üçüncü seferde kendini tamamen içime gömdü, yüksek sesle ve uzun süre inledi, aleti içimde tekmeliyordu, sıcak sperminin amımı fıskiyeler halinde doldurduğunu hissettim, bağlı olduğumuz yerden dökülmeye başladığını hissettim çünkü çok fazlaydı. Bacaklarımın arası o kadar ıslaktı ki, orgazmım, onun tohumu, o boşalırken ve boşalırken hepsi iç uyluklarımı kapladı, yatağa damlamaktan başka gidecek yer kalmayana kadar beni doldurdu.

Arkamda durup alnını sırtımın ortasına koyduğunda, sıcak nefesi tenimi yıkadığında, ellerimi parmaklıklardan kurtardım ve vücudumun üst kısmının yatağa gömülmesine izin verdim. Homurdanarak çekilmeden önce sadece bir saniye öyle kaldı,

yana düştü ve beni hemen ön taraflarımız birbirine değecek şekilde hareket ettirdi, başım göğsündeydi. Kalbinin hızlı dinledim. Benimkiyle tıpatıp aynıydı, iki kalp atışı da aynıydı.

Uzun süre konuşmadık, az önce yaptıklarımızdan dolayı tenimiz soğuyor, kuruyordu. Elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı gezinirken, amım hâlâ orgazmın etkisiyle kasılırken, bedenim zevkten uğuldarken gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Sessizliği bozmak için "Senden daha uzun süre kaçabilirmişim gibi hissediyorum," diye takıldım ve kıkırdaması alçak ve derindi, titreşimler göğsüne dayanan kulağımın hemen altında hareket ediyordu. Bana sarılışını sıkılaştırdı, parmakları kollarımın derisinde dans ediyordu.

"*Mo ghràidh*, deneyebilirdin ama başaramazdın. Etraftaki en iyi iz sürücü benim." Beni vücudunun sertliğine doğru çekti.

Ona yaslandım, tenimiz terden nemlenmişti, bacaklarımın arası ağrıyordu, uyarılmışlığımın, şüphesiz kanın ve onun dölünün birleşiminden ıslanmıştı. Boynum beni ısırıldığı yerden ağrıyordu. Aslında tüm vücudum ağrıyordu, öpücüklerinden ve dişlerinin sıyrıklarından dolayı morarmıştı.

O anda her şeyin yolunda olduğunu düşünmek kolaydı. Hayatımı herhangi bir tehdit olmadan ve sadece Cian ve ben arkadaş olmak denen bu çılgın şeyin tadını çıkarırken hayal etmek kolaydı.

Ve uykunun beni ele geçirmesine izin verirken, gerçekliğin araya girmesine izin vermedim.
Çünkü uyandığımda, bunun tekrar yüzüme vurulacağını biliyordum.

Evelyn

gelir gelmez beni tamamen uyandıran, gözlerime vuran bir güneş şeridiydi. Gerindim ve yüzüme anlık bir gülümseme yayıldı, çünkü ağrılar ve rahatsızlık sancıları ve

Dün gece yaptığım şey her sarmıştı.

Yorganın altında çırılçıplaktım, bacaklarımın arası o kadar acıyordu ki zevki yeniden hissettim, içime işleyen yoğun bir yükseliş. Yatakta yanıma baktım ve elimi soğuk çarşafların üzerinde gezdirdim. Cian bir süredir burada değildi. Uzun süre yatakta uzandım, vücudumun uyanmasına izin verdim, dün gece yaptıklarımızdan sonra hissettiklerimin tadını çıkarmama izin verdim. Bacaklarımı uzattım ve ayaklarım yatağın sert bir şeye temas etti.

Kalktığımda yatağın üzerinde büyük beyaz bir kutu gördüm. Battaniyeyi göğsüme bastırarak uzandım ve kutuyu kucağıma çektim. Etrafına koyu kırmızı saten bir kurdele bağlanmıştı ve kutuyu çekip üstünü açtığımda içindeki giysi yığınları karşısında kaşlarımın kalktığını hissettim.

İçinde taytlar, bir kot pantolon ve lüks olduğu her halinden belli birkaç kaşmir gömlek vardı. İçine sıkıştırılmış küçük beyaz dikdörtgen bir kutu da vardı ve onu çıkarıp kapağını açtığımda şunu hissettim

Tokasından gümüş kurt tılsımı sarkan minik bileklik göğsümde bir sıcaklık patlaması yarattı.

Cian'ın bana kıyafet almak için zahmete girdiğini düşününce yüzüme bir gülümseme daha yayıldı -ki üzerimde aptalca durduğuna emindim. Ama ne zaman vakti olacaktı ki? Sadece bir buçuk gündür buradaydık ve o tüm bu süre boyunca benimle birlikteydi. Belki Odhran'ı göndermişti, ama iç çamaşırlarını gördüğümde, eğer utançtan yüzüm kızardı.

Yataktan kalktım ve elimde kutuyla banyoya gitmeden önce battaniyeyi üzerime sardım. Kapı kapandıktan sonra aynada kendime baktım ve keskin bir nefes aldım. Kutuyu tezgâhın üzerine koydum ve uzanıp siyah saçlarımın uzun dökülüşünü yukarı kaldırdım ve bir elimle tepemde tutarken çenemi yana eğip şok içinde boynuma baktım.

Diş izleri, mor ve mavi aşk ısırıkları boğazımın her iki yanını ve hatta omuzlarımla birleştiği yeri kaplıyordu. Bir de boğazımın bir tarafını kaplayan -bundan başka bir şey olarak adlandırılmayacak- iddia izi vardı. Etrafında çiçek açan bir çürük olan ikiz delinme yaraları, Cian'ın tam olarak ne olduğunu ve *benim* onun için ne *olduğumu* gösteren bir neon işaretiydi.

Battaniyeyi bıraktım ve vücuduma baktım, daha fazla morluk, beni tuttuğu zamanlardan daha fazla parmak izi vardı. Kalçalarımın içi bile onun damgalamasının kanıtlarıyla kaplıydı.

Gördüğüm manzara karşısında ıslandım, üzerime yoğun bir kızarıklık çöktüğünü hissettim. Ellerimi banyo tezgâhına dayadım ve kendimi böyle görmekten duyduğum -hem fiziksel hem de duygusal- hazdan dolayı nefes aldım. Herhangi bir feminizm ödülü kazanmayacaktım; bu işaretler eşini isteyen bir Lycan erkeği için çok şey ifade ediyordu. Bunu şüphesiz biliyordum.

Hızlı bir duş aldıktan sonra, dün gece yaptıklarımızın kalçalarımın arasından çıktı, bir çift koyu renk tayt ve popomun altına düşen yumuşak kazaklardan birini giydim. Kutunun en dibinde bir çift babet bile buldum. Bedenimi nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim ama kesinlikle şikâyet etmeyecektim. Tüm bu olaylar olduğundan beri ilk defa kendimi toparlanmış ve insan gibi hissediyordum. Tabiri caizse.

Yatak odasından çıktım ve anında yemek kokusu aldım. Mideme kramplar girdi ve tüm bunlar olup beri neredeyse hiç yemek yemediğimi hatırladım. Köşeyi döndüm ve Cian'ı mutfakta, ocağın yanında gördüm, kocaman vücudu evdeki duruşuna hiç uymuyordu.

Yardım edemedim ama bunun yeni birlikte olmuş iki insan arasındaki normal bir an olduğunu hayal ettim. İri ve güçlü, bir buçuk metreden uzun Lycan dostum beni fena halde becerdikten sonra bana kahvaltı hazırlıyordu. Buna alışmanın biraz zaman alacağı kesindi. Bir an sessizce onu izledim, her hareket ettiğinde koyu gri uzun kollu gömleğinin altındaki kaslarının esneme ve gevşeme şeklini takdir ettim. Kısa saçları yakın zamanda aldığı duştan dolayı biraz daha koyu görünüyordu, teller hâlâ biraz nemliydi. Bir erkeğin bu kadar seksi görünmesi doğasına aykırı olmalıydı, özellikle de sabahın ilk saatlerinde.

Sabah.

Tabii ki varlığımı hissetti ve omzunun üzerinden bana baktı, yavaş ve seksi gülümsemesi vücudumu anında ısıttı, mümkün olan en iyi şekilde ağrıyorsa da.

"*Mo ghràidh.*" Sesi derin ve hafif cızırtılıydı, her sabah ilk sesinin böyle çıktığını hayal ediyordum.

"Günaydın," dedim usulca ve yüzüm yanıyormuş gibi hissettim, çünkü bana bakışı, bakışlarının formunda aşağı yukarı hareket edişi skandaldan başka bir şey olarak adlandırılmazdı.

Sadece üç uzun adımda önümdeydi, uzun bacakları mesafeyi tüketiyordu. Anında kollarını belime doladı ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü, derin derin nefes alırken burnu boylu boyunca uzanıyordu. Bıraktığı ana ize ulaştığında çıkardığı gümbürtü beni vücuduna daha da yapıştırdı ve yumuşak bir nefes beni terk etti.

Sırtımı duvara yaslayacak şekilde pozisyon aldı, göğsünün geniş ve sert kısmı göğsüme bastırarak beni içine hapsetti. Geri çekilmeden önce boğazımdaki izi nazikçe öptü, gözleri kapalıydı, göz bebekleri büyümüştü. Bana olan ihtiyacının kokusunu alabilmek için Öteki Dünya'nın doğaüstü bir yaratığı olmama gerek yoktu. Ve aynı zamanda boğazıma bastıran azgın ereksiyonu hissetmek zorunda da değildim.

Bunu doğrulamak için göbek. Yüzündeki ifade, gözlerindeki sıcaklık her şeyi anlatıyordu.

Eğildi ve beni usulca öptü, tam geri çekilecekken ensesini kavradım ve onu kendime çektim, ağzımı onunkine dayadım. Dilimi dudaklarının kenarında gezdirdim ve hırlayarak bana doğru açıldı ve dilini ağzımın derinliklerine daldırdı. Vücudum zevkle uğuldadı, bu ağır ağır kalçalarımın arasına yerleşti, vücudum kendini onun büyük horozuna hazırlarken benden daha fazla ıslaklık döküldü.

Tanrım, ağrım olabilirdi ama onu tekrar istiyordum.

Öpüşme çok erken bitti ve o ayrıldığında nefes nefese kalmıştım, başımın arkasını duvara yaslamıştım, ona ve kendimi uyuşturulmuş, yumuşak, açık ve hazır hissediyordum.

"Kıyafetler için teşekkür ederim," dedim usulca, dudaklarım öpücüğünden dolayı hâlâ karıncalanıyordu. Gözleri kısıldı ve kıyafetime bakarken küçük bir adım geri çekildi. Tepkisi karşısında kaşlarımın şaşkınlıkla düştüğünü hissettim. "Ne? Beğenmedin mi?" Şu anda ondan gelen garip gerginliği hafifletmek için alay ettim.

"Bu kıyafetleri sana ben almadım." Dişlerini sıkarken çenesi sertleşmişti.

"Ne? O zaman kim yaptı?"

"Adryan. Bu sabah bıraktırdım. Lanet kutuyu verandanın önünde buldum ve üzerinde 'hiçbir kadın büyük beden giymeye zorlanmamalı' yazan bir not iliştilmişti. Eğer arkadaşın temin edemezse, ben hizmetindeyim."

Adryan'ın böyle bir şey söylemeye cüret etmesinden dolayı kaşlarımın kalktığını hissettim, özellikle de Cian'ın ne kadar sinirleneceğini bile bile. Ama Adryan'ın şimdiye kadar deneyimlediğimden çok daha farklı bir kibirli pislik türü olduğunu hızla öğreniyordum.

"Sanırım bu senden değildi?" Bileziği göstermek için elimi kaldırdım ve yüzündeki öfkenin on katına çıkmasını izledim.

"O tam bir çocuğu."

Bileğimi nazikçe tutmaya çalıştığında neredeyse kahkahalarımın boğuluyordum. "Hey şimdi, bilezik yanlış bir şey yapmadı." Ona tılsımı göstermek için bileğimi kaldırdım. "Adryan'ı sevmiyor olabilirsin ama bak bana bunu verdi, senden bir parça var." I

Avucumu Cian'ın yanağına yasladım ve gülümsedim. "Bir dahaki görüşmemizde ona teşekkür edeceğim."

Cian'dan çıkan homurtu saf bir erkek kibriydi. "Ona bir daha yaklaşmanın imkanı yok. O tehlikeli biri."

Kollarımı boynuna doladım. "Peki sen değil misin?"

Başını yavaşça salladı. "Sana asla."

Gülümsedim. "Biliyorum." Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve onu öptüm. "Ama onlar sadece kıyafet."

"Başka bir erkeğin sana bakmasından hoşlanmıyorum, ama buradan ayrılmamız ve seni şımartmam güvenli olana kadar, bunu piç Adryan'ın yapmasına izin vermek zorundayım." Çenesi öylesine sıkılmıştı ki, baskıdan dişlerinin çatladığını duyacağımdan emindim.

Bu konuda bu kadar telaşlanmasını komik buldum. Sonuçta sadece giysiydi. Ama gururunu ve benimle ilgilenme ihtiyacını anlayabiliyordum. Bu yüzden daha fazla eğlenmeyi kendime sakladım. Lycan erkekleri hakkında bildiğim tek bir şey varsa, o da çok sahiplenici olduklarıydı.

Kesinlikle alışılması gereken bir şey.

"Ayrıca," diye fısıldadım. "Ben seninim."

Bakışları tekrar iddia işareti kaydı ve zevkle hırladı, ama sonra gözleri boynumun iki yanında gezinirken kaşları aşağı indi. Ben daha ne yaptığını anlamadan elini uzattı ve kazağımın yakasını aşağı çekerek omuzlarımın üst kısmını ortaya çıkardı. Bu alçak ses onu terk etti ve gözlerini kapatarak kabaca nefes aldı.

"Ah, genç kız," dedi viskiye benzeyen derin bir sesle. "Dün gece bu kadar sert davrandığının farkında değildim. Kendimi kontrol edemedim." Gözlerini açtı ve yüzündeki pişmanlığı, beni incittiğini düşündüğü için çektiği acıyı gördüm. "Kurdum sana karşı çok vahşiydi. Çok vahşiydi, özellikle de ilk seferin için."

O daha konuşmasını bitirmeden başımı sallamaya başladım, sonra ayak üzerinde yükselerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Hayır," diye mırıldandım ağzına karşı. "Bundan, yaptıklarımızdan ya da aramızdaki hiçbir şeyden pişman değilim." Geri çekilmeden önce onu tekrar tekrar öptüm. "Her şey hoşuma gitti. Sertliğini, bu kadar vahşi olmanı sevdim." İçimde daha fazla uyarılma hissettim. "Acıyı ve özellikle de ona eşlik eden zevki seviyordum." Yavaşça yüzümdeki o sert, keder dolu bakış

Yüzü soldu ve alnını benimkine yaslamak için eğildi. Uzun anlar boyunca sadece aynı havayı soluduk.

Kötü hissetmesinden, beni incitme düşüncesiyle acı çekmesinden nefret ediyordum ama bu aynı zamanda bana onun iyi bir adam olduğunu, beni önemseydiğini ve sadece beni kendinden ve içindeki hayvandan bile korumak istediğini söylüyordu.

Bir elimi kaldırdım ve bıyıklarla kaplı yanağını okşadım. "Ben iyiyim," diye onu tekrar rahatlattım. "Gerçekten." "Umarım her böyle olur" fısıldadığımda yüzüm ısındı. Alçak sesle homurdandı ve beni tekrar öpmek için eğildiğinde ön kapının açıldığını ve ayak seslerinin yaklaştığını duyduk.

"*Tanrım*, Cian," dedi Odhran mutfığa doğru bir adım daha atarken ve gözleri boğazımın sergilenen kısmına takıldı. "Boyun çok acımasız, değil mi?"

Cian alçak sesle homurdandı ve vücudunu benimkinin önünde daha fazla konumlandırdı, aynı zamanda gömleğimin yakasını tekrar tenimi örtecek şekilde ayarladı.

İki erkek de konuşmadı ama bakiştıkları kesindi. Gergin bir anın ardından Odhran başını salladı, alçak sesle küfretti ve oturmak için masaya doğru yürüdü.

"Bu manzara beni hazırlıksız yakaladı. Bu kadar bölgeci davranmana gerek yok. Arkadaşının aklında bile olmadığını biliyorsun."

Odhran'ın sesi mesafeliydi ve şimdi ona gerçekten baktığımda, gözlerinin altında uyumadığını gösteren karanlığı görebiliyordum. Eşi hakkındaki gerçeği öğrendiğim için kalbimin kırıldığını hissettim.

Bir elimi Cian'ın koluna koydum ve onu ittim. Anında geri çekildi ve onun üzerinde ne kadar büyük bir güce sahip olduğumu fark ettim. O büyük, güçlü bir paranormal yaratıktı ama elimin koluna hafifçe dokunmasıyla bana doğru çekildi. Bu baş döndürücü bir duyguysa da ama aynı zamanda kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu.

Yanına gidip Odhran'ın karşısındaki koltuğa oturdum ve bakışlarıma karşılık vermese de onu izlediğimi hissettiğini biliyordum. Omuzlarının hafifçe geriye kayması, omurgasının dikleşmesiydi. Onun hakkında hiçbir şey bilmememe ve bir gece önce tanışmış olmamıza rağmen, ona şunu söylemek istedim

onunla empati kurdum. Her ne kadar onun yaşadıklarını hiç yaşamamış olsam da, kaybın çok iyi biliyordum.

"Özür dilerim," dedim usulca ve elini elime almak istesem de, Cian'ın insandan çok hayvan olduğu için kontrol edemediği kıskanç tarafını kışkırtmak istemedim.

Odhran başını kaldırdı ve gözlerimiz kilitlendi. Alnındaki ve yanağındaki büyük yara izini fark etmemiştim. Gözlerinin altındaki torbaları ya da yüzündeki yıpranmış, bitkin ifadeyi fark etmedim. Fark ettiğim şey, hiçbir şeyi yokmuş gibi hisseden ve kontrolünü geri kazanmak için elinden gelen her şeyi yapan bir adamdı.

Kendisi için bir anlam ifade eden tek şeyi kaybetmiş gibi hisseden bir adam gördüm. Onun olmak için doğmuş tek kadını alınmış bir adam gördüm.

Ve bu gibi adamlar için, kontrolleri ya da güçleri yokmuş gibi hissetmek, bağırsaklarına inen bir darbe gibiydi ve bedenlerini kabuk haline gelene kadar tüketiyordu. Sanki bir amaçları yokmuş gibiydi.

Cian arkama geçti ama hiçbir şey söylemedi ve ellerinin omuzlarıma inen nazik ama ağır baskısı, bana hafifçe sıkarak güven verdiğini hissetmem, onlara bir şans verdiğimiz sürece her şeyin yoluna girebileceğini hissettirdi.

Odhran bir şey söylemedi ama bana hafifçe başını salladı ve onun gibi bir adam için bunun sempatimi kabul etme ve minnettarlığını gösterme şekli olduğunu hissettim. Sonunda boğazını temizledi ve sandalyesine tamamen yaslanıp Cian'ın durduğu yere baktı.

"Dün gece gitti," dedi ve bu kelimelerin aramızda asılı kalmasına izin verdi ve yüzümün hissettim çünkü *neden* gittiğini biliyordum. *Sesler yükselmeye başladı.* "Mahremiyet isteyeceğini düşündüm," diye ekledi, sanki bu en aşağılayıcı şey değilmiş gibi. "Adryan'la temasa geçtim ve onun bulunduğu diğer mülke gittim, erken başladım, Meclis'te sahip olduğu her şeye baktım."

Cian koltuğa oturdu, dikkati tamamen Odhran'daydı. "Bir şey bulabildin mi?" Arkadaşını kastettiğini biliyordum ama Odhran başını sertçe salladığında, göğsümün onun için biraz daha parçalandığını hissettim.

"Duş alıp üstümü değiştirmek için geri geldim, sonra da geri dönüp daha fazla arama yapacağım."

Bundan sonra hepimiz sessiz kaldık ama Cian'ın zihninin tüm bu bilgiler üzerinde çalıştığını görebiliyordum.

Odhran bir elini çenesinde gezdirdi ve bir an için gözlerini kapatıp neredeyse temkinli bir şekilde nefes aldı. "İşe yarar bir şey bulacağımı sanmıyorum." Tanrım, sesi çok yenik geliyordu ama sesinde hâlâ bir ateş vardı. "Ama aramaya devam etmeliyim. Denemeye devam etmeliyim." Gözlerini açtı ve ben her şeyin farklı olmasını diledim. Onun için. Ben ve Cian için. Tehlikedeki herkes için.

"Gün batımından önce döneceğim. Tüm bilgileri gözden geçirmek için Adryan'la birlikte orada olmalısın. Ama ben arkadaşının güvende olduğundan emin olmak için burada kalacağım."

Kafam karışmış bir halde iki adamın arasına baktım. "Adryan'ın evin korunduğunu söylediğini sanıyordum?" Zaten burada yalnız kalmak istemiyordum, ama çözmeleri gereken bir şey varsa, bunu çözenin ve sonlandırmanın bir yolu varsa, kimsenin bebek bakıcılığına ihtiyacım yoktu ve bunu istemiyordum.

Cian bana bakarken, "Bırakın en değerli şeyimi korumayı, Adryan'a kuru temizlememi alması için bile güvenmem," dedi, yüzündeki şaşkınlık ifadesi o kadar ağırdı ki, üzerimden akıp gittiğini *hissettim*. "Seni yanımda götürsem daha iyi hissederdim ama bu konuda Adryan haklı, her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etsem de. Burada olman daha güvenli, başkalarının seni bulmasını engelleyecek korumalarla korunuyorsun genç kız. Uzun sürmeyecek ama bu işi nasıl bitireceğimizi bulmamız gerekiyor ve ne kadar çabuk bitirirsek o kadar çabuk başlayabiliriz..."

Nefesimi tutmuş, söyleyeceği şeyi bekliyordum.

Eğildi ve alçak, derin bir sesle sözlerini şöyle bitirdi: "...Eşimle düzgün bir hayat kurmaya ve onu şımartmaya ne kadar çabuk başlayabilirsem."

Gülümsememin yüzüme aptalca bir mutluluk yaydığını hissediyordum ve seyircimiz olup olmaması umurumda bile değildi. Bunun için hazır olduğumu fark ettim. Sonunda beni mutlu eden derin bir şey yapmaya hazırdım. Bu da Cian'la birlikte bu çılgın ama harika hayatı yaratmaktı.

"Adryan'a her şeyi gözden geçirmesi için buraya gelmesini önerdim," dedi Odhran ve ona baktığımda yüz ifadesinden hiçbir şey . Onun gibiler için çok fazla PDA yarattığımıza dair bir yargı yoktu. "Ama o dedi ki, aynen alıntılıyorum, 'Bokumu taşımıyorum ve

askerler, aralarında zayıf bir insan dişi var diye birkaç Lycan'ı rahatlatmak için oradalar."

Cian homurdandı, alçak sesle ve tehditkâr. "O zayıf değil. Bunu söylediği için onu öldüreceğim." Cian bana baktı ve parmağını yanağımda gezdirmek için uzandı.

"Öldürmeye gerek yok." Başımı salladım ve Adryan'ın bana *zayıf bir insan dişisi* demesi kadar basit bir şeyin onu bu kadar sinirlendirebilmesine gülümsedim. Genel olarak şekil değiştirenler hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı ama eşimi harekete geçiren her şeyi öğrenmenin bu listenin en başında yer aldığını hissediyordum, özellikle de bana hakaret ettiği için birini kolayca öldürebiliyorsa.

Bu, en hafif tabirle çok ilginç bir yolculuk olduğunu kanıtlıyordu.

Evelyn

Kanepeye uzanmış, başımı Cian'ın kucağına koymuş, bacaklarımı minderlere uzatmış ve kucağıma bir kitap almıştım. Zor bir gün geçiriyordum.

Cian'ın saçlarımla oynamasına değil de kelimelere odaklanmaya zamanım yoktu. Kalın parmaklarını saç tellerimde yavaşça gezdirdi.

Bugün ikinci kez, bunun çok aile içi bir jest olduğunu düşündüm, sadece birlikte olmanın sessizliğinin tadını çıkaran bir çift.

Kahvaltı etmemizin üzerinden saatler geçmişti ve ben Cian'ın onaylamamasına rağmen mutfakı temizleyerek kendimi meşgul etmiş, zihnimi meşgul etmişim. Beni şımartmaktan ve ilgi göstermekten hoşlandığını çabucak fark ediyordum. Bulaşık makinesini doldurmam gibi küçük bir şey için bu kadar öfkelenmesi, dinlenmemi istemesi ve "işleri halledeceğini" söylemesi hoşuma gitmiyor değildi.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, biri benimle tamamen ilgilenmek istiyordu. Alışılmadık ve rahatsız edici olduğu kadar tuhaf ve harikaydı da. İşlerimi halletmek için her zaman kendime güvenmişim, bu yüzden birinin benimle ilgilenmek istemesi... gereken bir şeydi.

Aynı sayfayı beş kez okuduktan sonra pes ettim ve kitabı kapatıp halıya bıraktım. Gözlerimi kapattım ve

Cian'ın iri parmaklarının ve küt tırnaklarının uzun buklelerin ucuna doğru ilerlemeden önce kafa derimi nazikçe kazımasını hissetmek.

"Saçların çok güzel," diye mırıldandı ve saç tellerini burnuna götürüp içine çekti. "Ve inanılmaz kokuyor."

İltifat karşısında yüzüm kızardı.

"Şimdiye kadar kokladığım en tatlı ikinci şey."

Başımı arkaya eğdim ve ona baktım. "İlki ne?" Sırtışı yavaş ve seksi-ydi. "Amin, genç kız."

Yüzüm yanıyormuş gibi hissettim ve eğilip başımın tepesini öpmeden önce derin bir kahkaha attı. Saçlarımla oynamaya devam ederken uzun bir süre daha sessiz kaldık ama bu rahattı ve zorlama değildi.

"Nasıl bir şeydi?" diye sordum ve ona tekrar bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

" bir şeydi, genç kız?" Sesi yumuşak ve neredeyse tembeldi, sanki hiç bu kadar memnuniyet hissetmemiş gibiydi.

Onu daha önce hiç gardını olarak gördüğümü sanmıyordum ve her an harekete geçmeye hazır olduğundan hiç şüphem olmamasına rağmen, şu anda etrafındaki hava neredeyse dingindi.

"O zamanlar. Nasıl bir şeydi... son iki buçuk yüzyıl boyunca hayatı deneyimlemek?" Dikkatimi ondan başka yöne çevirdim ve duvarda asılı bir resme baktım. Resimde köpeğini gezdiren bir adam vardı, sırtı bana dönüktü, vücudu uzakta duruyordu. Köpekleri adamın yanında, boş bir arazide duruyordu; etrafta birkaç seyrek ağaç, yeşil ve kahverengi lekeler vardı.

Bu evdeki resimlerde de bunu fark ettim. Hepsinde bir boşluk vardı. Yalnız bir sahil manzarası. Bir arsanın ortasında tek bir ev, görünürde başka hiçbir şey yok. Hepsi böyleydi, çok... yalnız. Acaba Adryan'ın kim olduğunun, içinde neler hissettiğinin bir kanıtı mıydılar? Hayatındaki eksikliği gösteren bilinçaltı bir görsel.

Ya da belki de aklımı kaçıırıyordum ve olmayan bir mantığı bulmaya çalışıyordum. Belki de adam sadece rastgele şeyleri seviyordu. Hiç mantıklı olmayan şeyler yapacak kadar akli dengesi yerinde görünmüyordu.

Cian'ın cevap vermediğini fark ettim ve odağımı tekrar ona yönelttim, hâlâ beni izlediğini gördüm. "İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin."

Yumuşakça gülümsedi ve başını salladı. "Senden saklayacağım hiçbir şey yok." Gözlerimin içine baktı ama düşüncelere dalmış olduğunu görebiliyordum. "Sadece nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışıyorum."

Hiçbir şey söylemedim, sadece başımla anlayışımı belirttim.

"O zamanlar çok farklıydı," dedi sonunda. "Daha sert, daha vahşi."

Sesinin temposu ya da oktavı değişmedi ama yine de içinde sert bir nota yakalayabildim, sanki bu konudan bahsetmek onu o zamana geri götürüyor ve rahatsız ediyordu. Oturup kalkacaktım ama saçlarımla oynamaya devam etti ve bir yanımda bu sıradan hareketten belki de bir sakinlik hissi çıkardığını düşündü.

"ya da öl." O zaman bana baktı, mavi gözleri çok netti. "Ama tüm bunlarla ilgili en kötü şeyi bilmek ister misin?" Dudaklarımı yaladım ve gerçekten bilmek isteyip istemediğimi bilmesem de başımı salladım. Konuşmasını beklerken nefesimi tuttum. Belki de sayısını unuttuğu kadar çok insan öldürdüğünü itiraf ederdi? Ama öldürmüş olsa bile, gerçek şu ki

onun hakkındaki hislerimi değiştirdi.

Hâlâ hayatımı onunkiyle birleştirmek istiyordum.

Saçlarımla oynayan elini boynumdan geçirdi ve yanağımı okşamak için yukarı kaldırdı, başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "Tüm bunların en kötü yanı yalnızlıktı. Çoktan doğup doğmadığını, hayatını yaşayıp yaşamadığını bilmemenin boşluğu. Seni bulup bulamayacağımı bilmemenin çaresizliği." Duyguları boğazını tıkayınca boğazını temizledi.

Nefesim kesildi. Buna ne diyeceğimi bilemedim. O kadar derindi ki gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüğünü hissettim. Bu yüzden anı mahvetmek istemediğim için hiçbir şey söylemedim. Sadece kendimi ona daha yakın olacak şekilde ayarladım, uzandım ve başparmağımı alt dudağında gezdirdim. Benim için ayrıldığında, hava yavaşça onu terk etti ve parmağımın ucunu ılık nemle yıkadı. Parmağımı içeri ittim ve tekrar inledi, hafifçe ısırmadan önce hemen tenimi yalamaya başladı.

Her şey ağır, ciddi ve melankolikti. Ama birkaç saniye içinde bu kayboldu ve yerine yoğun bir sıcaklık, ikimizi de canlı canlı yakmakla tehdit eden bir ateş geldi.

"Evie'm," diye inledi ve başparmağımı ağzından çıkarıp dudaklarıma götürdüm ve dilimi gezdirerek ikimizin karışımının tadına baktım.

Tadı baharatlı bal gibiydi, tatlılığı boğazımın tam arkasına vuruyordu. "Senden başka kimse bana Evie demedi." Bunu ona neden söylediğimden emin , ama sanki kimse söylemeye cesaret edemiyormuş gibi derin görünüyordu, çünkü bana bu lakabı takacak tek kişi Cian'dı.

"Buraya gel, kadınıam."

Muhtemelen baştan çıkarıcı görüldüğünü bilerek yavaşça gülümsedim. Başımı sallayıp kot pantolonuna uzandığımda sertçe nefes aldı, düğmeyi açıp fermuarı indirirken göz temasını hiç kesmedim.

Aleti elime sürtünürken ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum, devasa kalınlıkta bir uzunluk pantolonunun paçasından kurtulmaya çalışıyordu. İç kaslarım sıkıştı ve daha da ıslandım.

"Şu anda mesele sensin," diye fısıldadım ve kot pantolonunun iki yarısını altın rengi karnını, kaslarının belirginliğindeki sıkılığı gördüm. Aletine kadar uzanan koyu renk kısa bir saç teli vardı. Aşağıya baktım ve parmağımın, sikinin köküne ulaşana kadar o yolda ilerlemesine izin verdim. Aleti gözle görülür bir şekilde sarsıldı ve boğazımın sıkıldığını, ağzımın yapmak üzere olduğum şey için sulandığını hissettim.

"Lass," diye inledi ve ona baktığımda kontrolünü kaybetmeye başladığını, kurdunun yükseldiğini görebiliyordum.

Vücudunun fiziksel olarak nasıl değiştiğini, nasıl büyüdüğünü, omuzlarının genişlediğini, kaslarının daha belirgin hale geldiğini görmek inanılmazdı. Beni dikkatle izlerken gözleri mavi mavi parlıyor, köpek dişleri gözlerimin önünde uzuyordu. Bu görsel bir afrodisyaktı, onunla tanışana kadar hiç hayal etmediğim ya da delicesine ateşli olabileceğini düşünmediğim bir afrodisyak.

"Bu senin için," dedim tekrar, uzanıp sikinin ağır ipini çekerken vurgulayarak. Deneyeceğini biliyordum

Karşılık vermek, zevk almak yerine *bana* zevk vermeyi tercih ettiğini biliyordum. Ama önceki gece onun tadına baktığımdan beri onu emmeyi, beni durdurmadan önce başladığım şeye devam etmeyi düşünüyordum.

Kanepeye doğru kaydım ve bacaklarının arasına daha sıkı girdim. Bir dizi bükülmüş, bir ayağı minderin üzerinde, diğeri yerde . Tabandan uca doğru okşadım, köküne indiğimde basınç ekledim ve tepeye kadar sıktım. Pre-cum zaten tahta sabitti ve ağzım daha fazla sulandı.

Oldukça gergin olmama rağmen alaycı bir sesle "Adil bir uyarı," dedim. "Bunu daha önce hiç yapmadım." Cevabı onaylayan bir hırıltı ve elinin saçlarımda sıkışması oldu. "Yani eğer bu işte kötüysen..."

İnledi ve başını salladı. "Mümkün değil." Sesi boğuk bir tenordu. "Daha ağzını bile sürmedin ama ben boşalmak üzereyim."

Titredim, sözleri beni çok güçlü, çok güzel hissettirdi. Bakışlarımı onunkilere kilitleyerek başımı eğdim ve sikinin şişkin tepesini ağzımın derinliklerine kadar emdim.

Göğsü inip kalkmaya başladı, gri tişörtünün kumaşı göğsünün genişliği ve geniş omuzları üzerinde gerilmişti. Bir elimi yukarı kaydardım, karnının çıkıntılarını hissettim ve parmaklarımı tişörtünün altında hissedebildiğim sert, on sent büyüklüğünde, bakır renkli meme uçlarının üzerinde gezdirdim.

Parmaklarını bileğime dolayana kadar ilerlemeye devam ettim, parmaklarımı yüzüne doğru çekmeden önce beni bir saniyeliğine durdurdu. İşaret parmağımı ağzının sıcak, ıslak girintilerine çekti, dilini ped boyunca hareket ettirdi, eti hafifçe ısırdı.

Bu oral seksle tamamen kanatlanıyordum, ama her ne yapıyorsam işini yapıyordu, çünkü vücudunun ne kadar sıkı sarıldığını hissedebiliyordum ve kanepenin arkasını tırmaladığını duyabiliyordum, tırnakları kumaşı kazıyordu sanki tutunmaya, kendini dengelemeye çalışıyordu.

"Ahhh, genç kız." Başını geriye doğru salladı, gözleri kapandı, boyun kasları gerildi. Dişlerini gösterdi, çenesi sıkıca kenetlenmişti. "Sonuna kadar gitmeyeceğim."

Bu sadece yanaklarımı daha da çukurlaştırmamı ve avucumu onun doğru pompalarken bileğimi bükmemi sağladı. Ben

Arkadaşımdan başka birine bu konuda acemi gibi görüneceğimden emindim ama bir güç dalgası hissettim çünkü Cian'ı kelimenin tam anlamıyla dize getirebileceğimi biliyordum.

"Adil uyarı, genç kız... Geleceğim."

Ne söylediğini, neden bana söylediğinden emin olduğunu biliyordum. Ama durmaya hiç niyetim yoktu. Ağzıma boşalmasını istiyordum. Onu yutmak, tohumunun beni beslemesini istiyordum. Tanrım, bütün dölleri yutmayı düşünmek bile beni tahrik ediyordu.

Onayımı mırıldandım ve çabalarımı yeniledim, al kadarını aldım, ucunun boğazımın arkasına çarptığını hissettim, soğanlı başın etrafında yuttum. Elimi tabandan dudaklarımın onu sardığı yere kadar yukarı aşağı hareket ettirerek ulaşamadığım şeyi çektim.

Eli saçlarımdaydı, parmakları tribünlerde sıkıydı, acı daha fazla zevke yol açıyordu, gözlerim yaşarıyordu. Ama iyi hissettiriyordu ve etrafında inleyerek ona sadece bu sesle daha fazlasını istediğimi söyledim.

Cian benim ona inmemle birlikte kalçalarını kaldırmaya başladı, hızını belirlememe izin vermeden sikini içime soktu. Dilimi ve ağzımı üzerinde gezdirirken ellerimi kalçalarına dayadım, bundan hoşlandığını fark ettikten sonra dişlerimi hafifçe alevlenmiş başın üzerinde gezdirdim.

Gözlerimiz kilitlendi ve sikinin tekrar ağzıma girdiğini hissettim, daha da fazla pre-cum tadı aldım. Salyalarım akmaya başladı, sikinin tamamını almaya çalışmaktan, yutmaktan ve etrafında inlemekten ağzımın kenarlarından tükürükler akıyordu. Ama umurumda değildi, utanmıyordum ve ondan gelen hırıltılar, uzanıp tükürüğünü tenime sürmesi, bunun onu da tahrik ettiğini söylüyordu.

Hızlı nefes alıp verişinden yakın olduğunu anladım ve onu boşaltmanın heyecanı beni ateşledi. Elimi aramızda kaydırdım ve ağır kesesini kavradım, havlayana ve bana çok çalıştığım şeyi verene kadar toplarını avucumda . Tüm o döl.

Ağzıma ve boğazıma attığı her kalın ipi açgözlülükle yuttum, çok fazla açtım, onun tuzlu, hafif karanlık ve baharatlı tadı şimdiye kadar tattığım en bağımlılık yapıcı şeydi.

Cian o kadar sert orgazm oldu ve o kadar fazlaydı ki yeterince hızlı yutamadım, ağzımın kenarlarında birikmiş olan fazla tükürükle dölllerinin damlaları kayıyordu. Ve derin bir homurtu çıkardığında, bakışlarımı onunkilere çevirdim ve beni dikkatle izlediğini gördüm, gözlerindeki parıltı neon spot ışıkları gibiydi ve tam bana odaklanmıştı.

Boşaldığı süre boyunca beni izledi ve işi bitip siki ağzımda yarı sertleştiğinde geri çekti. Dudaklarım şişmiş, morarmış hissediyordum. Başparmağını alt kabarıklığın üzerinde gezdirdi, sonra köşesi boyunca, menisinden bir damlacık topladı ve ağzıma geri itti, her son almamı sağladı.

"Bunların hiçbirini ziyan etmeni istemiyorum." Sesi alçak ve derindi, boğuk ve toktu.

Başparmağının ucunu emdim, dilimi etrafında , vücudum alev alev yanıyordu. Ama bu benim zevk almamla ilgili değildi. Ben *vermek* istemiştim. Sonra ne yaptığını anlamadan Cian belimi kavradı, beni vücuduna çekti ve taytımın peşinden gitmeye başladı.

"Cian," diye soluklandım yumuşak kumaşın yırtıldığını duyduğumda, elleri ve pençeleri onu bedenimden ayırıyordu. "Sadece bir sürü kıyafetim var." Kimi kandırıyordum ki? Belden aşağım tamamen çıplak kaldığında derin derin inlediğinde kıyafetler umurumda bile değildi.

"Kıyafetleri boş ver, Evie. Sana o kadar çok kıyafet alacağım ki aynı şeyi iki kere giymek zorunda ." Beni öyle bir yere oturttu ki tam anlamıyla yüzüne oturdum, dizlerim geniş omuzlarının hemen üzerindeki kanepeye dayandı.

"Cian-" Doğru düzgün bir soru sorabilmiş olsam bile, iri elleri kıcımlı kavrayıp parmakları etimi sıkarak beni daha da öne doğru çekince sorum boğazımda düğümlendi.

Sonra beni am deliğimden klitorisime kadar yaladı, başım kendiliğinden geriye düşene kadar o demeti ağzına aldı ve içimden sert bir inilti dökülürken gözlerimi kapattım. Sanki açlıktan ölüyormuş ve bacaklarımın arası da şimdiye kadar yediği en güzel yemekmiş gibi üzerimde çalıştı.

Çıkardığı ıslak, şapırdayan sesler başlı başına işitsel bir zevkti. Sırılsıklam olmuşum, amım o kadar ıslaktı ki hiç şüphesiz her yerime

yanaklarını ve dudaklarını kaplıyordu.

"İşte bu," diye homurdandı o seksi İskoç aksanıyla. "Hepsini bana ver tatlım." Sesindeki titreşimler klitorisime saplandı ve kalçalarımı yüzünde ileri geri sallamaya, amımı dudaklarına sürtmeye, ağzının beni yutmasına ihtiyaç duyarken utanmadan inledim.

Hırladı ve bu sesi çıkarmasına bayıldım. Bir elini kıçımda tuttu ve diğer amımla yüzü arasında gezdirerek avucunu tam tepeciğimin üzerine yerleştirdi ve beni nazikçe geriye itti. Sonra başparmağını ve işaret parmağını dudaklarımı aralamak için kullandı, klitorisimi ortaya çıkardı, uyarılmamdan kaynaklanan küçük demet, ıslaklığım müstehcen bir şekilde sergilenen pembe et üzerinde parlıyordu.

Ve Tanrım... yüzü amımın sularıyla parlıyordu, dudakları pembeleşmiş ve beni yemekten şişmişti. Hayatımda gördüğüm en çekici şeylerden biriydi.

"Oh. Evet." Eğildi ve dilini klitorisimin üzerinde hızlı bir şekilde tekrar tekrar gezdirdi. Hava beni şiddetle terk ederken vücudum sarsıldı. "Çok tatlı. O kadar *benim ki*." Orgazmım tırmanmaya başladığında klitorisimin daha da şiştiğini hissedene kadar inciyi ağzına aldı, beni yaymaya devam etti, beni yedi.

"Benim için gel, bebeğim. Bu tatlı amcığın bütün döllerini yutmama izin ver." Sırılsıklam etime karşı homurdandı ve iki kalın parmağını vücuduma sokarak benden sert bir ecstasy çılgılığı çıkardı. Amıma saldırdı, yaladı, emdi ve ısırıldı, pis sözleri beni uçurumun kenarına gönderdi. Onun için patladım, amımı yüzüne sürttüğümü, sularımı höpürdetirken çıkardığı ıslak, utanç verici seslerin oturma odasında yankılandığını umursamıyordum.

Bütün bunlar beni da tahrik etti.

Orgazm devam etti ve tüm bu süre boyunca Cian amımın dudaklarını ve klitorisimi emmeye devam etti, zevkimi ortaya çıkardı. Ellerimi saçlarıma doladım ve telleri çektim ve sonunda zevk azalmaya başlayana ve tekrar nefes alabilene kadar kalçalarımı onun üzerinde yuvarladım.

O anda kendimi zor tutuyordum ama neyse ki Cian beni göğsüne yaslanacak şekilde ayarladı, kalın kordonlu kolu

Bana sıkıca sarıldı, çiftleşme izini yavaşça, nazikçe yalarken yüzü boynumun kıvrımına gömüldü.

"Benim," dedi, o tek kelimede o kadar çok duygu vardı ki kalbimin sıkıştığını hissettim. "Hayatımıza gerçekten birlikte başlamak için sabırsızlanıyorum, genç kız." Başımı göğsüne yasladım, yanağım tam kalbinin üzerindeydi. "Hayatım boyunca seni bekledim."

Ben de. Tanrım... Ben de.

İÇİMDE KÖTÜ BİR HİS VARDI, sanki korkunç bir şey olacağının önsezisi gibi içim daralıyordu.

Cian'la birbirimizi serbest bırakmamızın üzerinden saatler geçmişti ve her ne kadar yakınlaşmamız için yeni bir çıkış noktası olsa da, bir parçam hâlâ o sonsuza dek mutlu sona ulaşmadan önce başımıza gelebilecek -ve muhtemelen gelecek- her şeyin karanlığını hissediyordu.

Ve Tanrım, bunu gerçekten istedim.

Cian bana her şeyin yoluna , kötü bir şey olmayacağına dair güvence vermeye devam etti ve ben de ona çaresizce inanmak istedim ama ortada çok fazla bilinmeyen değişken vardı.

"Lass," dedi alçak sesle, sadece benim duyabileceğim kadar, çünkü Odhran diğer odadaydı. "Ne kadar endişelendiğini görebiliyorum." Yanaklarımı avuçladı ve yumuşak bir öpücük vermek için beni kendine çekti.

Mavi gözlerine baktım, batan güneş yüzüne altın rengi bir ışık düşürüyor ve irislere yeşil bir renk veriyordu. Koyu sarı saçları biraz dağınıktı, alnına düşen birkaç tel ona neredeyse çapkın bir görünüm veriyordu.

"Korkunç bir şey olacakmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

Beni sıcak, sıkı bir kucaklamanın içine çekti ve ben de ona yaslandım. Başımı göğsünün ortasına yasladım, bedenim onunkinden o kadar küçüktü ki beni tamamen koza gibi sarmıştı.

"Keşke sana her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim ama sana asla yalan söylemeyeceğim. Benden her zaman gerçeği duyacaksın, genç kız." Geri çekildim ve ona bakabilmek için başımı yukarı kaldırdım. "Ama bu normal

Böyle hissetmen için. Yaşanan onca saçmalıktan sonra işlerin yoluna girmeyeceğine dair doğal bir his bu."

"Biliyorum," dedim usulca. "Ama iyi olacağına ya da en azından iyi olmaya *çalışacağına* söz verir misin?"

"Artık hayatımda sen varsın. Pervasızlık asla şans vereceğim bir şey değil."

ve ben de ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek onu öpmek için yarı yolda karşıladım. Nazikti, öfkeli bir orman yangını yerine yavaşça yanıyordu. Mükemmel ve hüzünlü, çıldırtıcı ve saplantılıydı.

Sırtım oturma odasının girişine dönüktü, yüzden Odhran'ın içeri girdiğini görmedim, ama onu hissettim, onu bir pelerin gibi, bir gölge ya da yağmur bulutu gibi saran ağır, keder dolu varlığı hissettim.

"geldi," dedi Odhran.

Cian ona bakmasa da, gözleri benimkilere kilitlenmişti, kısa bir süre başıyla onayladı.

Beni öpmek için tekrar eğildi, sonra yüzünü boynumun çukuruna, izinin olduğu yere indirdi ve o noktayı nazikçe öptü. O noktayı sevdiğini fark etmeye başlamıştım. Ve ben de seviyordum.

"Evin korunduğunu unutma," dedi ve geri çekildi, eli belimdeydi, parmakları sanki kaybolmamdan korkuyormuş gibi tenime sıkıca yapışmıştı. "Odhran seni korumak için burada olacak. Ona sadece kendi hayatım için değil, en çok da senin hayatın için güveniyorum."

Odhran'tam olarak tanımasam ve ilk karşılaşmamızdan bu yana sadece birkaç kelime konuşmuş olsak da, Cian'a duyduğu sadakati hissedebiliyordum, sanki bunu bir onur nişanı gibi taşıyordu.

"daha hızlı döneceğim sana."

Bunun doğru olmasını umuyordum. Gerçekten istiyordum, çünkü sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyorduk.

Cian

MCildim gergin hissediyordum, kaşıyamadığım bir kaşıntı vardı. Arkadaşımı evde bıraktığım için olduğunu biliyordum. O da Korkmuştu, ne olacağı konusunda endişeliydi ve onun endişesi nihayetinde benim de endişemdi. Odhran'ın dişimi canı pahasına koruyacağını biliyordum ve ona en değerli şeyim olan Evie konusunda güveniyordum. Ama yine de... Kendimi *kötü* hissediyordum. Kurdum huzursuzdu ve bunun tek nedeni dişimize geri dönmek istemesi değildi.

Tedirginliğimi üzerimden attım ve Evie'ye geri dönebilmek için bu işi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde organize edip halletmeye odaklandım. Sonra da Meclis'i çökertmek için sağlam bir plan yapmaya ya da en azından sağlayacak ilk adımları atmaya çalışacaktık.

Kendime bir daha asla onu gözümün önünden ayırmayacağımı söyledim. Hiç kimse Evie'ye eşi kadar iyi göz kulak olamazdı. *Benim* kadar.

Adryan'ın Meclis'teki şerefsizler için keşif yapmak üzere kullandığı iki katlı evin önünde durdum. Motoru durdurur durdurmaz kiralık arabadan indim ve ön kapıya doğru ilerledim. Onları göremiyordum ama Adryan'ın askerlerini gölgelerde hissediyordum, bakışları üzerimde ağır bir baskı oluşturunuyordu.

Ön kapıya varmadan hemen önce kapı açıldı ve James adındaki vampir tam girişte durdu. O kenara çekilirken konuşmadık, ben içeri girdim ve ön kapı arkamızdan kapandı.

"Bu taraftan," dedi ve yolu göstermek için öne çıktı, başını bana doğru eğdi, sırtışı kaybolmadan önce dudağının kıvrılmasıyla parladı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Konuşmadan onu takip ettim ama artan Lycan duyularıyla etrafımı inceledim. Evde eşya yoktu, boş bir kabuktu ve arada sırada bir odadan geçen ya da gölgelerde sürünen bir gece gezgininin parıltısı görülüyordu.

Bodruma ileriye doğru odaklandım. Kan emicilerin yeraltında bir üs isteyeceklerini tahmin etmiştim. Bu evin yaşamak için kullanılmadığı açıktı, belki de hiç kullanılmamıştı, büyük bir kısmı yıkılmıştı ve duvarlar yıkılmıştı, yatak odası olabilecek yerlerin önünden geçerken teknik ve elektronik ekipmanlar her yere saçılmıştı.

Uzun, dar merdivenlerden indiğimizde James bana baktı. Bu heriften hoşlanmamıştım, sadece vampir olduğu için de değil. Bana attığı bakışlar ve etrafını saran kibirli hava, onun kendini beğenen bir erkek olduğunu gösteriyordu.

Kendi türünün benimkinden üstün olduğunu düşündüğüne şüphe yok. Karanlık bir sokakta ya da ormanın derinliklerinde benimle yüz yüze gelmesini görmek isterdim. Yardım edecek başkaları yok. Sadece iki Öteki Dünya erkeği el ele dövüşürken ve bizim türümüzle bilinen güç ve beceriyi kullanırken. Destek olmadan dayanamayacağını garanti ederim.

Bu teoriyi test etmek için kurdumun dizginlenmiş bir endişeyle kıpırdadığını hissettim.

Evin diğer üst katı büyük ölçüde boşaltılmışken, bodrum katı masa ve sandalyelerle doluydu ve bu devasa odada bulunan teknoloji etkileyiciydi. Odanın her iki yanında birer tane olmak üzere iki büyük iş istasyonu, sıra sıra bilgisayarlar, televizyonlar ve o kadar çok yüksek teknoloji ürünü ekipman vardı ki eski kafalı başım döndü.

Odanın ortasında, iki iş istasyonunun arasında uzun bir masa vardı; masanın üzerine bir harita yayılmıştı.

Hoşuma gitmeyecek kadar çok vampir benimle bir araya gelmişti. Tüylerim diken diken oldu, içimdeki hayvan volta atmaya başladı. Kurdum tehlikenin farkındaydı ama ona başka seçeneğimiz olmadığını hatırlattım. Dişimizi korumak ve kurtarmak için vampirlerle birlikte yatağa girmek zorundaydık.

Vampirler ve Lycanlar doğuştan düşman olmasalar da, birbirimizle olan ittifakımız en iyi ihtimalle çalkantılıydı ve ucuz yapıştırıcı ve diş ipiyle bir arada tutuluyordu. Bu bağı koparmak türüm için felaket olurdu ve bir savaş başlatırdı, ama Evie'yi güvende tutmak anlamına geliyorsa bunu tereddüt etmeden yapacağımı da biliyordum.

Adryan bana bakmaya zahmet etmedi. Merdivenlerin dibinde durdum. Ama bir saniye sonra, burada olduğumu fark ettiklerinde odayı dolduran konuşmanın yavaş yavaş sönmeye başladığını duyabiliyordum. Adryan her ne söylüyorsa bitirdi ve sonra başını kaldırıp gözlerimin içine baktı, gülümsemesi yavaşça yüzüne yayılıyordu.

"Eminim bir oda dolusu vampir içinde tek Lycan'ın sen olacağını hiç düşünmemişsindir, ha?" Sırıltısı güçlü bir şekilde devam etti.

Cevap vermedim, sadece çenemi sıktım ve ona baktım. Hafifçe kıkırdadı ve boyunun tamamına kadar yükseldi. Kimse konuşmadı, belli ki aynı şekilde tepki vermeden önce liderlerinin yapacağı hamleyi bekliyorlardı.

"Küçük evim hakkında ne düşünüyorsun?" Karanlık bir kaşını kaldırdı ve bilgisayarları işaret etti. "Çabucak inşa edilmiş bir üs için bence çok etkileyici."

"Mütevazı," dedim kibarca.

Alçak sesle ve derin derin kıkırdadı. "Şehirdeki düzenimin yanına bile yaklaşamaz ama sen ve arkadaşın saklanırken ve biz bu pislikleri alaşağı etmek için bir şeyler düşünüürken şimdilik işe yarayacaktır."

"Bunu daha mı az etkileyici ?" Alaycı bir tavırla sordum ve etrafıma bakındım. Her ne kadar Lycan'lar ve Highlands'deki Muhafızlar bölgemizdeki güvenliğe yardımcı olan ve aynı zamanda dünyadaki tüm Öteki Dünya gruplarıyla bağlantıda kalmamızı sağlayan son teknoloji ürünü bir sisteme sahip olsalar da, Adryan'ın bir araya getirdiği bu küçük ekip, sahip olduğumuz bu kadar küçük bir zaman aralığı için ve ayrıca stratejik açıdan dikkate değerdi.

"Sesinde bir alaycılık mı seziyorum kurt?" İri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sakın bana siz Lycanlar'ın

İskoçya hâlâ mesaj göndermek için keski ve taş mı kullanıyor?" Kendi şakasına gülmeye başladı ve ben de kendime Evie'yi güvende tutmak için ona canlı ihtiyacım olduğunu hatırlattım.

"Hadi şu lanet bitirelim," dedim alçak sesle ve sesimde bir . Burada olmak beni daha da sinirlendiriyordu. Ama küstah saçmalıklarına devam etmedi, ki bu onun için iyi bir şeydi, çünkü kendimi kaybedip peşinden gideceğimden emindim, bu da tüm durumu zora sokardı.

Yere serilmiş haritayı işaret etti, küçük kırmızı iğneler aralıklarla araziye işaretliyordu.

"Odhran'ın size o Meclis piçlerinin dişisi hakkında söylediklerini anlattığını varsayıyorum."

Anında Odhran'ın adına öfkelendiğimi hissettim. "Evet, bana söyledi," dedim ve kapattım. O burada değilken Odhran'ın kadını hakkında konuşmak içime sinmiyordu.

"Evet, oldukça berbat durumda. Son yirmi dört saat içinde bu işi çözmemize yardımcı olmak için burada çok fazla bulundu. Bir Lycan bile dik duran bir erkek."

Gözlerimi Adryan'a diktim ve o da sırttı, piç herif. Dişlerimi sıktım.

"Dişine dönmek için sabırsızlanıyor musun?" Bir kara kaşını daha kaldırdı, hissettiğim tehdidi gizleme zahmetine girmedim. "Sana evin sadece Öteki Dünya'dan değil, insanlardan izlenmeye karşı mistik bir şekilde korunduğunu söylemiştim. Nerede bilen tek kişi biziz ve bu evin bir koğuşı yok, bu yüzden eşinin orada en güvende olduğunu söylediğimde bana inan."

Ben bir şey söylemedim ve o da sinirlenmiş gibi nefesini verdi. "Sen inatçı bir pislisin."

Yüzümü ona döndüm ve dişlerimi gösterdim, köpek dişlerimin saldırgan bir tavırla uzamasına izin verdim. Soğukkanlı ifadesinden hiç de korkmadığı anlaşılıyordu. "Dinle, bırak benim için en değerli şeyi, bir uçuşta bagajımı taşıman için bile sana güvenmezdim. Bu yüzden beni affet" -sırttım, son kısmı hiç kastetmemiştim- ona geri dönmek istediğim için, çünkü kimse dişimi benim gibi koruyamaz."

Adryan uzun süre sessiz kaldı ama sonra nefes verdi ve bir elini başının arkasında gezdirdi. "Her ne sikimse. Bir gün sen ve senin gibilerin kafama yerleştirmeyi sevdiğiniz o ultra düşman karakteri olmadığımı öğreneceksiniz."

Homurdandım ve başımı sallayarak tekrar haritaya baktım. Karşılığında hiçbir şey söylemeyip sadece araziye bakmaya devam ettiğimde Adryan, Odhran ve benim indiğimiz havaalanını işaret etti.

"Sizi burada bulduklarını varsaydığımız için buradan başlıyoruz."

Kırmızı raptiyelerin yanı sıra, her bir raptiyeyi diğerine bağlayan kırmızı bir ip de vardı. A noktasından B noktasına. Tekrar havaalanı raptiyesini işaret etti parmağını kırmızı ip boyunca harita boyunca motel otoparkında saldırıya uğradığımız yere kadar sürükledi.

"İçeriden birileriyle çalıştıklarını varsaymak zorundayız, ister sizin saflarınızda ister benim saflarımda bir köstebek olsun."

Adryan'ın sesindeki hırıltı bana bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini söyledi, olması gerektiği gibi. Ama Lycan tarafında bana ya da türümüze ihanet edecek birini düşünemiyordum. Adryan'ın da bunu bildiğine dair içimde bir his olsa da bunu söylemeye zahmet etmedim. Tüm bunların Amerika'da gerçekleştiği göz önüne alındığında, en olası cevap onun tarafında sadakatsiz biri olduğuydu.

"James ve Matteo'ya Darknet'te derin bir araştırma yaptırđım." Çenesini iki vampire doğru eğdi ve onlar da bir adım öne çıktılar. "Elimizdeki yeni istihbarat nedir James?"

"Temizlik yapmak ve toplayabileceğimiz her türlü bilgiyi toplamak için oraya bir ekip gönderdim. İnsanların kullandığı minibüsü aldık, yetkililer gelmeden cesetleri temizledik ve görgü tanıklarıyla ilgilendik."

Tanıklarla nasıl başa çıktığını sormadım, çünkü bunun bir önemi olmayacağını biliyordum. Bana söylemeyeceklerdi ve ben de her şeyi gizli tutmak için ne kadar uğraştıklarını tahmin edebilecektim.

"Minibüs yakınımızdaki bir dükkâna götürüldü ve oldukça temiz ve standart olmasına rağmen DNA aldık ama bir şey çıkmadı. Kendileriyle bağlantılı kişilerin kimliklerini sildikleri açık,

Yani dış dünyada varlıkları bile yok. Üzerlerinde bulunan iki cep telefonuna el koyduk."

Evie'yi oradan çıkarmak için panikten o kadar ki, temizliği düşünmemiştim bile. Çok da umurumda değildi, çünkü benim için önemli olan tek şey dostumdu, bir de Odhran'ın hayatta kalmasını sağlamak. Ama Adryan'ın en azından tüm bunları halledecek kadar akıllı olduğu için minnettardım. İhtiyacımız olan son şey DNA'mızın insan bilim adamlarının ve medyanın eline geçmesi ve bunun üzerine hikayeler uydurmalarıydı.

"Telefonlar şifreli ama kırma ve hackleme konusunda en iyi olan bir ekibimiz var." James sırttı ve bakışlarını bana çevirmeden önce Matteo'ya baktı.

Bu iğneye karşı gözlerimi kısmıştım. Benim türümün aşağılık olduğunu düşündüğü açıktı, şüphesiz bizi cahil ve vahşi hayvanlar olarak görüyordu, muhtemelen kurt formumuzda olmadığımız zamanlarda vahşi hayvanlar gibi çıplak dolaştığımızı düşünüyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve yüzüme bir sırtış yayılırken gözlerimin mavi renkte parlamasına izin verdim. James'e, boğazındaki kötü yara izine baktım. Hayatta kalmayı başarmış biriydi; biri kafasının gitmesini isterken hâlâ yerinde durması bunu açıkça gösteriyordu. Ama hayvan olsun ya da olmasın, o herifi hiç terlemeden haklayabilirdim.

Matteo adlı vampir, "Her iki telefon tarafından da kullanılan bir numaraya ulaşmayı başardık," dedi. "Bu numara da şifreli olmasına rağmen, yine de şifresini çözdük. Kötü haber, kullan-at bir telefona yönlendiriyor."

"Lanet olsun. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?" Adryan homurdandı.

"Evet, kesinlikle öyle, ama iyi haber şu ki, daha derine indik ve numarayı ve koordinatları bir saat uzaklıktaki bir motel odasına kadar takip ettik, sonra oradan kısa bir mesafedeki bir depoya giden başka bir şifreli numara setine ping attık."

Adryan haritaya bakarken, "İz sürücülerim çok iyidir," dedi. "Ama yine de, sayıları kırıp nerede olduklarını saptayabiliyorlarsa, bu oyunun sonu olmadığı anlamına gelir. Meclis bizi atlatacak kadar akıllı. Onlarca yıldır, hatta çok daha uzun süredir gizleniyorlar, yani aptal değiller."

"Yeraltındalar."

Adryan yavaşça başını salladı ve bana bakmak için başını kaldırdı. "Bırakın Amerika'yı, bu eyalette olup olmadıklarını bile bilmiyorum ama içimden bir ses burada olduklarını söylüyor." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Belki kırsal bir yerdir." Bilgisayarların yanındaki birkaç vampire baktı. "Son yüz yıl içinde satın alınmış olabilecek büyük arazileri, ticari ve konut alanlarını kontrol edin. Eğer bir şey bulamazsanız, daha da geriye gidin."

Vampirler kontrol etmeye başladılar, parmaklarının bilgisayar tuşları üzerinde uçuşan *tık tık tık* sesleri yüksekti.

Haritaya tekrar baktım ve Adryan'ın o depoda bekleyen askerleri olduğunu düşündüm. "Peki neyi bekliyoruz?" Adryan'a baktım. "? Merkez neden indirilmedi?"

Adryan kaşlarını kaldırdı ve sırttı. "Wolf, burada kiminle konuştuğunu sanıyorsun? O terk edilmiş deponun yerini öğrendiğim andan beri orada bir ekibim var. Siz Lycan'ların yaptığı gibi her boka balıklama . Plan yaparız, bekleriz, sonra saldırırız. Siktir, dostum."

Neden indirilmediğini sormadan tekrar konuşmaya başladı.

"Nerede bildiğimizi onlara belli etmek istemiyoruz. Nihai hedefimiz ana üssün nerede olduğunu bulmak. Şu anda kullandıkları terk edilmiş bina sadece bir defaya mahsus. Bektan hayvanat bahçelerini nerede tuttıklarını bulmalıyız. Depoyu ve içindeki insanları yok edersek, belki işkenceyle bilgi alabiliriz ama içlerinden biri yakalanırsa bu bilgiyi kilit altında tutacak önlemleri olduğunu hissediyorum." Tekrar haritaya baktı. "Bu insanlar sadık, Cian. Sırf tırnaklarını söküp dillerini kestiğimiz için bize -sömürmek ve incitmek istedikleri yaratıklara- kendi istekleriyle bilgi vermeyeceklerdir."

Bana baktı ve sırtışı yavaştı, dişleri uzarken sessizce bana evet, onlara tam olarak bunu yapacaklarını söyledi. Ve ben de öyle yapardım.

"Bilgi alsam da da tüm bunları yapmak oldukça eğlenceli olsa da, buraya oyun oynamaya gelmedim." İfadesi ciddileşti

ondan sonra. "Bu sadece sen ve eşinle ilgili değil. Bu, dişilerini bulan vampirlerle, çocuklarla ve *hepimizin* tehdit altında olmaması için bu örgütün çökertilmesi gerektiği gerçeğiyle ilgili."

Onaylayarak homurdandım.

Adryan'la pek çok konuda aynı fikirde değildik ama yüzde yüz katıldığım şey, bu piçleri alt etmenin ve Öteki Dünya'nın güvende olmasını sağlamanın bir ekip işi olduğuydu. Eğer birileri bizim türümüzü alaşağı edecekse, bu birbirimizle savaştığımız eski moda bir yolla olacaktı, doğruluk ve otoriteye dair berbat bir duyguya sahip bazı insanlar yüzünden bir yan gösteri cazibesi haline gelmeyecektik.

"Bir şey bulmuş olabiliriz," dedi vampirlerden biri. "1947'de satın alınmış iki yüz dönümlük bir tarım arazisi. Ondan bir yıl sonra da elli dönümlük ticari imarlı bir arazi daha satın alınmış." Vampir Adryan'a baktı. "İşin ilginç yanı," diye söze başladı ama gülümsemesinden bu kısmı anlatmaya hevesli olduğu anlaşılıyordu, "her iki mülk de aynı eyalette ve daha da ilginç... her ikisi de aynı şehirde."

Adryan onaylarcasına homurdandı. "Dur tahmin edeyim, arazi orada öylece duruyor muydu? Üzerine hiçbir şey inşa edilmiyor mu?"

Vampir tekrar sırttı ve başını yavaşça salladı.

Bu açıklama karşısında kurdumun daha da endişelendiğini hissettim. Bir şey olmayabilir ama...

Adryan'ın telefonu çaldığında haritaya tekrar baktım, bu piçlerle durumu nasıl düzelteceğime gerçekten dalmaya hazırlanıyordum. Ceplerinden birinden çıkardığının hayal meyal farkındaydım, ama havadaki anlık değişim, vücudundaki soğukluk ve gerginlik kurdumun hemen yükselmesine neden oldu.

Daha ona bakmadan bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım ve yüz ifadesi de bunu pekiştirdi. Gözleri sadizmle kıpkırmızı parlarken yüzünü bir inançsızlık, şok ve ardından saf, katıksız bir öfke kapladı.

"Ne?" Kurdum koruma moduna geçerken sesimin çarpıklığını gizleme zahmetine girmeden bağırdım.

Adryan'ın gözleri hâlâ kırmızı parlıyordu, bu onun türü için yoğun bir duygu belirtisiydi. "Alarm tetiklendi."

İlk başta neden bahsettiğinden emin değildim, insanlığım azaldıkça zihnim daha yavaş hareket ediyordu. Alarmla neyi kastettiğini o zaman anladım. Eşimi güvende tutması gereken alarm. Evie'mi.

Cep telefonumu çoktan çıkarmıştım, Odhran'ı aradım, sonra da Evie'ye bıraktığım telefonun numarasını ilkisinden de cevap gelmedi.

Kafamın içinde Adryan'ın alarmin tetiklendiğine dair sözlerini devam ediyordum, ama aklımın arkasında başka bir şey daha vardı, kavrayamayacağım kadar alçak, çünkü ben insandan çok hayvandım.

Başımı arkaya doğru eğip bilgisayarın duvara çarpıp sarsıldığını duyacak kadar sert bir şekilde kükrediğimde diğer her şey arka planda kayboldu. Etrafımda dönen şiddet ve tehlike vampirlerin bir adım geri çekilmesine neden oldu.

Tekrar kükredim ve sonra yok oldum. Eşime ulaşmak ve onu az önce tehdit eden her kimse onu katletmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Evelyn

Bir başlangıçla uyandım, kanepede kayarken kalbim çarpıyordu, okumakta olduğum kitap kucağımdan kayarak bir *gümbürtüyle* yere düştü.

Bir an için paniğe kapıldım çünkü nerede olduğumu bilecek kadar yönümü bulamamıştım ama bilinç içime sızdıkça, dehşet verici bir farkındalıkla her şeyi hatırladım. Cian'ın ağır yokluğunu hissettim ve hayatıma girdikten bu kadar kısa bir süre sonra biri için bu kadar büyük bir mesafe hissetmek garipti.

Yerimden kalktım ve evde bulunan birkaç "aksesuar"dan biri olan kitabı elime aldım. Hikâyenin kendisi beni uyutacak kadar ya da belki de zihinsel olarak o kadar yorgundum ki bedenim benim yerime geçip her şeyi kapattı.

Neler olup bittiği ve Cian'ın iyi olup olmadığı konusunda endişelenmediğim o bilinçaltı durumuna geri dönmeyi diledim. Keşke günler öncesine, o motel odasında bulunduğumuz zamana dönebilseydim ve gelecekte korkuyor olsam da, önümüzde başka hiçbir engel olmasaydı.

"Sadece on dakika uyukladın."

Oturma odasının girişinde duran ve omzunu duvara yaslamış olan Odhran'a baktım. Büyük kolları

Geniş göğsünün üzerinde çapraz duruyordu. Konuşmadık ama yüzündeki yorgunluk ifadesini görebiliyordum. Birbirimize yabancı olsak da, ruhlarımız aynı gibi hissediyordum. Sanki benim yalnızlığım onunkini tanıdı.

"I..." Ne söyleyeceğimden emin değildim, durumu tuhaflaştırmak ya da garipleştirmek istemiyordum. Ama yemek masasında karşısına oturup ona üzgün olduğumu söylediğimden beri, onun daha da kapandığını, daha soğuk, daha kopuk ve kayıtsız olduğunu hissediyordum. Gözlerinde zekâyı görebiliyordum ve bir şeyler planladığını biliyordum. *Eşini geri almayı planladığını ve bunu başarana kadar da durmayacağını biliyorum.*

Cümlemi bitirememiş olmama rağmen bana küçük bir gülümseme verdi. Durum her açıdan zordu ve ikimiz de bu zorluğun üstesinden nasıl geleceğimizi bilmiyorduk.

"Temizleneceğim ama beş dakikadan fazla sürmez. İyi olacak mısın?" Sakat olduğumu düşündüğü ve muhakeme yeteneğime ya da halime güvenmediği için sormuyordu. Sesinin tonundan ve yüz ifadesindeki yumuşaklıktan bunu anlayabiliyordum. Sadece çok korkmadığımdan ve kendi başıma iyi olacağımdan emin olmak istediğini biliyordum.

Cian burada olmadığı için bana göz kulak oluyordu.

Onun ilgisi ve arkadaşlığı için minnettardım. Ama Cian'ın burada olmasını o kadar çok istiyordum ki, sanki vücudumun ortasında asla iyileşmeyeceğini bildiğim bir yara varmış gibi hissediyordum. "İyi olacağım ama teşekkür . Acele etme." Büyülü evler ya da eşyaları koruyan büyülü büyücülük hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Odhran'ın yanında kendimi güvende hissediyordum.

Başıyla onayladı ve yalnız kaldığımda kalkıp raflarında birkaç sahte bitki, birkaç vazo ve içinde hâlâ sahte ailenin fotoğrafının bulunduğu bir resim çerçevesi olan kitaplığa doğru yürüdüm. Kitabı bulduğum yere koydum ve pencereye döndüm, perdeler kapalıydı ama yine de kendimi tamamen açıkta hissediyordum.

Kollarımı göbeğime doladım. Cian'ın o kadar da uzakta olmadığını bilmeme rağmen -bana arabayla on dakika mesafede olduğunu söylemişti- aramızda bir okyanus varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Daha yeni tanıştıktan sonra birine bu kadar bağlı olmak garip bir duyguydu.

hayatlarınızın çoktan iç içe geçtiğini ve bunun nasıl olduğunu bile bilmediğinizi hissetmek.

Hiç gelmiyordu. Ama aynı zamanda çok da . Fantastik bir durumdu. Ama ben buna güvendim. Kendime ve hissettiklerime inandım, içgüdülerimin beni doğru yöne güvendim. Hayatım boyunca hep güçlü ve doğru olmuştu ve şimdi de farklı olmayacağını biliyordum.

Odhran duşu başlatırken boruların gıcırdadığını belli belirsiz fark ettim ve mutfığa doğru ilerledim. Dolaplara, buzdolabına baktım, açlığım arka plandaydı. Yine de, imkansız bir durumdayken, vücudunuzun ihtiyaç duyduğu son şey beslenmekti, başka şekillerde hayatta kalmaya çalışırken değil.

Tam yiyecek bir şeyler aramak ve karnım boş kalmasın diye kendimi bir şeyler tüketmeye zorlamak üzereydim ki ön kapıdan gelen sesle donup kaldım. Üç kez vurulma sesi evin içinde silah sesi gibi duyuluyordu.

Hemen Cian'ı aramayı, sonra da onu uyarmak için Odhran'a koşmayı düşündüm ama kendime ıssız bir yerde olmadığımı hatırlattım. En yakın ev oldukça uzakta olmasına rağmen, burayı bir yerleşim bölgesi olarak kabul edebilirdim.

Döndüm, sessizce ön kapıya doğru yürüdüm ve avuçlarımı soğuk metalin üzerine koyup ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, böylece gözetleme deliğinden bakabildim. Diğer tarafta bir kadın duruyordu, omzundan bir çanta sarkıyordu, bir elinde de bir pano vardı. Kulağına dayadığı bir cep telefonu vardı ve kısa, koyu renk küt saçları sanki uzun bir günün ardından elleriyle karıştırmış gibi biraz dağınıktı.

Nefesimi tuttum, diğer taraftaki kişiye ne söylediğini hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Evet, bu benim son evim. Ayaklarım beni öldürüyor ve çok yorgunum ama bu anketleri çıkarma kotamı dolduramazsam Harold boğazıma yapışacak." Nefes verdi, sesindeki yorgunluk ve yüzündeki bitkinlik beni biraz olsun gerginleştirdi. Tamamen zararsız, küçük ve minyon görünüyordu.

O sadece bir avukattı ama yine de ensemde, muhtemelen bütün bu durumdan sorumlu tutabileceğim bir gerginlik vardı. Adryan evin takip edilemediğini ve aktif olarak arayanlar tarafından bulunmaktan korunduğunu söyledi. Bunun nasıl işlediğini bilmiyordum ama artık içine itildiğim dünyada hiçbir anlam ifade etmeyen şeyleri sorgulamaktan bıkmıştım.

Duş için boruların tekrar sızladığını duyabiliyordum. Tuhaf his geçmiyordu, bu yüzden yavaşça geri adım attım, ancak ayağımın topuğu küçük fuaye masasının kenarına çarptı ve üzerinde duran vazoyu yana devirdi.

Ben yakalayamadan yere yuvarlandı, Pergo'ya çarptı, sesi o kadar yüksekti ki sadece evin diğer tarafından değil, ön kapının diğer tarafından da duyulacak kadar gürültülü olduğunu biliyordum.

Nefesimi tuttum ve bir adım daha geri , ama kapının diğer tarafındaki kadının "Evet, içeride" dediğini duymadan önce değil. Gözetleme deliğinden tekrar dışarı baktığımda içimdeki her şey dondu. "O yalnız. Bu çok açık. Belki içeride bir Lycan vardır. Ekibe çabuk gelmelerini söyle."

Beklemedim; odama doğru koşarken koridordaki mesafeyi tüketerek havalandım. Arkamdan büyük bir gürültü duydum ve kapının içeriye, evin içine doğru patladığını anladım. Omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemedim, sadece daha hızlı koştum, ama sonra sert bir vücut beni arkamdan yakaladı ve beni yere savurdu. Yere düşerken ellerim içgüdüsel olarak düşmemi engellemek için dışarı fırladı.

Bu hareket vücudumu son anda döndürdü, başım duvarın köşesine çarptı ve kafatasımda bir acı patladı. Haykırdım, omzumun üzerine düştüm, daha da fazla acı tüm vücuduma yayıldı. Bana arkadan saldıran her kimse beni ters çevirdi, böylece şimdi sırtüstü yatıyordum ama görüşüm bulanıktı, ıslak sıcaklık duvarla temas ettiğim yerden aşağı kayıyordu.

Dünyayı sarsan, hayvani bir ses tüm evi dolaştı. bağırışlar oluyordu, emirler yağıyordu ama kulaklarımdan girip kafamın içinde dönüp dururken hepsi birbirine karışıyordu. Gözlerim kapalıydı ve başımı salladım, elimi orada olduğunu bildiğim yere doğru kaldırırken inledim

bir yaraydı. Gözlerimi açtım ve parmaklarıma baktım, tüm elim parlak kırmızı kanla kaplıydı.

Birden bedenim üzerimden kalktı ve havada süzölmeye başladı. Gözlerimi açtığımda Odhran'ın orada durduğunu ve çıplak vücudundan su damladığını gördüm.

"Kaç," dedi çarpık, bozuk bir sesle. "Saklanın." Sonra da ortaya çıkmış gibi görünen diğer adamlara saldırmaya başladı.

Büyük bir nefes aldım ve doğruldum, bedenimi geriye doğru ittim, omurgam duvarla birleşene kadar yerde kaydım. Gözlerimi kırptırtıyordum, görüşüm hâlâ bulanıktı, başımdaki ağrı o kadar güçlüydü ki odaklanmakta zorlanıyordum.

Gözlerim yeterince açıldığında ve tek hissedebildiğim damarlarımda dolaşan adrenalin dalgası olduğunda, önümdeki manzara karşısında nefesim kesildi.

Odhran girişte, hepsi siyah giyinmiş, yüzleri maskeli, sadece gözleri görünen dört adamla dövüştü. Korkaklar, işte bunlardı. Kapıda duran kadın, sanki her gün olan bir olaymış gibi kavgadan sıyrılarak içeri girdi. Ön kapı menteşelerinden sarkmış, tahta parçaları, kırık vazo parçaları ve kan sıçramalarıyla birlikte yere saçılmıştı.

Odhran kendini tutuyor olsa da sırtını ve göğsünü kaplayan korkunç yaraları görebiliyordum... o kadar çok kan vardı ki tek gördüğüm kırmızı renkti. Siyah giysili adamların ellerindeki gümüş parıltısını görebiliyordum, ellerindeki silahlar Odhran'ın vücuduna çok fazla zarar vermişti. Yine de Lycan hala ayaktaıdı, kendini koruyordu, o kadar acımasızca dövüşüyordu ki şok edici ve takdire şayandı.

Orada oturduğum süre uzadıkça, kafam daha da netleşmeye başladı. Yüzümden aşağı akan kanı hâlâ hissedebiliyordum. Koridordaki dar masaya baktım, duran dekor parçasına baktım. Ayağa kalktım ve seramik lambaya doğru koştım.

Lambayı aldım, kablosunu duvardan söktüm, tam o sırada kadın öne çıktı, şu anda tamamen adrenalinle çalıştığım için anlamadığım şeyler bağırtıyordu.

Sırtının altından bir silah çıkardı, yüzü ifadesizdi.

Düşünmedim, sadece ileri atılırken çığlık attım, ama o akıcı bir isabetle beni sıyırdı ve silahın kabzasını başımın yan tarafına vurdu.

O bana vurmadan hemen önce elim çoktan ileri doğru hareket etmişti ve lamba şakağına çarptı. Onu hazırlıksız mı yakalamıştım, yeterince güçlü olamayacağımı mı düşünmüştü yoksa şans benden yana mıydı bilmiyorum ama lamba kafatasına temas etti ve ikinci bir çatlak sesi duyuldu. Parçalar havada uçuşarak dışarıya doğru dağıldı. Tökezleyerek geri çekildi, şakağındaki büyük kesikten kan akıyordu.

Başım dönüyordu, görüşüm daha da bulanıklaşmıştı. Daha fazla kan yüzümün yan tarafını ıslatıyor ve boynumdan aşağı, göğsüm boyunca kayıyor ve gömleğimi ıslatıyordu. Önümdeki dövüşün daha da acımasız hale gelmesine bakarken yapışkan, daha kalın sıvıyı gözlerimden uzaklaştırdım.

Odhran'ın giderek zayıfladığını görebiliyordum. Onun gibi bir erkeğin, şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güçlü olan doğaüstü Lycan'ların, vücutlarına atılan kesiklerle alt edilebileceğini düşünmüyordum. O adamların Odhran'ı zayıflatmak için kullandıkları silah her neyse, güçlü kurdu alt etmek için bir şeyle bağlandığına dair güçlü bir şüphe vardı.

Düşünmüyordum, sadece tepki veriyordum. Ümitsiz bir vaka olsa bile ona ulaşmalı, yardım etmeliydim.

Çünkü Odhran kadar büyük ve güçlü bir adam bu adamları alt edemiyorsa, benim hiç şansım yoktu. Ama denemek zorundaydım. Burada durup izleyemezdim. Savaşmak zorundaydım.

Adamlardan biri Odhran'ın yan tarafına sert bir darbe indirdi ve iri Lycan yana doğru savrulup duvara çarptı, çarpmanın etkisiyle etrafındaki sıvalar paramparça oldu. Başını temizlemek istercesine salladı, hareketleri daha yavaş ve daha az koordineliydi. Başını tekrar tekrar salladı, gözleri mavi renkte yanıp söndükten sonra tekrar parladı.

Kurduyla birlikte daha fazla güç kazanmak için yer değiştirmeye çalışıyordu ama onu zehirledikleri ilaçlar bunu açıkça bastırıyordu.

Ve sonra içlerinden biri Odhran'ın çenesinin alt tarafına bir aparkat indirdi, eline bir çift hançer benzeri muşta takılmıştı.

Odhran bir ton tuğla gibi yere düştü, vücudu yüzükoyun, başı bana dönük, gözleri yavaşça kapanıyordu.

Elimde bir seramik parçasıyla tekrar ileri atıldım. Sadece birkaç adım atabilmişim ki sert bir şey kafamın arkasına çarptı. Bağırđım ama kendimi yere düşmekten alıkoyamadım, sırtım sert bir şekilde ahşap zemine çarptı, bu yüzden şimdi basan siyah giyimli büyük bir vücuda boş boş bakıyordum.

Adam da maske takıyordu. Önümde çömeldi, maskesinin alt kısmını alnına kadar kaldırdı ve sırtarak bana yüzünü gösterdi. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gözlerimin içine bakarken yüzündeki hastalıklı zevk, onun Meclis denen hasta heriflerin bir parçası olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlamamı sağladı.

"Bu yaratıklardan birini canlı olarak hiç görmemiştim," dedi ve Odhran'a baktı. "Muhteşem." Sesinde huşu vardı. Tekrar bana baktı. "O hayvanın senin için gelmesini beklerken seninle eğleneceğiz." Sırtışı genişledi. "Ve gelecek, tüm canavarlığıyla ve intikam için salyalarını akıtarak." Daha yakına eğildi. "Sabırsızlanıyorum." Kolunu arkaya doğru kaldırdı ve elinin tersini yüzüme .

Başım yana eğildiğinde, kan ağzıma metalik bir tatla dolduğunda ve karanlık beni yavaşça aşağı çekmeye başladığında, bunun o olduğunu biliyordum.

Hiç umut yoktu.

Bundan kurtulma şansımız yoktu.

Cian

SO gitmişti. Alınmıştı. Bunun artık benim gerçeğim, benim realitem olduğunu bilmek için eve gitmeme bile gerek yoktu.

Arabayı parka çektim ve kontağı kapatmadan dışarı çıktım, çerçeveden sarktığını görebildiğim ön kapıya doğru koştum.

Başım dönüyordu, nefesim kısa ve hızlıydı, başım dönüyordu. Eşikten geçip manzarayı gördüğümde panik içime yerleşti. Kan kokusunu aldığımda ve yerdeki kıpkırmızı lekeyi gördüğümde boğazımdan bir kükreme daha döküldü. Bu Evie'nindi, kokusu tatlıydı, onu işaretledikten sonra vücudumda kalan bir izdi.

Hayatımda hiç ağlamamıştım, hiç korku hissetmemiştim. Ama şu anda daha önce hiç yaşamadığım her şeyi yaşadım. Yanaklarımı ıslaklık kapladığını hissettim, gözyaşlarımın yüzümden aşağı hızla süzülüşünden, görüşümün bulanıklaşmasından ağladığımı anladım.

Sanki biri göğsümde bir delik açmış, kalbimi çıkarmış ve posa haline getirmiş gibi hissediyordum. Evie olmadan, bir kabuktan başka bir şey değildim, boş bir kabuk. Tanrılar, Odhran'ın çok uzun zamandır hissettiği şey buydu. Nasıl hayatta kalmıştı?

Öfkeyle sildim, hırladım ve kendime kızdım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Onu bulmak zorundaydım. Onu bulacaktım.

Olay yerini incelerken mantıklı düşünmeye çalıştım, bulmak, izini sürmek için elimden gelen tüm bilgiye ihtiyacım vardı.

Giriş kanla kaplıydı. Ağırlıklı olarak Odhran'ın kanının kokusunu alabiliyordum; yere bulaşmış kırmızı kan, duvarlarda el izleri, her yerde koyu sıvıdan oluşan havuzlar vardı. Cehennem gibi bir mücadele vermişti, duvarları ve yerleri tırmalayan pençelerinin açtığı derin oyuklar bunun kanıtıydı. Ayrıca insan kanı kokusu alıyordum, erkek kanı. Odhran'ın onlara şiddetli darbeler indirmiş olmasından gurur duyuyordum.

Her şeyin envanterini çıkararak evin içinde yürürken zamanın hiçbir anlamı yoktu. Kırılan kapının ve tahrip olan duvar sıvasının döküntüleri sağ tarafıma saçılmıştı. Salon ile antre arasında yerde kırık parçalar halinde bir lamba vardı. Ona doğru yürüdüm ve çömelip bir parça aldım ve üzerinde insan kadın kanı kokusu aldım. Ama Evie'ninki değildi. Gözlerimi kapattım ve geçici rahatlamamla nefes aldım.

Vücudum onu bulma ihtiyacıyla uğulduyor, kurdum uluyor ve onu takip etmek için içimde volta atıyordu. Her ne kadar kendime her türlü bilgiyi almam gerektiğini söylesem de değerli vaktimi boşa harcıyordum. Bunu yapmamak beni sadece .

Ama net ya da mantıklı düşünemiyordum. Herhangi birinin izini sürmeye . Bu benim eşimi bulma ihtiyacımdı.

Ayağa kalkıp manzarayı tekrar seyrettim ve Adryan ile askerlerinin içeri girdiğini fark ettim. Kısık seslerini duyabiliyordum ama kafamda her şey karmakarışık, hiçbir şey net değildi, hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ellerim titriyordu, damarlarımda kan dolaşıyordu.

Kısmen şekil değiştirmiştım, elimde olmayan bir şeydi, kurdum intikam istediği için kontrol edemediğim bir hareketti. *Evie'yi ararken yolumuza çıkan herkesi katletmek.*

Onları lime lime ederdim. Memnuniyetle.

"Lanet olsun." Adryan'ın sesi paniğimi ve öfkemi bastırdı.

Enkaz parçalarının üzerinden geçti, elleri kot pantolonunun ön ceplerindeydi, her şeyi kavrarken başı sağa sola hareket ediyordu.

"Şey," dedi ve fuayenin ortasında durup tüm kana baktı. "Bu iyi görünmüyor, değil mi?"

Dişlerimi gösterdim ve ona saldırmak için hamle yaptım ama tam köpek dişlerimi kalın boğazına geçirecektim ki tekrar konuşmaya başladı.

"Sakin ol, Cian. Burada düşman ben değilim. Bunu birlikte yapacağız, tamam mı?"

Gözlerimi kapattım ve kafamı sallayarak temizlemeye çalıştım. Her şey çok karışıktı, sinapslarım her yöne doğru ateşleniyor, adrenalın vücudumda hızla akıyor, kaslarım bir dövüş beklentisiyle daha da büyüyordu.

Tek istediğim yer değiştirmekti. Tek istediğim dişimi avlamak ve onu benden alan her kimse onu yok etmekti. Ve eğer Adryan yoluma çıkar, beni durdurmaya ya da yavaşlatmaya çalışırsa, onu da yok edecektim.

Adryan oturma odasına doğru ilerledi ve sonra durup görüş alanımı kapatan duvara baktı. Gözleri kıpkırmızı oldu ve alçak bir hırıltı onu terk etti.

"Lanet olsun," diye hırladı. "Bunun o Meclis piçlerinin işi olduğunu anlamak için elimde kanıt olmasına gerek yoktu ama yine de elimize geçti."

Ona doğru yürüdüm ve söz konusu duvara baktım. Motelde yakaladığımız insanların üzerinde dövmeyle bulunan sembolün aynısı duvarda kanla boyanmıştı. Yaklaştım ve içime çektim. Odhran'ın ve... Evie'nindi.

Kırmızıyı gördüm, kulaklarımdaki kan akışını duydum ve Adryan'ın cep telefonu ile konuştuğunun belli belirsiz farkındaydım.

"Açıkça görülüyor ki saflarımızda bir hain var."

İşte o zaman, diğer evdeki zihnimin arkasındaki küçük, dırdırcı fısıltı başını kaldırdı ve beynimin içinde tekrar tekrar bağırdı.

Evin sadece insan alarmı yoktu, aynı zamanda mistik bir şekilde korunuyordu. Bu da evin izinin sürülmesini ve bulunmasını engellemiş olmalıydı.

Başımı Adryan'a çevirdim. "Güvenli olduğunu söylemiştin," diye hırladım, beni hâlâ bu bedende tutan bir parça dışında artık insan değildim. "Yerinde korumalar olduğunu söylemiştin." Ona güvenmekten başka bir şey yapamamıştım. Ama kız bulunmuş, kaçırılmıştı. Onun yüzünden.

Yavaşça bana baktı, şüphesiz içimden taşan saf öfkeyi hissediyordu. Telefonu kapattı ve gözleri kıpkırmızı oldu.

"Wolf," dedi yavaşça, "yapmak üzere olduğun şey hakkında, zihninin bu net sonuçlarla seni nereye götürdüğü hakkında iyice düşünmeni istiyorum."

Vücudum daha da büyüdü, vardiya neredeyse üzerime geliyordu. zar zor ayakta duruyordum, ama bunu duymak, Adryan'ın bir hainden bahsettiğini duymak, söylediği koğuş her neyse ya gerçek değildi ya da onun tarafından biri - belki de o - düşmanlarımıza bilgi vermişti, geri kalan her şeyi şiddetle terk etmeme neden oldu.

"Onlara dişimin nerede olduğunu söyleyen sen olmasan bile, sonuçta bu senin hatan." Köpek dişlerimi gösterdim. "Aranızda bir sıçan var ve bunun suçlusu da sizsiniz." Tamamen agresif bir hareketle vücudumun üst kısmının hafifçe öne eğilmesine izin verdim.

"Hainin kim olduğunu bulacağım Cian, ama işleri berbat etmeden ve benimle arandaki geri dönüşü olmayan çizgiyi aşmadan önce düşünmelisin." Cep telefonunu cebine soktu ve bana doğru bir adım attı.

Yerimde durdum, başımı hafifçe eğdim, gözlerim ona kilitlendi.

Birkaç vampirin oturma odasına adım attığını belli belirsiz fark ettim, hiç şüphesiz odayı dolduran titreşimli saldırganlığı hissediyorlardı. Ama Adryan bana bakarken yavaşça başını salladı ve onları yerinde tuttu. "Lanet olası askerlerimin desteğine ihtiyacım yok," dedi derinden, sesi alçak ve tehditle titreşiyordu.

"Hain ben değilim. Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa seninle birkaç raunt dövüşmekten mutluluk duyarım." Parmak eklemlerini kırmaya ve başını boynunun etrafında döndürmeye başladı. "Muhtemelen daha iyi hissetmemi sağlayacağını biliyorum." Bana göz kırptı ve nabzımın daha hızlı attığını hissettim. Bir kavga için kaşınıyordu. "Ama bunu yaparsak, biz kanıtı bulmadan ve kızını kaçıran şerefsizleri yakalamadan önce suçu üzerine atmak istersen, sonrasında iyi bir yerde olmayacağımızı bilerek yaparsın. Bir çizgi çekmiş olacaksın, Cian."

Zor nefes alıyordum, burun deliklerim genişliyordu. Daha fazla oksijen almaya, kendimi sakinleştirmeye, insan yanıma tutunmaya çalışıyordum.

mantıklı düşünebildiğimi fark ettim. Gözlerimi tekrar kapadım, nabzımın atışlarını sayarak kendimi sabitlemeye çalıştım.

Ama faydası olmadı. Kontrol edemiyordum. Evie'ye ulaşmak zorundaydım. Vardiyanın beni ele geçirmesine izin verdim, derim yırtıldı, kemiklerim kırıldı ve yeniden hizalandı, dört ayak üzerine düşüp ağır paltomu silkelerken bedenim irileşti. Adryan'a baktım, gözlerindeki tehlikeli parıltı bana kurt formundayken bile hâlâ savaşmaya hazır olduğunu söylüyordu.

Alçak sesle homurdandım ve vücudumu önüme çıkan vampir sikicilere çarparak döndüm ve evden dışarı koştum. Çiftleşme işaretinin tınısının havada dalgalandığını hissettim, esintide hâlâ dişimin özünün kalıcı tatlılığının kokusunu alıyordum.

Dişimin üzerinde çiftleşme izimi hissettiğim yöne doğru yola çıktım. Adryan'ın bana bir şeyler bağırdığının hayal meyal farkındaydım ama tek bir şeye odaklanabiliyordum, o da Evie'ne ulaşmaktı.

Evelyn

T Acı beni uyandırdı, sert bir şey sırtıma saplanıyor, başım ağrıyor, bu yarılma hissi tüm vücudumu kaplıyordu.

Kafatası. Kendimi durduramadan hafifçe inledim ve üzerinde yattığım şeyin üzerinde kaydım. Çıkardığım ses başımda titreşimlere neden oldu ve acı daha da kötüleşti. Gözlerim zaten kapalı olmasına rağmen onları daha da sıktım.

Orada uzandım ve nefes alıp verdim, mide bulantısını bastırdım, kafatasım zonklasa ve acı çekse de düşüncelerimi sıralamaya çalıştım.

Evdeki kavgaya dair anılar zihnimi doldurdu. Odhran'ın dövülüp kanlar içinde yere yığılması, baygınlık geçirmesi ya da daha kötüsü. Ben bayılmadan önce birinin beni yere yatırması. Hafızamda bozuk bir plak gibi hareket ettiler, görüntülerin ve seslerin parçaları ve parçaları, hepsi bir araya gelip tek bir hale gelmeden önce filtrelendi.

Şu anda neler olduğunu ve bundan sonra ne yapacağımı gerçekten düşünmeden önce kendime biraz zaman tanıdım.

Kafam biraz dağılınca fark ilk şey bir aracın içinde olduğumdu. Yolculuk sarsıntılıydı ve sırtım

yan tarafına çarpıyordu. çanta yüzünden göremesem de, bir koltukta değil de düz, sert bir metal yüzeyde uzanmış olduğum gerçeğinden yola çıkarak daha büyük bir aracın, bir minibüsün, belki de bir SUV'un arkasında olduğumu varsaymak zorundaydım.

Ellerim önden birbirine bağlıydı, ip sıkıydı, naylon etime o kadar sert batıyordu ki derimin çiğleştğini hissedebiliyordum. Ayaklarım da aynıydı, bileklerimden bağlıydı, hareketsizliğim içimi daha fazla paniğin kaplamasına neden oluyordu.

Başımdaki örtü yüzünden kulaklarım ağır işitiyordu ama muhtemelen ön koltuklarda oturan iki adamın konuşmalarını net bir şekilde duymaya başladım.

Adamlardan biri, "Onu alt etmek tam kaltaktı," dedi, diğeri de kıkırdarak karşılık verdi. "Onları bizim için çalışmaya ikna edemememiz çok kötü. Böyle bir gücün bizim tarafımızda olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Diğer adam, "J'nin bu saçmalığı söylediğini duymasına izin verme," diye tersledi. "Onlarla güçlerimizi birleştirmeyiz. Onları ele geçiririz. Bizim işimiz . Kiminle savaştığımızı sanıyorsun? Onlarla mı?" Diğer adamın sesi yükseldi. Bu çılgın örgüte sadık bir pislik olduğu belliydi. "Bunların hiçbirisi bununla ilgili değil Jack. Ve eğer üst kademelerden biri ağzından çıkan bu saçmalıkları duyarsa, seni onlardan biriyle bir oturuma atarlar, duydun mu beni?" Jack adlı kişiye ters ters baktığını hayal edebiliyordum. "Uzuvlarını vücudundan ayırırken o canavarlardan birinin boğazını parçalamasına izin verirler."

Diğer adam boğazını temizledi ve aracın içine dolan rahatsızlığını hissedebiliyordum. Güzeldi. Umarım bu piçler o kadar çok rahatsızlık hissetmişlerdir ki, bu yüzden kulaklarından ve gözlerinden kan akıyordur.

Ağır bir sessizlik anı oldu ve göremesem de birinin bana baktığını *hissedebiliyordum*. Bilincimi kaybetmiş gibi davrandım, hareket etmedim, nefes alış verişlerimi düzenli tuttum. İyi bir oyuncu değildim ama şu anda hayatım buna bağlıydı.

"J ona biraz sert vurdu, değil mi?" Jack usulca mırıldandı. "Bir kadının bu kadar cesur olabileceğini bilmiyordum. İlk kez bizimle birlikte sahada bir kadın görüyorum."

Diğer adam uzun süre konuşmadı ve sonunda şöyle dedi: "O, Meclis'teki herhangi bir erkek kadar tehlikeli. O... evet. Ona karşı dikkatli ol, tamam mı?"

Jack boğazını temizledi ve konuyu değiştirdi. "Ne zamandan beri insan almaya başladık?"

"Bu insanlar bu yaratıkların eşleri olarak bilindiğinde, onları o zaman alırız." Diğer adamın sesinde asit vardı, sanki bunları açıklamak zorunda kaldığı için sinirlenmiş gibiydi. "Dinle," dedi, sesi biraz daha az sertti, sanki huysuz bir çocukla konuştuğu için sesini alçaltmıştı. "Aramızda yeni olduğunu biliyorum Jack. Baban üst düzey askerlerden biri olduğu için bu pozisyona geldiğini biliyorum. Ama sana bazı tavsiyelerde bulunacağım, evet." Bunu bir soru olarak ifade etmedi. İstese de istemese de Jack'e açıkça tavsiyede bulunacaktı.

"Ne zaman soru sormaya başlarsanız, işte o zaman işler sarpa sarar. Senin işin deneklerin güvenliğini sağlamak ve onları tesise getirmek. Bu kadar. Biz sorgulamayız. Ya olursa diye düşünmeyiz. İşimizi yaparız, çenemizi kapalı tutarız, paramızı alırız ve *her konuda* kendi işimize bakarız."

Diğer adam boğazını temizledi, aracı ağır ve zehirli bir hisle dolduran rahatsızlığı bir kez daha anlaşıldı.

"Bu işi uzun zamandır yapıyorum ve senin gibi pek çok erkeğin çok fazla soru sorduğunu gördüm. Ve sonra puf." Parmaklarını şıklattığını duydum. "Gittiler. Beni anlıyor musun?"

"Evet, seni hissediyorum" diye cevap vermeden önce uzun, hamile bir sessizlik anı havayı doldurdu.

Araç bir süre sessiz kaldı ve hâlâ izlenmediğimi hissettiğimde beni bağlayan ipleri sessizce gevşetmeye çalıştım. Nefesimi tuttum, ellerimi kaydırırken kalbim hızla çarpıyordu, bir elimi geçirene kadar ipi daha da gevşetmeye çalıştım. Naylon derimi yırtarken dişlerimi sıktım, ıslak sıcaklık artık yırtılmış olan derimden bileklerime doğru kayıyordu.

"Transfer için A noktasında buluşmamız gerekiyor."

"Sence onun için gelir mi?" diye sordu artık yeni acemi olduğunu bildiğim kişi ve bana tekrar bakma ihtimaline karşı donakaldım.

"Oh... evet. Kesinlikle öyle olacak. Bu yaratıklar eşleri için yaşar ve ölürler. Gelecektir ve hazırlıklı olun. Eğer evde bizimle bir canavar gibi çırılçıplak dövüşenin tehlikeli olduğunu düşünüyorsan, kadını için gelecek olan da acımasız bir orospu çocuğu olacak."

Cian hakkında konuştuklarını duyunca nefesim kesildi ve kalbim hızlandı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Çok sert ve çok hızlı bir şekilde aşık başladığım adam benim için gelmeden ve yaralanmadan ya da daha kötüsü ölmeden önce bunu durdurmalıyım.

Sonraki beş dakika boyunca yolculuk sessiz geçti ve ben buna minnettardım. Ayak bileklerimdeki ipe uğraşmaya devam ettim, daha da gevşettim ama sesimi duyurmamak için yavaş gitmek zorunda kaldım. Bacaklarım serbest kaldığında ellerimi sıkıca birbirine kenetledim, böylece bana dönüp baktıklarında hâlâ bağlıymış gibi görüneceklerdi. Büyük bir şeyin aracın yan tarafına çarptığını duydum ve donakaldım. Ama neyse ki öndeki iki adam fark etmedi.

Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak ellerimi kaldırdım ve başımı örten çantanın alt kısmını yukarı ittim. Ön koltuklarda oturan iki büyük beden gördüğümde nefesimi tutuyordum. Aracın etrafına bakındım ve tahmin ettiğim gibi bir minibüsteydim. Arkada iki siyah spor çantasından başka bir şey göremedim.

Bir tümseğin üzerinden geçtik ve başım yere çarptı. Gözlerimi kapatıp acı içinde dişlerimi sıkarak ağzımı kapalı tuttum ve sessiz kaldım. Gözlerimi tekrar açtım, minibüsün diğer ucuna baktım ve Odhran'ın arka kapılara yaslanmış iri, yüzükoyun yatan bedenini gördüğümde nefesimi tuttum.

Hâlâ çıplaktı, vücudunu kan kaplamıştı, vücudundaki kesik ve sıyrıklar o kadar çoktu ki gözlerim doldu. Elleri arkadan bağlıydı, bacakları da öyle. Ama onu güvende tutan şey benim üzerimde kullandıkları ip değildi. Kelepçeler metaldi, kalın ve koyu renkti. Onu *bunlardan* kurtarmak için hiç umudum yoktu.

Neyse ki hayattaydı, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Bilincinin yerinde olmamasına da şükreliyordum çünkü yaralarından dolayı çektiği acı muazzam olmalıydı.

Bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum ama bir şeyler yapmalıyım ve bunu hemen yapmalıyım çünkü

Bırakma noktası nerede olursa olsun, bizim için o kadar zor olacaktı. Onları gafil avlamalıydım, tıpkı şu anda olduğu gibi, beni bir tehdit olarak görmedikleri için dikkatleri üzerimde değilken.

Birkaza.

Hedefe ulaşamamamız için bunu yapmak zorundaydım. Cian'ın şu anda peşimden geldiğine hiç şüphe yoktu. Bu süreçte Odhran'ın ya da benim zarar görüp görmeyeceğimi, acı çekip çekmeyeceğimi ya da yaralanacağımı düşünemezdim. Yapamazdım, hayatta kalmamızı istiyorsam yapamazdım.

Bakışlarım önümdeki iki adama kilitlenmişken çantayı çıkardım ve minibüsün zeminine bıraktım. Sonra yavaşça -Tanrım, o kadar yavaş ve sessizce- kendimi yukarı ittim ki etrafımda herhangi bir silah olup olmadığına bakabildim ve bakışlarım spor çantalarına takılınca durdum. Birinin askısına uzanırken nefesimi tuttum.

Ama tam elime almadan önce şoför "Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırdı.

Dondum kaldım, gözlerim ön tarafa kaydı.

"Ne?" Jack telsize uzanırken cevap verdi. "Oraya varmadan önce biraz zamanımız var. Telsize hayır mı diyeceksin? Hadi ama dostum."

Şoför homurdanarak başını salladı ama başka bir şey söylemedi ve bu Jack'in radyoyu açması için gereken tek onaydı. Klasik rock'ın alçak sesleri minibüsün içinden süzülüyordu ve Jack'in koltuğunda rahatlamasını izledim.

Yavaşça nefes verdim, minibüsteki ekstra gürültünün çıkardığım sesleri bastırmasına şükrettim. Parmaklarımla tutamağı sıkıca kavradım ve çantalardan birini kendime doğru çektim, dikkatim adamların üzerindeydi. Çantayı önüme aldığımda yavaşça nefes verdim, nefesimi aralıklı olarak tutmaktan başım dönüyordu.

Fermuarı tuttum ve yavaşça aşağı çekmeye başladım. Çantanın dörtte üçü açıldığında, yanlardan birini çekip açtım ve içinekilere baktım. İçinekilere gülebilirdim. Silahlar. Bu adamlar ya çok aptaldı, ya kibirliydi, ya da gerçekten bir tehdit olmadığımızı düşünüyorlardı.

Ne kadar yanıldıklarını anlamak üzereydiler.

Silahlardan birini kullanacak kadar kendime güvenmiyordum ama birkaç bıçak ve metal bir boruya benzeyen bir şey vardı. İkincisini çıkardım ve parmaklarımı elimdeki ağırlığın etrafında kıvırdım. Solumdan gelen yumuşak bir ses başımı Odhran'a doğru çevirmeme neden oldu.

Odhran'ın yüzü bana dönüktü, gözleri açıktı. Benden önde oturan iki adama bakarken çenesi sıkıca kenetlenmişti. Kurtulmaya çalışırken kollarındaki kasların kasıldığını ve gerildiğini görebiliyordum ama kullandıkları pranga her neyse sağlam duruyordu. Bir Lycan'ı hareketsiz tutacak kadar güçlü.

Başını bana doğru salladı ve gözlerindeki paniği görebiliyordum. Bunu yapmamı istemediğini biliyordum, sonucun muhtemelen olumlu olmayacağını biliyordum ama bu pisliklerin başka birine zarar vermesini engelleyebilirsem, sadece birkaçı bile olsa, buna değirdi.

Ağzımı açtım, *zorundayım*.

Hâlâ başını sallıyordu, çenesi sıkıca kilitlenmişti. Ama dikkat çekecek herhangi bir ses çıkarmıyordu. Kaçıp kaçamayacağını, onları alt edip edemeyeceğimizi görmek için sabırsızlanıyordum. Bunu kendi başıma yapma fırsatım varken başkasının halletmesine güvenemezdim.

Elimde copla iki koltuğa doğru sürünerek yaklaştım. Jack adında birinin mırıldandığını duyabiliyordum ama o yolcu camından dışarı odaklanmıştı. Önce kime saldıracağımı bilmiyordum, şoföre vurduğumda şüphesiz peşimden gelecek olan Jack'e mi yoksa şoför de peşimden gelecekken doğrudan Jack'e mi saldırmalıyım? Her iki durumda da canım yanacaktı ama kaynağa gitmenin bu işi daha çabuk bitireceğini biliyordum.

Artık düşünmüyordum, sadece tepki veriyordum.

Kolumu savurdum ve copu şoförün kafasına indirdim, metal şakağına değdi, tüm minibüste mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. Derisi yarılrken bakırımsı kan kokusu anında burnuma doldu, açılan yara o kadar korkunçtu ki yenilenen mide bulantısının beni tükettiğini hissettim.

"Ne oluyor lan?" Jack havladı ve bana dehşetle baktı. Gençti. Tanrım, gençti, belki benim kadar bile yaşlı değildi ama burada iğrenç suçlar işliyordu.

Sürücü tutarsızca bir şeyler mırıldanıyor, araba sağa sola savruluyordu. Şok ve korkudan donup kalmıştım, tıpkı Jack'in önce sürücüyü, sonra bana baktığı gibi, sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca tekrar tekrar baktım, ama tüm bunlar sadece birkaç saniye içinde olmuş olabilirdi.

"Seni lanet olası kaltak," diye hırladı Jack sonunda ve bana doğru hamle yaptı, ikimizin de içinde bulunduğu pozisyon beni kavramasını zorlaştırdı, ben geriye doğru düşerken cop yere çarparak çınladı.

Minibüs direksiyonu kırdı, sürücünün bilinci hâlâ yerindeydi ama öne doğru düşmemeye çalıştığını görebiliyordum, yarasından akan kan başından sürekli fışkırıyordu.

Her şey birbirine karışmaya başladı, Odhran arkamda hayvani sesler çıkarıyor, kaçmaya çalışırken koca vücudu çırpınıyordu. Minibüs sağa sola savrulmaya devam ederken Jack emniyet kemerine dolanıyordu ve şoförün savaştığı karanlığa yenik düşmesine saniyeler kalmıştı.

Havada bir telsiz cızırtısı duyabiliyordum, bir telsizden duyabileceğiniz türden bir ses.

"Bu... lanet... oraya... gidiyor. Anlaşıldı mı?"

Diğer uçtaki parazit ve sesin sürekli kesilmesi nedeniyle net kelimeler duymak zordu.

Minibüs sert bir şekilde sola savruldu ve bedenim minibüsün yan tarafına savruldu, başım metal panellere öyle sert çarptı ki inledim ve önceki yaranın tekrar açıldığını hissettim.

Sonra minibüs yuvarlanırken her şey altüst oldu ve vücudum bir bez bebek gibi savrulurken elimden geldiğince kendimi desteklemeye çalışırken içimden kopan çığlığı durduramadım. Ve sonra minibüs durdu.

Orada öylece yatıyordum, yaralarım ve berelerim , başım , kan kokusu o kadar yoğundu ki öğürüyordum. İnledim, gözlerimi kırptırarak açtım ve üzerimde minibüsün tavanı olması gereken ama açıkça zemin olan şeye baktım.

Uzun bir süre hareket bile edemedim, tüm vücudum ağrıyordu, görüşüm bulanıktı, başım dönüyordu. Kendimi yeniden yönlendirmeye çalıştım ve sonra sert bir iniltiyle ayağa kalkıp Odhran'ı aradım. Yan dönüp derin derin homurdandığında rahat bir nefes aldım. İşte o zaman bileğindeki pranganın koptuğunu fark ettim -kendisi mi yapmıştı yoksa araca mı çarpmıştı, bilmiyordum.

Sürücü ve yolcunun olduğu yere baktım, sürücü tarafındaki cama ve kafasına doğru giden ağaç dalını görür görmez elimi ağzıma götürdüm, kütüğün ucu kafalıktan birkaç santim içeri girmişti. Ve sonra yolcu vardı. Jack'in kafatası ön cama gömülmüştü, cam kırıkları gotik tarzda bir örümcek ağı gibi dışarıya doğru çatlamıştı, grotesk bir kan spreysi tüm ön tarafı ve gösterge paneline kadar kaplıyordu.

Onları sabit tutan tek şey emniyet kemerleriydi, yerçekimi uzuvlarının aşağı sarkmasına neden oluyordu, parmak uçlarından metal tavana kayan kanın *damlama-damlama-damlama* sesi çok gürültülüydü. Çok gürültülü.

Bu manzara karşısında yanıma dönüp kusmaktan kendimi alamadım, *buna* neden olduğumu bildiğim için.

Her ne kadar ölümlerinden dolayı suçluluk duymamam gerekse de, çünkü onlar korkunç şeyler yapabilecek kötü, kötü adamlardı, kanlarının vücutlarından ayrılışını dinlerken bir parçasının kayıp gittiğini hissetmekten kendimi alamadım.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve başım dönmeyi, uzuvlarım titremeyi bırakana kadar kıpırdamadan durdum.

"Evelyn," dedi Odhran. Başımı kaldırıp ona baktım, tam o sırada homurdanarak oturma pozisyonuna geçti, sırtı minibüsün yan tarafına yaslanmıştı, elleri ayak bileklerindeki prangalara doğru iniyordu. "Kokuyu alıyor musun?" Metali öyle sert çekiştirmeye başladı ki göğsünün üst kısmındaki kaslar şişti. Gözlerindeki mavi ışıltı parladı ve metalin gıcırtilı sesi minibüsün içini doldururken ilkel bir hırıltı onu terk etti.

Başımı tamamen kaldırdım, odaklandım ve derin bir nefes aldım. İlk başta tek alabildiğim koku kandı. Çok fazla kan. Ama sonra anladım.

Benzin.

Sonra minibüsün önündeki turuncu ve kırmızı ışıltıyı gördüm.

O kadar çok film izlemiştim ki tek hayal edebildiğim arabanın patlaması ve bizim içeride sıkışıp kalmamızdı.

"Aman Tanrım. Buradan çıkmalıyız." Acım unutulmuştu ve minibüsün arkasına doğru koştum ve kapının mandalını itip çekmeye başladım, öyle sert salladım ki omuzlarım itiraz etti.

"Kendine daha çok zarar vereceksin. Bana bırak." Ben kenara çekilirken Odhran'ın sesi sert ama kararlıydı. Onun daha da kötü yaralandığını iddia etmek istedim ama başımdaki yaraya bakışı ve ondan çıkan kısık ses, kelimelerin boğazımda düğümlenmesine neden oldu. "Cian senin için geliyor ve onu durdurmaya çalışan herkes korkunç bir şekilde ölecek."

İçimde bir ürperti hissettim ve sonra vücudunu kapıya doğru savurdu, omzu metalde bir çukur açana kadar defalarca kapıya çarptı ve kapının yerinden çıkarken çıkardığı vınlama yadsınamazdı.

Kapılar uçarak açıldı ve Odhran gücün etkisiyle öne doğru devrildi. Onu sabitlemek için koluna ama o kadar iriydi ki momentum ikimizi de asfalta düşürdü.

Yere sertçe indim, avuç içlerim pürüzlü yüzeye sürtünüyordu ama vücudumun her yeri o kadar ağrıyordu ki bu acıyı tüm formumu saran diğer acılardan ayırt edemiyordum.

"Minibüsten uzaklaşmalıyız," dedi alçak sesle, sesi gerilmişti. "Ne zaman patlayacak ya da patlayacak mı bilmiyorum ama öğrenecek kadar yakın olmak istemediğimden eminim."

Ama biz daha hareket edemediğimizde bağırışlar duydum ve başımı kaldırdığımda yolun karşısındaki hendekte yatan başka bir minibüs gördüm. Yolcu ve sürücü tarafındaki kapılar açıldı ve evde bulunan, bana silahının kabzasıyla vuran kadın dışarı çıktı, yüzü bir öfke maskesiydi.

Şoför de siyahlar giymiş, iri yarı, kaslı bir adamdı. Sonra arka kapılar açıldı ve birkaç adam daha dışarı çıktı. Boş boş, minibüsümüzü bize göz kulak olacak adamlarla tıka basa doldurmamalarının, bizi sadece iki kişinin eline bırakmalarının aptalca olduğunu düşündüm.

Kendini. Ama bu düşünceyi daha fazla içime sindirme şansım olmadı çünkü bizim için geliyorlardı.

Odhran ve benim hepsiyle savaşmamızın mümkün olmadığını anladığımda kalbim güm güm attı. Sayıları çok fazlaydı ve biz -en azından ben- çok zayıf, donanımsız ve savaşma konusunda hiç tecrübeli değildik. Daha başlamadan mahvolmuştuk.

Minibüsün arkasından düşen ve asfaltta yuvarlanan metal copun şangırtısını duydum. Ne yapmam gerektiğini bilerek onu almak için uzandım. Titrek bacaklarımın üzerinde durdum ve Odhran'a baktım.

"Bunu tek başıma yapmak zorunda kalmamam için burada olduğun için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bize doğru gelen siyah giysili bedenlere bakarken çenesi sıkıştı.

Cian'ı düşündüm, sonsuza dek mutlu yaşamımızın nasıl elimizden alındığını.

Darragh'ı ve onu son bir kez görebilmeyi nasıl dilediğimi düşündüm.

Kendi mutluluğumu kaybetmenin, sevilmenin ve Cian'ı sevmenin, onun bebeklerine sahip olmanın acısını hissettim.

Her şeyi düşündüm ve ağlamak istedim. Ama ağlamayacaktım. Hayatın karşıma çıkardıklarından daha güçlüydüm. Bunu kendime sayısız kez kanıtlamıştım. Ve şu an da farklı olmayacaktı.

Çünkü mutluluğumu kaybetmek başkalarının zarar görmemesine yardımcı olacaksa, buna değeceğini biliyordum.

Keşke benden alınmadan önce Cian'ı sevmek için biraz daha zamanım olsaydı.

Cian

Ormanın içinden sert ve hızlı bir şekilde koşuyordum, uzun ıssız asfalt şeridi bana paraleldi. Tamamen hayvani içgüdülerimle koşuyordum.

Şu anda, kurdumun kontrolü ele almasına izin veriyorum. Duyularım katlanarak artmıştı, daha önce hiç olmadıkları kadar.

Artık insan değildim, dişime ulaşma ve onun güvenliğini sağlama konusundaki kararlılığım damarlarımdaki yakıt, ciğerlerimdeki hava ve kalbimin atışı gibiydi.

Yolun tepesinden birkaç aracın geldiğini belli belirsiz fark ettim, halojen ışıkları karanlığı neon mavisini bir parıltıyla aydınlatıyordu. Adryan ve askerleri olduğunu anlamak için arabalarda kimlerin olduğunu görmeme gerek yoktu. Beni nasıl bulduğunu ya da nereye gideceğimi nasıl bildiğini anlamaya çalışmadım bile.

Daha hızlı koştum, ağzım ve vücudum mesafeyi tüketiyor, hızımı artırdıkça pençelerim toprağı kazıyordu. Ağaçları yarmadan önce kan ve benzin kokusu alıyordum, sonunda devrilmiş bir minibüsün kaportasında yanan küçük bir ateş gördüm.

Kalbim küt atmaya başladı. Çok geç kaldığımı, Evie'nin çoktan benden alındığını düşündüm. Ama kendime onu hâlâ hissettiğimi, çiftleşme izimin kanımda nabız gibi attığını hatırlattım. Hâlâ hayatta olmalıydı. Başka bir şeyi kabul edemezdim.

Bağrışmalar, küfürler ve ıglıklar duydum. Tüm bu sesleri filtreledim ve sadece dişimi bulmaya odaklandım. Etrafı, kavgayı, dökülen kanı taradım. Ve sonra Evie'mi gördüm, başka bir kadınla dövüşürken katliamın arasında vücudu çok küçük görünüyordu. Diğer dişinin Meclis'in bir parçası olduğu, dövüşme şeklinden, yetenekli hareketlerinden ve belli ki eğitilmiş olmasından belliydi. Eşimin birine karşı hiç şansı yoktu.

Başımı arkaya eğdim ve öfke ve intikamla uludum.

Evie'nin yaralarını görebiliyordum, uzaktan bile kanının kokusunu alabiliyordum. Ve sonra Odhran vardı, çıplak ve kanlıydı, yaraları vücudunun büyük bir kısmını kaplamıştı, görebildiğim tek şey buydu. Bizim türümüzün yaptığı gibi savaşarak birkaç adamı uzak tutuyordu. Hiç acımadan. Bu bana savaşta geçirdiğimiz onca zamanı hatırlattı. Değişmemesinin sebebinin yaraları olduğunu biliyordum. Dönüşemeyecek kadar yaralıydı ve derin nefes aldığımda kimyasalların kokusunu aldım. Onu bir şeyle zayıflatmışlar ve kurt formunu alamamasına neden olmuşlardı.

Tekrar Evie'ye odaklandım ve ona ulaşmak için daha hızlı hareket ederek ileri atılırken bir hırıltı çıkardım. Önüme çıkan herkesi parçalayıp etlerini kopararak kavgaya atıldığımızda kurdum çok hırçındı.

Evie'ye saldıran insan kadının üzerindeydim, acı içinde ıglık atana kadar büyük çenemi bacağına kilitledim. Kolunu ve keskin bir şey omzuma çarptı, ama içime dolan adrenalinden ve onu öldürme isteğimden başka bir şey hissetmedim.

Baldırından bir parça koparıırken kan dökmekten başka bir şey düşünmedim. Tekrar ıglık attı ve ben bu sese bayıldım. Kendimi tamamen onun üzerine bıraktım. Geriye doğru düştü, vücudu sırtüstü yatıyordu, gözleri geniş ve dehşete kapılmıştı. Kolunu ve elindeki av bıçağını gördüm. Eğer bunun beni durduracağını düşündüyse, vücudumdaki bıçak yaralarının beni yere sereceğini düşündüyse, o zaman bir Lycan hakkında ve eşimizi korumakta ne kadar güçlü olduğumuz hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Onun işini bitirdiğimde, köpek dişlerim ve dişlerim etini parçaladığında, kan çenemi kapladığında, göğsümdeki tüm tüyler

kanla kaplıydı. Ancak tökezleyip başımı Odhran'a doğru çevirdiğimde iki insan erkeğinin Evie'nin peşinden geldiğini gördüm. Ağızlarının hareket ettiğini görebiliyordum, bağırıklarını varsayıyordum ama kulaklarımda nabzımın atışından başka bir şey duymuyordum.

Tam kendimi onlara doğru fırlatacaktım ki sağ tarafımda hızlı bir hareket bulanıklığı, bir renk cümbüşü, bir vücut, bir insanın yapabileceğinden daha hızlı hareket eden bir erkek formu belirdi. Ve sonra Adryan adamlardan birinin arkasında duruyordu, vücudunun üzerinde yükseliyordu, yüzüne yayılmış sadist bir sırıtışla ve heyecan ve tehditle yanıp sönen kırmızı, parlayan gözleriyle başının üzerinden bana bakıyordu. Ağız dişleri tam uzamış, alt dudağını geçmişti.

Ve insan ölmek üzere olduğunu bile bilmiyordu.

Adryan insanın saçlarını kavradı ve başını yana doğru çekti. Adryan ağzını sonuna kadar açıp dişlerini insanın boğazına geçirmeden önce adam sadece bir milisaniye debelendi. O kadar derinden hırladı ki uzaklardan bile duydum. Adryan ağzını yırtıp süngerimsi et parçasını kopardı, böylece insanda açık kanlı bir yara oluştu.

Kan, adamın boğazından parlak bir kırmızı görüntüyle dışarı akıyor, hayatının bir yayı kelimenin tam anlamıyla havada hareket ediyordu.

Adryan et parçasını sırtarak tükürdü.

Bir kadın çılgılığı duydum ve kafamı çevirdiğimde Evie'nin arkasında başka bir adam gördüm, kafasına bir silah doğrultmuş, namluyu şakağına dayamıştı. Gözleri kocaman açılmıştı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kadını için öfke ve korku içinde inliyor olsam da kıpırdamadan durdum.

Alçaktan çömelmiş, herifi mümkün olan en güvenli ve en hızlı şekilde nasıl indirebileceğimi düşünüyordum ki, kafatası adamın burnuna çarpana kadar kafasını geriye doğru itti. Adam uludu, yüzündeki kan anında dışarı fışkırdı. Kolları kadının etrafında gevşedi ve kadın vücudunu yere bırakırken akıllıydı. Tanrım, kadını muhteşemdi.

Bir saniye içinde üzerine atladım, Evie yere yığılıp yuvarlanırken üzerinden atladım. Pençelerimi göğsüne o kadar sert indirdim ki kaburgalarının kırıldığını duydum. Kafası asfalta çarptı, kolları açıldı ve silahı yolun üzerinde sekmeye başladı. Beklemedim, mantıklı düşünemedim ya da ne yapacağıma karar veremedim.

Çenemi soluk borusunun etrafına sıkıştırıp koparırken kurdum kontrolü ele aldı ve vücudunun o kısmının havada uçarak uzağa düşmesine izin verdi. Gücümün, hünerimin kanlı ve acımasız bir gösterisiydi bu.

Bir Lycan olarak ben buydum.

Eşimi böyle korudum.

Evelyn

Hçok büyüktü. Cian'ın kurt bedeni devasaydı, bir Shire atından daha büyüktü, sanki fantastik bir romandan, bir peri masalından koparılmış gibiydi.

Ve tek yapabildiğim eşim olan adama bakmaktı, insan olmayan ve devasa kurt bedeniyle önümde duran, kürkünden kan damlayan, bana bakarken gözleri mavi mavi parlayan bir adama.

Mantıken korkmam gerektiğini bilsem de, onun insan bedenlerini -bana, bize ve diğer herkese yönelik tehditleri- parçaladığını görmüş olsam da, düşünebildiğim tek şey hiç korkmadığımdı. Huşu içindeydim, önümdeki bu muhteşem yaratık bana yaklaşmayı düşünen herkesi katlediyordu. Ve olmak istediğim kadar güçlü olmadığımda, o yanımdaydı, bana destek ve güç veriyordu.

Vücudum ağrıyordu ve vücudumda kesikler olduğunu biliyordum, ama yine de kendimi yukarı ittim ve acıyı görmezden geldim, arkadaşşıma doğru topallayarak yürümeye başlamadan önce sadece bir saniye ayakta durdum. Bileğimi burkmuştum, düşmekten ve kazadan dolayı her tarafımda sıyrıklar ve kesikler vardı ama Cian'a yaklaştıkça kendimi daha enerjik hissediyordum.

Boynumdaki çiftleşme izi karıncalanarak ısındı ve ondan birkaç adım ötede durup kokusunu içime çektiğimde -her ne kadar

Öldürdüğü insanların kanının bakırımsı kokusu sinmişti.

-Cian'ı... Cian yapan baharatlı, karanlık aromayı .

Gözlerinin içine bakabilmek için başımı arkaya doğru eğdim ve o da orada öylece durup, her bir imkansız ama inanılmaz santimetrekaresini içime çekmeme izin verdi. Kürkü koyu renkti, oniks gibi siyahtı, kadar kalın ve yumuşak görünüyordu ki parmaklarım içinden geçmek için titriyordu.

Düşüncelerimi okumuş gibi başını hafifçe eğdi ve kendimi uzanıp parmaklarımı kocaman başının yan tarafında, sivri, kalın püsküllü kulaklarından birinin üzerinde yumuşatırken buldum, kaba ama yumuşak kürkünü parmaklarımın altında hissedince içimden hava fışkırdı.

Etrafıma odaklanmalı, hâlâ yanmakta olan ama henüz patlamamış minibüsün çok yakınında patlak veren çatışmaya dikkat etmeliydim. Ama kendimi tekrar gerçekliğe bırakıp etrafıma baktığımda, ayakta kalanların sadece vampirler ve Odhran'ın Meclisteki son insan adamları da indirdiğini görebiliyordum.

Diğer herkesi öldürmüşlerdi, cesetler sokağa saçılmıştı, yol boyunca koyu renkli yağ gibi kan dökülüyordu. Bu bir katliamdı.

Şimdilik güvendeydik.

"Bu özel anı bölen hıyarlardan biri olmak istemem ama o minibüs her an havaya uçabilir ve bu da insan yetkilileri getirir."

Adryan'a baktım ve içinde bulunduğum duruma, hala içimde dolaşan korku ve adrenaline rağmen, vücudumun her ağrımasından bahsetmiyorum bile, kibrini duyunca dudaklarımın seğirdiğini hissettim - neredeyse sevimli ve tanıdık.

"İnsan medyasına ve otoriteye sıçramadan önce cesetleri temizlemeleri için bir ekip çağırdım ama yine de buradan siktir olup gitmemiz gerekiyor." Adryan, sanki bundan sonra ne olacağını tüm dünyaya dikte ediyormuş gibi heybetli ve ukala şekilde orada durdu.

Hava değişti, bu vahşi enerji beni çevreledi. Kolumdaki tüyler diken diken oldu ve tüm vücudumda bir gıdıklanma hissi dolaştı. Cian'a baktım, kurdu bana doğru bakıyordu.

Ve bir saniye sonra havada keskin bir *çatırtı* oldu, sanki bir dalgalanma içimden geçip gitmiş gibiydi.

Bir an dev bir kurttu, sonra insan formunda duruyordu, hala heybetli, korkutucu ve içimden o kadar çok duygunun akmasına neden oluyordu ki yüzümden aşağı süzülen gözyaşlarına engel olamıyordum. Bana yaklaştığında ifadesi yumuşadı, vücudu tamamen çıplaktı, ancak bu an cinsel bir şeyle ilgili değildi. Parmaklarından birini yanağımda gezdirdi, bir damla gözyaşımı topladı ve ağzına öptü.

Galce alçak ve derin bir şeyler söyledi ve ben de kendimi ona doğru eğilmekten ve kollarımı dar beline dolamaktan alıkoyamadım. Başımı tam kalbinin üzerine koydum ve burada olduğuna, güvende ve hayatta olduğuna dair kendimi rahatlatmak için kalbinin sabit atışını dinledim. *Hiçbir şey onu benden alamayacak.*

"Ayrıca," dedi Adryan, tabii ki Cian'la yaşadığım anı bölerek, "oradan bir yarasa gibi fırlamadan önce sana söylememi bekleseydin, eşinin taktığı bileziği açıklayabilirdim." Bileğime sarılı olan narin kurt zincirini işaret etti. "Aslında mistik olarak takip edilebilir. Sana ulaşmak için onun peşine düştüklerine göre, onu bulmak zorunda kalmamız ihtimaline karşı güvenliğini ve yerini kilit altına almanın akıllıca olacağını düşündüm."

Bir kez daha hava değişti ve ben ne olduğunu anlamadan Cian Adryan'ın önünde duruyordu, kolunu öne doğru savurup vampirin çenesine indirmeden bir milisaniye önce geriye doğru eğmişti. Adryan'ın kafası çarpmanın etkisiyle yana savruldu ve ben nefesimi tuttum, gözlerim büyüdü, içimde bir kez daha korku yükseldi.

"Bu, soğuk ve ölü kalbindeki iyilikten kaynaklanmadığını bildiğim halde dostuma hediyeler yağdırdığın için." Hırladı. "Bu da bana söylemeden ona bir izleme cihazı verdiğin için." Cian kelimeleri hırıldayarak söylüyordu. "Ayrıca eşimi tehlikeye attığın ve onun yaralanmasına neden olduğun için, bilerek ya da bilmeyerek. Bunun bir önemi yok."

Bir adım geri çekildi ve elini yüzünde gezdirdi; kurtken çenesinde ve göğsünde olan kan şimdi yüzünü kaplamıştı.

Çene ve tüm üst beden. "Ve eğer bana bir saat vermek istiyorsan, eşimi yeterince iyi koruyamadığım için ben de bunu hak ediyorum." Bana baktı ve yüzündeki ve gözlerindeki ıstırap karşısında nefesim kesildi.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, çenesi sıkılaştı, her küçük çentiği ve kesiği alırken bakışları sertleşti. Ona doğru ilerlemeye başladım, o da ben çenesini kavrayabilecek kadar yaklaşıp kadar aynısını yaptı.

"Bu kimsenin suçu değil," diye fısıldadım. "Ne Adryan'ın, ne de senin." Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve kanı ya da kimin izlediğini umursamadan onu öptüm.

"Lanet olası aşk romanları burada," diye mırıldandı Adryan ve kıkırdamaya başladı.

Cian homurdandı ve önüme dönerek beni herkesin görüşünden kısmen engelledi. Vampire bakmak için kolunun etrafından baktım.

Adryan başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi, geri çekti ve parmağının alt kısmını kaplayan kan lekesini görmek için aşağı baktı. Bakışlarını kaldırdı ve Cian'a bakarken başparmağını ağzına götürüp dilini üzerinde gezdirerek kanı yaladı ve sırttı.

"Bu senin tek bedavandı, *kurt*." Omuz silktili. "Ve evet, ona kıyafetleri ve bileziği tamamen kalbimin iyiliğinden dolayı vermemiş olabilirim." Bana bakıp göz kırptı ve Cian derin bir hırıltı çıkarıp hemen önüme geçerek vampirin beni görmesini engelleyince kıkırdadı. "Bunu bir pislik olduğum için de yapmış ."

Cian alçak bir uyarı sesi çıkardı. "Eşimi şimdilik güvenli bir yere götürüyorum, iyileşebileceği ve benim onu koruyabileceğim bir yere." Cian Adryan'a ters ters baktı. "Ve bu senin seçtiğin bir yer olmayacak."

Adryan kıkırdamadı ve acaba alındımı diye merak ettim. Cian'a bunun Adryan'ın suçu olmadığını, elinden geldiğince yardım ettiğini, bazen böyle şeyler olduğunu söylemek istedim ama çenemi kapalı tuttum çünkü yapmak istediğim son şey işleri daha da kötüleştirmekti.

Sonunda Adryan başını eğdi ve avuçlarını gökyüzüne doğru kaldırarak kollarını uzattı. Bunun bir geri çekilme hareketi olduğunu düşünerek aldanmadım. Adryan'ı bu konuda yeterince iyi tanıdığımı hissediyordum.

"Zamanını ve eşini ne yapacağın konusunda sana ders verecek durumda değilim, o yüzden ne halt etmek istiyorsan, istediğin kadar benim bölgemde yapabilirsin."

Cian homurdandı ve Adryan'a verdiği tek "teşekkür" olacağını biliyordum.

"Ama o minibüs patlamadan ve insan yetkililer silahlarını kuşanıp buraya gelmeden önce buradan siktir olup gitmemiz gerektiğini söylerken ciddiydim." Vampirlerin liderindeki tüm eğlence kayboldu. Bir kez daha sert ve soğuk, kibirli ve acımasızdı. "Evie ve oğluna saldırdıklarını anladığımızda askerlerim depoyu çoktan geçirdi. İçeride bulunan Meclis üyelerini bir tesise götürdüler." Yavaşça sırtı ve parmaklarını çıtlattı. "Bazı cevaplar alacağız, bundan eminim."

Evelyn

THava o kadar yüklüydü ki etrafımızda dolaşan elektriği hissedebiliyordum. Ellerimi kollarıma sürterken bunun beni etkilemesine izin vermemek için kendimi zor tuttum ama nafileydi. Yarım saat önce Adryan'ın bir tür savaş düzeneği olarak kullandığı eve vardığımızdan beri ortalık bıçakla kesilebilecek kadar gergindi.

Cian geri dönmek bile istememiş, iyileşene kadar beni başka bir yere, bir otele götürmesini talep . Tek endişesi buydu. Beni. Her zaman ben.

Ama Adryan onu geri dönmeye, ihtiyacım olabilecek silah ve malzemeleri toplamaya ikna etti ve kiralık arabanın hâlâ burada olduğunu hatırlattı.

İşte buradaydık, eskiden oturma odası olduğunu tahmin ettiğim ama daha fazla yer açmak için duvarları sökülmüş bir yerde toplanmıştık. Herkes odanın köşesinde bir ileri bir geri volta atan Odhran'ı dikkatle izliyordu, Adryan ona bir çift siyah eşofman ve gri bir tişört verdikten sonra artık çıplak değildi.

Cian'ın, Odhran'ın ne kadar dengesiz olduğunu hissedebildiği için beni korur gibi bedenini benimkinin önünde tutması dikkatimden kaçmamıştı. Sonra Odhran volta atmayı bıraktı ve bir an için Cian'a dik dik baktı.

Hızlı bir şekilde art arda konuşmadan önce, Galcesi küçük odada gümbürdüyordu.

"Biliyorum," dedi Cian.

Adryan duvara yaslanmış, bir bileğini diğerinin üzerine çaprazlamış, ellerini ceplerine sokmuş bir halde, "Pek çok dil biliyor olabilirim ama Galce'm paslanmış durumda, çocuklar," dedi. "Ve eminim ki arkadaşınız da zerre kadar konuşmıyor."

"Eşime en çok yaklaştığım an buydu," diye homurdandı Odhran bu kez İngilizce olarak. "Hepsini katlettin." Cian'a baktı ve sonra Adryan'a bakmak için hareket etti. "Ben onun hakkında ne bildiklerini sorgulayamadan hepsini öldürdün." Dişlerini sıktı. "İkiniz de onu yakalamak için daha fazla bilgi toplama fırsatımı elimden aldınız."

Adryan duvarı itti ve Odhran'a baktı. "Bunu söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama o insan kışından konuşuyor olabilir dostum. Kızın hâlâ ellerinde olup olmadığını bile bilmiyorsun. Adını biliyorlardı, evet, ama biraz araştırma yaparlarsa buna kolayca ulaşabilirler ve bu şerefsizlerin Öteki Dünya hakkında pek çok şeyden haberdar olduklarını biliyoruz. Ayrıca saflarımızda bir hain olduğunu da biliyoruz." Adryan geniş omuzlarını silkti. "Burada hıyarlık etmeye çalışmıyorum ama bariz olanı söylüyorum. Hepsini katletmemiş olsaydık bile -ki bunun yapılması gerektiğini hatırlatırım- bu onlardan herhangi bir bilgi alabileceğiniz anlamına gelmezdi."

Odhran hırlamaya başladı ve Adryan'a doğru bir adım attı. İhtiyacımız olan son şey "iyi adamlar" arasında tam bir savaştı.

"Adryan," dedim o anda hissettiğimden daha güçlü bir sesle. "Depodan bazı Meclis üyelerini söylememiş miydin? Bir şey bilip bilmediklerini görmek için Odhran'ı da yanına alamaz mıydın?"

Adryan yavaşça bana baktı ve gülümsedi ama bu hoş bir gülümseme değildi. Ne yapmaya çalıştığımı, işleri yumuşatmak için bu konuşmaya nasıl müdahale ettiğimi biliyordu. İşlerin kızıışmasını istediğine dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Adryan'ın kana susamışlıktan ve savaştan zevk aldığından hiç şüphem yoktu ve vampir klanının lideri konumundayken

çok fazla eylem. Muhtemelen ellerini kirletmek yerine emirleri yerine getirmiştir.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, sanki söylediklerim yüzüme yazılmış ya da odada haykırılmış gibi, gözleri kıpkırmızı oldu ve daha geniş bir şekilde sıırttı, sanki benimle aynı fikirdeymiş ya da vardığım sonucu onaylıyormuş gibi başını eğdi.

"Onu bulacağız. Onu bulmana yardım edeceğim," dedi Cian kararlı ve sakin bir sesle. "Eşimi korumama yardım ettin, onu bulmak için benimle Amerika'ya geldin. Ben de aynısını yapacağım."

Odhran daha Cian konuşmasını bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. "Her ne kadar seni kardeşim, ailem gibi sevsem ve bana yardım ederken öleceğini bilsem de, senin kendi eşin var. Onu korumak ve ikimizin de uzun zamandır mahrum bırakıldığı hayatı yaşamak için burada kalıyorsun." Bir elini sarı saçlarının üzerinde gezdirdi ve nefes verdi, yere bakarak mırıldandı: "Bu benim yolculuğum. Yıllardır onu arıyorum ve bunu kendi akıl sağlığım için yapmak zorundayım." Başını kaldırdı ve kapalı yumruğunu göğsüne tekrar tekrar vurdu. "Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım," dedi tutkuyla ve gözlerinde yanan bir ateşle. "Ve bu sefer onsuz gitmeyeceğim." Sesi çok yüksek ve emindi, sözleri odada yankılanıyor ve bağıırıyordu.

Gözyaşlarının yanaklarımdan aşağı süzülmeden önce gözlerimde toplandığını hissettim. Odhran, "İşte benim hayatım bundan ibaret," dedi.

Cian tartışmak üzereydi. "Önemli olan tek şey o ve Muhafızların Alfa'sı olsun ya da olmasın, kimse bana aksini söyleyemez. Bu sefer onsuz gitmeyeceğim," diye tekrar tekrar söylüyordu Odhran, sanki kendini ikna ediyormuş gibi, bir mantra gibi, verdiği bir söz gibi, çünkü parçalandığı açıktı.

Odhran gözlerini kapadı ve yavaşça nefes verdi; kontrolünü toplamaya çalıştığını görebiliyordum. Kalbim çarpıyordu ve bir elimi kalbimin üzerine koydum. Şu anda çok fazla duygu hissediyordum, sadece benim başıma gelenler yüzünden değil, aynı zamanda başına sürekli gelenler yüzünden. Odhran acı çekiyordu ve bir parçam bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu, çünkü kaçırıldıktan sonra Cian'ı kaybetmenin ve onu bir daha asla göremeyeceğimi bilmenin yarattığı boşluğu hissettiğim bir an olmuştu.

"İskoçya'ya geri dönmeyeceğim." Odhran gözlerini açıp Cian'a baktı ve yüz ifadesinde o kadar büyük bir acı vardı ki Cian'ın bedeninin daha da gerildiğini hissettiğimde nefesim kesildi. "Eşimi de yanımda getirene kadar geri dönmeyeceğim." Ben Cian'ın koluna bakarken Odhran da bana baktı. "Nasıl hissettirdiğini biliyorsun kardeşim." Odhran dostuma seslendi ama bana bakmaya devam etti. "Lütfen beni ikna etmeye çalışma." Sonra tekrar Cian'a baktı, acısı hemen çenesi sıkıştı ve kararlılığı yanan bir kömür gibi yerine yerleşti. "Çünkü şu anda beni ikna edemezsin."

Cian bir şey söylemedi ama yavaşça başını sallayarak onayladı. Odhran bir kez daha nefes verdi ve yanımdan geçecekmiş gibi bir adım attı ki ön kapının açılma sesi ve bize doğru gelen kargaşa herkesin donup kalmasına neden oldu.

Silahlar çekilmişti, Cian beni daha sıkı bir şekilde arkasına itiyordu ve ben nefesimi tutmuştum.

"Ne oluyor James?" İki vampir odaya girdiğinde Adryan tehlikeli derecede alçak bir sesle sordu, biri işkence görmüş gibi görünüyordu ve hayata zar zor tutunuyordu.

James adındaki vampir diğer adamı yere fırlatırken herkes ondan uzaklaştı.

"Sen ve Matteo araba kavgasına mı karıştınız?" Adryan'ın sözleri alaycı olarak yorumlanabilirdi, ancak onları hırıltılı bir şekilde söylemesi ve zorlukla hareket eden adama bakarken dudağını kıvrması, duygularının nerede olduğu gerçeğini ortaya çıkardı.

James bir adım geri çekildi ve dikkatini Matteo adlı vampire verdi. Dişlerini gösterdi, "İlginç bir hikâye." diye tıslarken dişleri uzamıştı. James başını kaldırıp Adryan'a baktı ama vampir lideri herhangi bir duygu belirtisi göstermedi. Sanki sıkılmış gibi orada öylece duruyordu. Saniyeler geçtikçe, Adryan'ın yüzündeki kızgınlığı görebiliyordum

"Peki, bana söyleyecek misin, yoksa bu bir uçurum mu?" Adryan bir kez daha sıkılmış bir tonda sordu.

James'in ağzında, Adryan'ın kullandığı yıpratıcı tondan rahatsız olmuş gibi belli belirsiz bir sıkışma vardı ama bunun dışında çenesini kapalı tutacak kadar akıllıydı.

James, "Temizlik ekibiyle birlikte şu Meclis pisliklerinin cesetlerini almaya gittik," dedi ve Matteo'nun yüzüstü yatan bedenine tükürdü. "İnsanlardan birini hâlâ canlı buldum." Adryan bir kaşını kaldırdı ama başka bir şey söylemedi. "Yalnız değilmiş," diye devam etti James, ama sesinde zorlukla dizginlenmiş bir öfke vardı. "Bu pisiğı ona yardım etmeye çalışırken buldum." Ayağını kullanarak Matteo'yu sırtüstü yatırdı ve ben de ilk kez onun yüzüne iyice bakabildim.

Aman Tanrım.

Dehşet dolu bir nefes aldım ve anında Cian beni kollarına aldı, yüzümü göğsüne yasladı, elini başımın arkasına dolayarak beni Matteo'nun yüzü olan kanlı görüntüden korudu. Ama çoktan olmuştu. Vampirin yüzündeki hasarı çoktan görmüşüm ve korkunçtu.

Zayıf görünmekten, dünyanın gerçekleriyle başa çıkamıyormuş gibi görünmekten nefret ediyordum.

Matteo'nun gözleri oyulmuş, ağzı o kadar morarmış, şişmiş ve kanlanmıştı ki artık olması gerektiğı gibi bile görünmüyordu.

"Cevabı zaten biliyorum ama bana söylemeni istiyorum," dedi Adryan sakın bir ses tonuyla. "Bunu sen mi yapıyorsun, James?" Sakin sesi ve tavrına rağmen, bunun aldatıcı olduğunu söyleyebilirdim. Sesinde alttan alta bir uyarı vardı, sanki James'in izin almadan intikam alma cüretini göstermesine kızmış .

"Haini senin için olduğu gibi bırakacaktım ama sonra kurdun dışisinin yerini ve insanın Matteo'ya depodakileri uyarmasını söylediğini duyunca kendimi kaybettim." James omuz silkti. "Söylemeye gerek yok" -Cian'a baktı ve sonra tekrar Adryan'a-"oldukça sinirlenmiştim ve kendimi durduramadan..." Matteo'yu işaret etti. "Ne olduğunu görebilirsin. Onu biraz hırpaladım."

Matteo inlemeye başladı ama James kaburgalarına sert bir tekme attı.

James'in Matteo'ya yaptığıının sadece "onu biraz hırpalamak" olduğunu düşünmesinden iğrenmiş ve şok olmuş bir şekilde başımı bir kez daha sahneden çevirdim.

Vampirlerin tıpkı bir Lycan gibi delicesine güçlü olduğunu varsaymalıydım. Ama Matteo yerde zorlukla nefes alıyordu, hırpalanmış ağzından sanki bunu bile yapacak gücü yokmuş gibi birkaç inilti geliyordu. Ona uygulanan şiddet o kadar korkunçtu ki, bu sadece bir öfke nöbetinden daha fazlası olabilirdi. Ödeşme, intikam gibi hissettiriyordu. Sanki James kişisel olarak hakarete uğramış ve zarar görmüş gibi hissediyordu.

"Yaşayacak," dedi James. "İyileşmesi için ona birkaç gün ver, yeni gibi olacak ve sonra onunla istediğini yapabilirsin." James, Adryan'a doğru sadist bir gülümsemeyle baktı ama vampir lideri kırılmadı, soğukkanlılığını korudu ve James'e bakarken kendini kapattı.

Uzun bir saniyeden sonra nihayet çenesini odanın karşısındaki birine doğru eğdi. Askerlerinden biri gelip Matteo'yu yerden kaldırdı ve odadan dışarı çıkardı.

Matteo'ya ne olacağını sormak istedim ama aptal değildim ve tahmin edebiliyordum. Hayal gücüm oldukça canlıydı.

"Evet kurt," diye seslendi Adryan Odhran'a. "Görünüşe göre bugün senin ekstra şanslı günün. Eğer hain Matteo ise, Meclis'le olan ilişkisi ve kadının hakkında bir şey bilip bilmediği hakkında bulabileceğin her türlü bilgiyi öğrenmek için ona sıkı bir şekilde saldırmana izin vereceğim."

Odhran konuşmadı ama bastırılmış saldırganlık ve intikam duygularının ondan aktığını hissedebiliyordum. Odhran'a bir göz attım ve onun Matteo'ya öyle karanlık baktığını gördüm ki korkudan titredim. Cian'ın kolları başımın üstünü öpmeden önce bana sıkıca sarıldı.

"Endişelenme," diye mırıldandı, böylece sadece ben duydum. "Güvendesin." Güvende olduğumu biliyordum ama Odhran'ın yüzündeki mutlak ölümcül bakış ve etrafında hareket eden şiddetli enerji bir ölüyü bile korkutabilirdi.

Uzun süren gergin bir sessizlikten sonra Odhran elini sarı saçlarında gezdirdi ve kimseye bir şey söylemeden yanımızdan geçip gitti. Onun ayak seslerinin ardından ön kapının açılıp kapanma sesi geldi ve şimdi titreyerek nefes verme sırası bendeydi. Odadaki gerginlik kayda değerdi ama yine de kimse konuşmadı.

Vampirler bakışları Adryan'ın üzerinde toplanmadan önce birbirlerine bakıyorlardı, sanki liderlerinin onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesini bekliyorlardı.

Adryan omuz silkti ve ellerini ceplerine soktu. "Odhran'ın bir görevi var," dedi kesin bir ifadeyle. "Onu suçlayamam. Elimden geldiğince yardım edeceğim, ona ihtiyacı olan her türlü kaynağı sağlayacağım. Ve eğer dışisini geri almak için beni yanında isterse, o zaman oradayım." Devam etmeden önce bir süre sessiz kaldı.

"Bundan senin çıkarın ne?" Cian sordu, sesindeki şüpheyile. "Çünkü ikimiz de biliyoruz ki sen bedavaya bir bok yapmazsın."

Adryan sırtıttı, sadece düz beyaz dişlerin parıltısı ve zorlukla tutulan bir tehdit. "Patron olmanın artıları ve eksileri vardır, kurt. Şiddeti kendim uygulamayı tercih ederken, başkalarına şiddet uygulamaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Uygulayabileceği tüm şiddeti düşünüyormuş gibi parmak eklemlerini kırdı. "Ve bu Meclis piçlerinin alaşağı edilmesi gerekiyor, biz de bunu yapacağız." Bir kalp atışı sessizlik geçti. "Ve bu, kan ve vücut parçalarının en görkemli gösterisi olacak. Bir sonraki en büyük sanat gösterisi."

Aklının başında olmadığını doğrulayan o sadist, manyakça gülmeye başladı. Hem de hiç.

Adryan gülmeyi kestikten sonra, "Ama bunu kendi başına yapmak istediğini görebiliyorum," dedi.

Yavaşça başımı salladım, Adryan benimle ve bunların hiçbirini, yolculuklar ve maceralar hakkında, eşler ve ömür boyu sürececek bir bağ istemek hakkında gerçekten biliyormuşum gibi değildi. Birini onlarca yıl kaybettikten sonra tekrar hayatınıza girebilecek kadar yakın olmayı bilmiyordum.

"Evet," dedi Cian neredeyse hırıltılı bir sesle. "Kolay kolay yardım almaz." Bir elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. "İnatçı ve gururlu biri ve onu kaybettiğinde bunun kendi hatası olduğunu düşünüyor. Bunu kendi başına yapmak istiyor, çünkü onun hayatından çıkmasına izin verdiği için affedilmesinin tek yolunun bu olduğunu düşünüyor."

Cian'a baktığımda kalbim kabardı, çünkü ondan alınmamış olmama rağmen hâlâ beni aradığını biliyordum. İş başa düşerse bunu hayatının sonuna kadar yapardı. *Her zaman benim için gelecektir.*

Bunu o kadar derinden biliyordum ki ciğerlerimdeki havayı emiyordu.
Ve o anda ona ne kadar aşık olduğumu fark ettim. Umutsuzca,
geri dönülmez bir şekilde... Lycan'ıma *acı verici* bir şekilde aşık
olmuştum.

Evelyn

A Adryan'ın evinden ayrıldıktan sonra, şu anda otele kadar bir buçuk saatten fazla araba kullandık. Cian bir yerde durmak istedi. Yolculuğun başlarında yanından geçtiğimiz ufak tefek bir moteldi ama en son otoyol dışında bir motelde kaldığımda başıma gelenleri hatırlayınca ona yola devam etmesini söyledim.

Gördüğümüz ilk yerde isteyerek benimle mücadele etmek istemişti, ama bundan hoşlanmadığımı açıkladığımda çenesi sıkıştı ve bir kez başını salladı, sürmeye devam ederken bir daha konuşmadı. Ama tüm bu süre boyunca elimi tuttu, sanki gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi sıkıca kavramıştı.

İşte , o kadar süslü bir oteldeydik ki kendimi yersiz hissettim. Banyolarda pelüş, pahalı hissi veren bornozlar ve telaffuz edemediğim Fransızca isimleri olan küçük şampuan ve saç kremi şişeleri vardı.

Otele vardığımız ve arabadan indiğimiz zamanı düşündüm, Cian'ın ağır görünen büyük siyah bir spor çantasını aldığını fark ettim. Çantanın içinden gelen metal-metal şingirtı sesini kaçırmamıştım ve silah olduğunu hemen anlamıştım. Belki de bu beni korkutmalıydı ama . Aslında, bu beni

Cian'ın bizi incitmek ve sakatlamak isteyen insanlara karşı yapabileceğimiz tek şeyle ilgilenecek araçlara sahip olduğunu bilmek güvende hissettiriyordu.

Büyük bir yatağın ortasında otururken pelüş beyaz bir bornoza sarınmışım. Kısa bir süre önce duş almışım, saçlarım nemliydi ve uçları kıvrılmıştı, burnuma gelen lavanta ve vanilya kokusu beni daha da sakinleştiriyordu.

Cian bir ilk yardım çantası almıştı ve yaralarımıyla ilgilenmek için ısrar etti. Bileğim berbattı ve başımdaki yaranın iyileşmesi zaman alacak olsa da, geri kalanı oldukça yüzeyseldi. Ağrım ve sızım vardı ama hiçbir yerim kırılmamıştı. Önümüzdeki birkaç gün boyunca çok ağrıyacağımı biliyordum ama tüm bunlara rağmen içimde coşkulu bir his vardı. Cian ve ben hayattaydık ve şu anda güvendedeydik. Nefes alabiliyordum.

"Benim için aç," dedi sert sesiyle, yaşadığımız geceden sonra beni tahrik etmemesi gerekirdi ama vücudumun yumuşadığını, kalçalarımın arasının ıslandığını, meme uçlarımın pelüş bornozun altında büzüştüğünü fark ettim.

Ağzımı açtım ve parmaklarının arasından uzattığı meyve parçasını aldım. O küçük kırmızı çilek parçasını ondan alırken bakışlarımız birbirine kenetlendi, dudaklarım baş işaret parmaklarına hafifçe değdi. Çenesinin nasıl gerildiğini ya da gözlerinin arzusuyla nasıl çaktırmadan parladığını, burun sanki benim uyarılmamın kokusunu alabilecekmış gibi açıldığını kaçırmadım. Ama bu konuda hiçbir şey söylemedi, harekete geçmedi.

Ve bir kez daha, yaşadığımız geceye ve yakınlaşmanın aklımda olması gereken son şey olmasına rağmen, tek düşünebildiğim Cian'la birlikte olmaktı. Geri dönülmez bir şekilde benim olan adamla, sevdiğim adamla birlikte olmaktan daha özgürleştirici, beni daha canlı hissettirecek bir şey düşünemiyordum.

Bana bir parça daha meyve ikram etmeye gittiğinde, parmaklarımı nazikçe kalın bileğine doladım ve başımı sallayarak gülümsedim. "Ben doydum. Benimle tamamen ilgilendin." Bu sözleri söylerken yüzünün nasıl yumuşadığını görebiliyordum ve onun için beni rahat ve iyi bakılmış görmenin başlı başına bir zevk olduğunu biliyordum. Bununla gurur duyuyordu.

Oda servisinin getirdiği tepsiyi komodinin üzerine bıraktı ve tamamen geriye çekilerek yatağın başucuna yaslandı.

yatak başı. Sonra kollarını açtı, tek kelime etmeden yanına gelmem için beni çağırırdı.

Hevesle yatağa doğru ilerledim ve yanına yerleştim, ellerim karnının sert, inişli çıkışlı düzlüklerinde, başım göğüs kaslarından birinin üzerindeydi. Beni büyük, güçlü kollarıyla sardı ve burnunu saçlarıma gömdü. Derin bir nefes aldığını duydum ve gözlerimi kapattım, farkındalık ve derin, tatmin edici, sıcak ve sevgi dolu bir şey içimi doldurdu.

Uzun süre bu şekilde kaldık, sessizlik beni saran ağır ve rahat bir merhemdi. Uyuşukluğun beni ele geçirmeye başladığını hissettim, uykunun pelerini beni alıp götürüyordu. Buna karşı koydum, gözlerimi hızla kırıştırdım çünkü Cian'ın kollarına sarıldığım ve hiçbir şeyin bize dokunamadığı bu anın bitmesini istemiyordum.

"Seni İskoçya'ya geri götürmek istiyorum." Alçak ama derin aksanlı sesi beni uyandırdı ve birkaç kez göz kırptım, başımı arkaya eğip yüzüne bakabilmek için kendimi ayarladım.

Gözlerinde bir yumuşaklık vardı ve bana verdiği küçük gülümseme, ağzının köşesini hafifçe kıvrıran gülümseme, kalbimin çırpınmasına neden oldu. Biriyle tanıştıktan bu kadar kısa bir süre sonra ona karşı bu kadar güçlü bir şeyler hissetmek nasıl mümkün olabilirdi? Cian hayatıma girdiğinden beri bunu kendime defalarca sorduğumu hissediyordum.

Onun gibi bir adam yanımda olduğu için nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Güvenliğini sağlamak için seni oraya geri götürmek istiyorum." Bana bakışı ve sesinin tonu söyleyecek daha çok şeyi olduğunu gösteriyordu. "Sonra buraya dönüp Odhran'ın eşini bulmasına yardım edeceğim... tıpkı onun benim seni bulmama yardım etmek için buraya geldiği gibi."

Daha sözünü bitirmeden başımı sallamaya başlamıştım bile. "Birbirimizi daha yeni bulduk, yeniden bir araya geldik. Seni terk etmek istemiyorum. Senin de beni terk etmeni istemiyorum." Yüzümü kavradı ve gözlerimi kapatıp bana sarılma hissini çekmemek için her şeyimi verdim.

"*Mo ghràidh*, seni terk etmek istemiyorum. Bu yapacağım son şey. istiyorum." Sesi sert ve kararlıydı.

Güvenmemi ve anlamamı, bu sözlere inanmamı ne kadar çok istediğini anlayabiliyordum. Bana ne kadar *ihtiyacı olduğunu*

biliyordum.

"Ama burası senin için güvenli değil ve hayatını tehlikeye atmayacağım." Başıını tekrar duvara yasladı, gözleri

Dümdüz ileride bir şey. "Senin yanımda olmaman, güvende olduğumu bilsem bile, sana geri döneceğimi bilsem bile, birinin kalbimi söküp alması gibi bir şey." Bana baktı, başı yavaşça hareket ediyordu. "Dramatik, biliyorum, ama yine de gerçek."

"Senin yanından ayrılmayacağım. Burada seninle kalacağım. Sana yardım edeceğim." Bana verdiği gülümseme yumuşak ve saygılıydı, sanki adım istekli olduğum için gurur duyuyordu. Ama aynı zamanda yüzündeki onaylamama ifadesini, bunu yapmama izin vermeyeceğini de görebiliyordum. "Lütfen," diye fısıldadım. "Yalnız kalmak istemiyorum. Bunu senin için de istemiyorum. Sensiz olmak istemiyorum."

Bir kez daha bu sözlerin ne kadar doğru ve haklı olduğunun muazzam hissine kapıldım. "Seni terk etmiyorum," dedim tekrar, bu sefer daha sert, daha sıkı. "Ben senin olduğum gibi sen de benimsin, yani bu benim de savaşım." Hafifçe doğruldum ve omuzlarımı geriye attım. "Artık hayatımın bir olan şeye zarar veren insanları alaşağı etmek için senin yanında duracağım." Sözlerimi *hissettiğini* umarak gözlerinin içine derin ve içten bir şekilde baktım. "Odhran beni hayatıyla korudu ve ben de onun için savaşacağım."

Cian uzandı ve bir parmağını yanağımda gezdirdi, gülümsemesi sıcak ve... gururluydu.

"Tanrım, sen olmadan nasıl hayatta kaldım?"

Kalbim göğsümde zıpladı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bir daha asla bilmek zorunda kalmayacaksın, çünkü sen benimsin ve ben de seninim."

"Sonsuza kadar."

Ondan gelen sert sözler karşısında başımı salladım ve "Sonsuza dek" diye fısıldadım.

"Asla bensiz olmayacaksın. Asla." Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ağzı sert ama yumuşaktı.

Öpücüğün bu sözü mühürlemek için olduğunu ve daha ateşli bir şey başlatmak için olmadığını söyleyebilirdim. Kendini kontrol etmeye ve çekilmeye çalışırken vücudundaki gerginlik bunu açıkça gösteriyordu.

Ama şu anda ona ihtiyacım olduğunu bilmiyor muydu?

Gözlerimin kapanmasına izin verdim ve elimi çıplak göğsüne doğru kaydurdum, kasların dalgalanmalarını, onun sınırsız gücünü hissettim. Başımı yana eğdim ve dilinin içeri girmesine izin vermek için dudaklarımı araladım.

Bir kez inledi ama başını bir kez daha duvara yaslayıp gözlerini

kapatarak benden uzaklaştı. Nefes alış veriş i biraz

Daha hızlı, göğüs kasları sert ve sıkılaştırmış, vücudundaki gerginlik onu daha da çok istememe neden olan bir afrodisyaktı.

Bana karşı nazik olmak için bu kadar uğraşmasını, kendini kontrol etmeye çalışmasını delicesine çekici buluyordum.

O vahşi kısmı istediğimi bilmiyor muydu?

Kalçamın etrafında kıvrılmayan elime baktım, parmakları yataktaki yorganın etrafında sıkıca kenetlenmişti, parmak eklemleri bembeyazdı.

"Seyahat edebilecek kadar iyileşene kadar burada kalacağız, ama sonra seni korunacağın evime götüreceğim." Sesi sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyor gibiydi ve gözlerini açtığında göz bebeklerinin ne kadar şişmiş olduğunu gördüm. "İskoçya'ya, klanımın seni koruyabileceği yere."

Bu anı inkâr etmeye çalıştı ama aşağı bakarsam kocaman bir ereksiyon göreceğimi biliyordum.

"Cian," diye fısıldadım, sesimdeki tahrik edici tınıyı saklamadan.

"Evie, lass-" Dilimi ağzına daha fazla daldırarak onu susturdum. "İyileşiyorsun." Sözleri dudaklarımda titreşiyordu ama bunu durdurmasına izin vermedim. Durdurmasını istemedim.

"Beni reddetmeyeceksin, değil mi?" Ona bunu sormanın, istemediği halde onu bu duruma sokmanın yanlış olduğunu biliyordum. *Ama bunu istediğini, beni istediğini* biliyorum. Bana karşı nazik olmaya çalışıyordu, çünkü çok incindiğimi düşünüyordu.

Vücudum şiddetle ağrısa da tek düşünebildiğim Cian'la birlikte olmak ve burada gerçekten birlikte olduğumuzu pekiştirmekti. Hayatta olduğumuzu. Ve bunu gerçeğe dönüştürmek için, birbirini önemseyen insanların paylaşabileceği en samimi, en fiziksel şekilde onunla birlikte olmaktan daha iyi bir yol düşünemiyordum.

"Senden hiçbir şeyi esirgemem genç kız, ama seni incitmek de istemem."

Sesindeki endişeyi duyduğumda gözlerinin içine bakabilmek için geri . Yardım edemedim ama ona yumuşak bir gülümseme verdim. Her zaman bana göz kulak oluyor, beni koruyordu ve bunun onun içinde var olan, kökleşmiş bir güç olduğunu biliyordum.

Birbirimizi sadece bir saattir tanıyor olmamızın bir önemi yoktu. Bu adamın her zaman arkamı ve benim iyiliğimi düşüneceğini biliyordum. Bu her zaman onun önceliği olacaktı. Ve şimdi onun gözlerine bakarken biliyordum ki

Mavi gözleri, beni saran, içime sızan sıcaklığını hissettiğimde, onun için de orada olacağımı söyledim.

Hiç ailem olmamıştı, gerçek bir ailem olmamıştı. Her zaman sadece Darragh ve ben vardık, ama şimdi o hayatına başlamıştı, diğer yarısını bulmuştu ve onunla bir gelecek yaratacaktı. Kendi ailelerini kuracaklardı ve ben bunu istiyordum. Cian'la birlikte.

Biraz daha arkama yaslandım ve bornozumun bağını çözdüm, çözerken göz temasını hiç kesmedim ve pelüş kumaşın iki yarısının omuzlarımdan kayarak belimin etrafında toplanmasına izin verdim. Nabzım hızlandı ve nefes alışım biraz daha hızlandı.

Ve tüm bu süre boyunca Cian karşımda taş gibi duruyordu, yüzü fiziksel bir dokunuş gibi tüm arzusunu gösteriyordu. Bakışlarını açıkta duran göğüslerimin üzerinde nasıl gezdirdiğini ya da belimden aşağıya, kıvrılmış kalçalarımın üzerinden nasıl baktığını ve kalçalarımın arasına nasıl yerleştğini kaçırmadım.

Şu anda bacaklarımın üzerinde oturuyordum, popom ayaklarımın topuklarına dayanıyordu, uyluklarım kapalıydı, bu yüzden görebileceği tek şeyin en mahrem kaplayan kesilmiş koyu bukleler olduğunu biliyordum. Ellerimi bacaklarıma dayayıp yavaşça kalçalarımı ayırmaya başladığımda, ona zaten ıslak olduğumu, uyarılmamın iç parlak bir parlaklık olduğunu gösterdiğimde bu anda kendimi cesur hissettim.

Yutkunurken adem elması sallanıyor ve şimdi oturduğum müstehcen şekle bakıyordu. Gözleri amıma kilitlenmişti. Nefes alırken burun delikleri açıldı ve beni koklayabildiğini, ona olan arzusunun tatlı ama hafif misk kokusunu alabildiğini biliyordum.

"Şimdiden benim için çok ıslaksın, dişi." Gözlerini amımdan ayırmadı, ben de daha da cesaretlendim ve bacaklarımı daha da açtım, dış dudaklarımın ayrıldığını hissettim, böylece içimin ne kadar pembe olduğunu görebilecekti, böylece am deliğimi görebilecekti. Galce küfretti ve bunun kötü, pis, erotik bir şey olduğunu biliyordum, çünkü kendini tutmakta çok .

Kopmaya çok yakındı, çenesi gergindi, gözleri beni ölçülemeyecek kadar tahrik eden içindeki hayvanla parlıyordu. Bana istediğimi vermesi için onu biraz daha zorlamam, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermem gerekecekti.

"Cian," diye fısıldadım ve ellerimi karnımda, kaburgalarımın üzerinde gezdirip göğüslerimi avuçladım. Gözlerinin arzusuyla parladığını görebiliyordum ama vücudumu kaplayan küçük kesikleri ve morlukları gördüğünde yüzündeki endişeyi de görebiliyordum. "Ben iyiyim," diye onu rahatlattım göğüslerime masaj yaparken. "Artık birlikte olduğumuza göre iyiden de iyiyim."

Bana istediğimi vermeye çok yakındı. Bunu yüzünden, çenesini sıkmasından, vücudunun gözlerimin önünde biraz daha büyümesinden anlayabiliyordum. Ama benim iyiliğimin onun önceliği olduğunu da biliyordum. Bu yüzden, tam tersi hoşuma gitse bile, ona karşı katı olmalıydım.

"Seni terk etmiyorum," dedim tekrar, kalmayacaksa beni İskoçya'ya götürmesine izin vermeyeceğimi vurgulamam gerektiğini hissederek. Bunu birlikte yapacaktık, ne birlikte savaşıacaktık.

Endişeli arkadaşının bu konuyu , her önce benim güvende olmamı istediğini savunmak istediğini görebiliyordum ama uzanıp parmaklarımı eşofmanının bel bandına dolayarak, tırnaklarımla pürüzsüz, sıcak tenini hafifçe çizerek bir şey söylemesini engelledim. Bir erkeğin bir çift salon pantolonunun içinde bu kadar seksi görünebileceğini hiç düşünmemiştim.

Parmaklarımı aşağı çekmeden kumaşın etrafına doladım, bakışlarımın karın kaslarının üzerinde, belirgin göğüs kasları boyunca, kalın kordonlu boynunda dolaşmasına izin verdim ve mavi gözlerine baktım. O kadar gergin görünüyordu ki, sanki beni yatağa atmak ve vahşi bir hayvan gibi kalçalarımın arasına girmek istiyordu. Ama aynı zamanda bunu benim istediğimi, liderliği benim üstlenmem gerektiğini de biliyordum. En azından bu durumda.

Alfa'mın öyle olmasına izin vermekten çok mutluydum ve aslında onun kontrolü ele almasını tercih ediyordum. Ama neredeyse onu kaybettikten sonra, neredeyse kendimi kaybettikten sonra, hayatımın bir kısmını kontrol ettiğimi hissetmeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden bakışlarımı ondan ayırmadan pantolonunu indirdim ve vücudundan çıkardım.

Malzeme kalın boyundan kurtulduğunda, siki karnına doğru geri sıçradı ve sert, kaslı tenini bir kez tokatladı.

Karnına yaslanmıştı, aletinin tepesi göbek deliğini aşıyordu, ucundaki yarık ön spermiyle çoktan parlamıştı.

Ereksiyonu muhteşemdi, sikinin alt tarafının tamamını kaplayan kalın bir damarı vardı, bu manzara amımın sertçe sıkılmasına ve daha fazla ıslaklık damlamasına neden oldu, kendini içimde sıkışacak tüm bu büyük horoz için hazırladı. Beni ne kadar gerdiğini ve doldurduğunu ve ertesi gün onu hala vücudumun derinliklerinde hissettiğim için nasıl acı çektiğimi hatırladım.

Parmaklarımı aletinin dibinde dolaştırdım, büyüklüğü nedeniyle parmaklarım dokunamıyordu. Elimi yukarı kaldırdım, sıktıkça sıktım ve ucunda bir damla ön spermle ödüllendirildim.

Beni ne kadar çok istediğinin görsel kanıtı olan o kristal damlayı görünce ağzım sulandı. Eğilip tacı ağzıma almaktan ve dudaklarımı şişkin ucun etrafında kıvrarak nazikçe, alaycı bir şekilde emmek için kendimi durdurmadım. Beni boğuk bir hırıltıyla ödüllendirdi ve elini nemli saçlarımın ağır kütesine doğru kaydırды. Tırnakları kafa derime sürtündü ve bu acının amıma kadar zevk için yol açtığını hissettim.

İç kaslarım sıkıştı, klitorisim kalp atışlarımla aynı anda zonkluyordu.

Zevk ve onay içinde mırıldandım, amımın utanç verici bir şekilde ıslandığını hissettim, sularım iç uyluklarımdan aşağı damlıyordu. Altımdaki çarşafta ıslak bir nokta olsaydı şaşırırmazdım. Bu beni daha da tahrik etti ve kalçalarımı birbirine kenetledim, iç bacaklarımın derisinin Cian'ı ne kadar çok istediğimden kayganlaştığını hissettim... onun tarafından becerilmeyi ne kadar çok istediğimi.

Gözlerimi kapattım ve kendimi onun hissinde, ağzımın onun çevresi etrafında nasıl genişlediğinde, horozuna batmaya devam ederken çenemin nasıl ağrıdığına kaybettim. Tacı boğazımın arkasına çarptı ve öğürdüm, tükürük ağzımın köşelerinden kayıyordu çünkü onu geri çekmeyi reddettim. Bunu durdurmayı reddettim. Bunun yerine gevşetmeye çalıştım, onu olabildiğince uzağa ve derine almak istiyordum.

"Çok iyi," diye inledi. "Çok güzel." Sallanan başımla birlikte kalçalarını yukarı kaldırmaya başladı, beni yavaş ve kolay bir şekilde beceriyordu. I

kendini tuttuğunu söyleyebilirdim. Kontrolünü kaybetmemek için bu kadar çok çabalamasını daha da çekici buluyordum.

Ellerimi karnı boyunca kaydurdum, kasları parmak uçlarımla altında kenetlendi. Ona kafa atarken çıkardığım emme sesleri odayı görmezden gelinemeyecek erotik bir kakofoni içinde dolduruyordu. Hâlâ altındaki battaniyelere tutunuyordu, sanki onu beni şiddetle kavramaktan alıkoyan tek şey onlarmış gibi. Ama bana dokunmasını o kadar çok istiyordum ki, arası ağrırken kalçalarımı yuvarlıyor, bir an önce kopup istediğini almasını umuyordum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi yine derin, gırtlaktan bir inilti çıkardı. "Aletimi boğazına sokmuşken sana dokunursam, birkaç saniye içinde boşalırım."

Sözlerinin ne kadar tahrik edici olduğunu görünce inledim ve tekrar inlediğimde, bu sefer daha uzun, sesimden gelen titreşimler onun sikini dilime vurdurdu, daha fazla pre-cum kası tuzlu erkeklikle kapladı.

Bir saniye sonra kollarımı kavradı ve beni nazikçe çekti, göğsü sanki maraton koşmuş gibi sertçe inip kalkıyordu. İfadesi o kadar şiddetliydi ki ürperdim, dudakları aralandı, düz beyaz dişlerinin ve uzun köpek dişlerinin parıltısı utanmadan adını inletmeme neden oldu.

"Sana *ihtiyacım* var." Sesim boğuk bir fısıltı gibiydi, sanki sağlıklı düşünemeyecek kadar kendimde değildim. Ki durum tam olarak buydu.

Kendimi durduramadan ya da ne kadar cesur olduğumu düşünmeden dizlerimin üzerine kalktım ve bacağımı üzerine doğru sallayarak beline oturdum. Sert sikinin bacaklarımla arasında sarsıldığını hissettim, ağır uzunluğu kıvrımlarıma baskı yapıyordu. Temas ikimiz de keskin bir nefes aldık ve gözlerimi kapatıp tamamen ona doğru gömülürken başımın hafifçe boynuma doğru eğilmesine izin verdim.

Ereksiyonunun ağırlığı kıvrımlarımla arasından kaydı, ıslaklığım her şeyi o kadar kaygan hale getirdi ki zahmetsizce amıma doğru kaydı. Kalçalarımı ileri geri hareket ettirmeye başladım, onun üzerinde sallandım ve kalçalarımı her öne doğru yuvarladığımda ereksiyonunun tabanı klitorisime çarptığında duyduğum hisle nefes nefese kaldım.

İçimden dökülen sesleri tutmaya zahmet etmedim. Kadınsı ve , derin bir şeyden ortaya çıkıyorlardı.

İçimde sadece Cian için çiçek açan ve açılan bir parçam vardı. "bu," diye mırıldandı ve ben gözlerimi zorla açıp Yüzüne bakabilmek için başımı kaldırdım. Bakışları benimkilere kilitlenmişti, ben ona her bastırıdığım kalçalarını yukarı kaldırmaya devam ederken yüzünü o coşkulu ifade kaplıyordu. "Böyle boşalmanı görmek istiyorum. Ben daha içindeyken sikimin her tarafına boşalmanı istiyorum, genç kız."

Sözleri, ateşin üzerine dökülen ve alevleri anında tutuşturan benzin gibi keskin ve güçlüydü.

Ellerinin belimin kıvrımlarından yukarı kaydığını hissettim ama onunla göz temasını kesmedim. Parmaklarını kaburgalarımın üzerinde gezdirdi ve göğüslerimi avuçladı. Üstümde fazla bir şey yoktu ama bana kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissettirdi.

Cian'ın elleri o kadar büyüktü ki, o nasırlı avuç içlerini ve parmaklarını bana doğru şekillendirirken, ben zevkten haykırana kadar meme uçlarımı çekip koparıırken göğüslerimi cüceleştiriyordu. Bu şekilde boşalacaktım, bunu hissedebiliyordum, dilimin ucunda o zevki tadabiliyordum, sarhoş edici bir his.

Ellerimi arkamda onun kaslı kalçalarına koydum, bu küçük dokunuşla etinin sıkılaştığını hissettim, iniltisini duydum çünkü bu onu da tahrik ediyordu. Dostum bana, ona yaptığım en hafif dokunuşlara bile açıktı. Ve Tanrım, bu baş döndürücü, güçlü bir duyguydu.

"Devam et bebeğim," diye mırıldandı onaylayarak. "Zevkini ararken kalçalarını üzerimde salla. O amcığı sikimin her tarafına sür." Kalçalarımı yuvarlamaya devam ettim, sözleri coşkuyu daha da yoğunlaştırdı. "Fook," diye . "Sikimi sıırıslıkam ettin, amının kremi her yerime bulaştı." Ellerini belimi kavramak için aşağı kaydırmadan önce meme uçlarıma son bir çimdik attı. "Beni sıırıslıkam ediyorsun bebeğim ve bu çok sıcak."

Şimdi kendimi onun sikine daha sert sürtüyordum, orgazmımın yüzeye çok yakın olduğunu hissediyordum. Amımı onun üzerinde gezdirirken çıkardığım kaygan sesler en iyi şekilde kirliydi.

"Beni içine sok, genç kız." Cian yalvaran bir tip değildi, ama şu anda, şu anda, kesinlikle bana yalvarıyordu. Yine de, üstü örtülü baskın talebini kaçırmadım.

Dizlerimin üzerinde yükseldim ve onun ağır boyunu kavradım. Başını geriye eğdi ama yine de benimle göz temasını sürdürdü, boynundaki kaslar gerildi, dişleri sıkıldı. Hepsi sikini elimde tutmamdan kaynaklanıyordu.

Parmaklarımı sıkıdığımda "Evet," diye inledi. "İşte bu kadar. Devam et, genç kız. Beni daracık amına sok."

Şaftının ucunu sırlıslıkla deliğime doğru açtım, sularım müstehcen bir şekilde uzunluğundan aşağı kayıyor, ikimizin de erotik duygu ve bunun aslında ne kadar kirli olduğu bilgisiyle inlemesine neden oluyordu. Ve sonra sert, akıcı bir hareketle üzerine çöktüm, onu günahkâr bir şekilde vücuduma aldım, kalınlığı dar amıma tünel açarken her zaman var olan yanmayı ve gerilmeyi hissettim.

Ve tamamen üzerine oturduğumda, iç kaslarım ne kadar lezzetli bir şekilde dolu hissettiğimde onun etrafında sıkılaştı ve spazm geçirdi, uzun, düşük bir inilti çıkardım.

"Bana bin ve sikimin her yerine boşal."

İğrenç sözleri karşısında nefesim kesildi. Ve sonra tam olarak istediği şeyi yaptım.

Ellerimi göğüs kaslarına dayadım, parmak uçlarımda altında granit gibi ne kadar sert olduklarını hissettim. Onun üzerinde yükselip alçalmaya başladım, amım onun sert uzunluğuna karşı emiyor, sikinin üzerinde zıplarken meyve sularım müstehcen bir ses çıkarıyordu.

Ter saç çizgilerimi kapladı ve şakaklarımdan aşağı kaydı ve bu manzara karşısında alçak sesle hırladı. Beni böyle görmenin, vücudumu bu şekilde görmenin onu tahrik ettiğini biliyordum. Sonra büyük bir hamleyle vücudunun üst kısmını kaldırarak terden sırlıslıkla olmuş göğüslerimizi birbirine bastırdı. Dilini yüzümün yan tarafında hissettim, yanağımdan alnıma doğru bir iz yaladı, ter boncuklarını yaladı ve zevkle mırıldandı.

"Çok tatlı."

Elini ensemden dolaştırdı ve saçlarımda ağır dökülüştüğünü süpürerek tellerini yakaladı. Cian başımı geriye ve yana çekerek boğazımın uzun çizgisini ortaya çıkardı ve ağzını bana verdiği çiftleşme işaretine yapıştırdı.

Ona her vuruşumda kalçalarını yukarı kaldırıyor, kendini daha da sert bir şekilde sokuyor, acı ve zevk birbirine karışıyordu.

Eli saç tellerimin etrafında sıkılaştı, ağzı ve dili, dişleri boynumu ısırdı. Çok yaklaşmıştım, orgazmım tam yüzeydeydi.

Amıma geri girerken klitorisim onun uzunluğu boyunca sürtündü, kaygan, neredeyse özensiz sevişme seslerimiz otel odasını doldurdu ve şehvetimi daha da artırdı. Göğüslerim zıplıyor, meme uçlarım onun terden kayganlaşmış göğsüne sürtünürken sertleşiyordu. İkimiz de nefes nefese kalmış, inlemiş ve sevişirken en erotik sesleri çıkarmıştık.

Ve bu da öyle . Sikişmek.

Sadece eşimle birlikte olmak değildi. Sadece sevişmek de değildi. Birbirimizi neredeyse kaybettikten sonra bir araya geldiğimizde sert ve hızlı bir sikişti. Sert ve çığdı, vahşi ve ilkeldi. Hayatta olmanın ve her an bunun değişebileceğini, dünyanın açılabilceğini ve asla eskisi gibi olamayacağımızı bilmenin verdiği zevk ve acıydı.

Cian yüzünden hayatım eskisi gibi değildi. Ve bu dünyadaki en güzel duyguydu.

"Benim için gel," diye homurdandı ve saçlarımdaki elini kullanarak başımı ona doğru çekti, dudakları dudaklarıma çarptı, dili dudaklarımin arasından derinlere kaydı. Dilini emdim, lezzetinden, öpücüğün ne kadar ıslak olduğundan, sikini içime ne kadar hızlı ve sert soktuğundan inledim.

Kukumu sertçe aşağıya indirdim, kendimi ona karşı gıcırdattım, vücudumun derinliklerindeyken klitorisimin şaftının kökü boyunca sürtünmesine izin verdim. Bunun ne kadar acı verici ve zevk dolu olduğunu görünce inledim.

"Benim için gel," dedi, daha sert, daha talepkâr ve baskın.

Ve boşaldım. Sert ve uzun bir şekilde boşaldım, amım kasılırken ve onun sikini sağarken başımın geriye düşmesine izin verdim.

Gözlerim kapalıydı, coşku gerçekliği benden çalarken işitme duyum gidip geliyordu. Onun hırçın bağırışının farkındaydım, boşalırken ereksiyonunun içimde kalınlaştığını hissettim, sperminin sıcak, kalın fışkiyeleri içimi yıkadı ve rahmime aktı.

Beni kendi malıymışım gibi işaretlediğini bilmek ve hissetmek beni etmemeliydi. Ama yaptı ve neden oldu

İçimde başka bir orgazm patlayacaktı. Tek yapabildiğim dayanmaya çalışmaktı.

Cian'ın orgazmı sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, o kadar ve kuvvetliydi ki vücuduma gömülmüş olmasına rağmen tohumunun amımdan kaydığını hissettim, o sıcak, yoğun dölün bolca miktarı vücutlarımızın birleştiği yerden kayarak iç uyluklarımı kapladı. Homurdandı ve hırladı, vücudumu sıkıca kavradı. Sırtını tırmaladığımın belli belirsiz farkındaydım, tırnaklarım tenine batarken, zevkim beni hayal ettiğimden daha yükseğe taşıırken tutunuyordum.

Ve son bir ürperti verdiğinde, uzun bir nefes verirken koca vücudu titriyordu, dili yavaş, durgun bir hareketle bir kez daha çiftleşme işaretinin üzerinde geziniyordu, ancak o zaman nihayet büyük bir ciğer dolusu hava emdim. Ona karşı tamamen gevşedim, kollarım omuzlarına sarıldı, o da benimkilere.

Bacaklarımı beline sarıp bizi olabildiğince yakın tutarken kendimi ona karşı çok küçük hissediyordum çünkü onun uzaklaştığını, ayrılacağımızı düşünmek dayanılmazdı.

Orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyordum, aleti hala içimdeydi, çılgınca nefes alış verişlerimiz eşit ve aynı bir şeye dönüşüyordu, ama sonunda ayrıldığımızda, hoşnutsuz bir ses çıkardı ve ben gülümsemekten kendimi alamadım.

Bedenimin yatağa düşmesine izin verdim ve coşkulu bir his kapladı. Acı çekiyordum ama mümkün olan en iyi şekilde. Bana yaklaştı ve bakışlarını üzerimden ayırmadan elini kalçalarımın arasına soktu. Döllerini toplarken ve parmaklarını am deliğimin etrafında, dudaklarım boyunca, iç uyluklarımın üzerinde, hatta göbeğimin üzerinde gezdirirken, işaret parmağı göbeğimin etrafında bir daire çizerken yüz ifadesi çok ciddiye.

"Spermлерimin tenini kapladığını ve benim gibi koktuğunu bilmek hoşuma gidiyor." "Çünkü sen benimsin, Evie. Sen benimsin ve farklı düşünen herkesi alaşağı edeceğim."

Sözlerindeki gerçek karşısında nefesim kesildi.

"İzlerimi her yerinde istiyorum bebeğim. Aklında hiçbir şüphe kalmayana kadar bu güzel tenin her yerinde-"

"Hiç ş p he yok," dedim o daha sözünü bitirmeden. "Ben seninim." Kalçalarımı daha geniş a tımdı ve ona daha iyi erişim sağladım, paylaştığımız şeyin fiziksel kanıtının etimde kurumasını istiyordum. Onaylarcasına mırıldandı ve sonra eğilip beni öptü, dudakları sert ama yastık yumuşaklığındaydı, beni kalçalarımın arasından okşamaya devam etti ve dilini ağzıma soktu.

Beni bir kez daha kollarının arasına aldı ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüp derin derin içine çekti. Bu artık benim gerçeğim ve ger ekliğimdi. Sonsuza dek mutlu olmak için hep peşinde olduğum şey buydu.

"Benim," homurdandı.

Titredim ve "Senin" diye fısıldadım.

Evelyn*Birkaç gün sonra*

I otelin penceresinden geniş şehir manzarasına baktım. Şehrin derinliklerinde değildik, sadece bir saat kadar uzaktaydık. daha önce kırsal bölge. Hem sevdim hem de nefret ettim.

Bana her zaman etrafımda olan atmosferi hatırlatsa da, her zaman bir kol boyu -yabancılar da olsa- birileri olmasına rağmen kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi de hatırlattı.

Darragh, "Bu delilik," diye nefes .

Kendimi şimdiki zamana geri çektim ve telefonumun ekranına odaklandım. Darragh kocaman bir yatakta yatıyor, kocaman gözlerle bana bakıyordu.

"Yani, Cian Caelan'a her şeyi anlattı ama sen söyleyene kadar bilmediğim o kadar çok ayrıntı vardı ki." Nefes verdi ve başını salladı. "Lanet olası delilik."

. Ona son birkaç günü ve son konuşmamızdan bu yana olan her şeyi anlatmayı yeni bitirmiştım. "Evet. de denebilir." Yumuşak bir şekilde güldüm.

"İyi olmana çok sevindim, nispeten iyi "

Videoda bile bakışlarının yüzümü ve vücudumu incelediğini görebiliyordum, kesikler ve morluklar son birkaç gündür daha kötü görünüyordu, bu yüzden endişelendiğini biliyordum.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum," dedim tekrar, çünkü bu onaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Yüzümün ısındığını hissettim ve *gerçekten* iyi olduğumu düşündüğümde kızardığımı biliyordum, çünkü Cian bunu sağlamıştı... otele geldiğimizden beri günde birden fazla kez.

"Keşke orada seninle olsaydım."

Gülümsedim ve başımı salladım, sonra da "Ben de" dedim. İkimiz de gülmeye başladık. "Sanki az önce aynı konuşmayı yapmışız gibi hissediyorum."

Darragh ciddileşti ve yatakta doğrulup oturdu. "Buraya ne zaman gelmeyi planladığını biliyor musun? Cian seni İskoçya'ya getirmekle ilgili bir şeyler söyledi ama-"

"Burada Odhran'a yardım ederken onu bırakmayacağım." Diğer Lycan'ı düşündüğümde boğazım düğümlendi. "Bu..." Ne söyleyeceğimi, hatta nasıl bile bilmiyordum.

"Evet, Caelan bana her şeyi anlattı," dedi Darragh yumuşak bir sesle. "Yürek parçalayıcı bir durum ve adamının yanında durup yardım etmek istediğin için seni suçlamıyorum."

Boğazım tekrar sıkıldı. "Evet." Tek söyleyebildiğim buydu.

Bir an sessizlik oldu ve sanki Odhran'a küçük bir saygı duruşunda bulunuyorduk ya da belki de onun yolunu kolaylaştıracak yüce bir güce dua ediyorduk.

"Bana orada olan tüm o harika şeylerden bahset," dedim sonunda.

Babası Colin ile olan ilişkisinden ve onun hayatında neden yer almadığını duymanın ne kadar tuhaf ve yürek parçalayıcı olduğundan bahsederken onu dinledim. Ailesinin o parçasını bulduğu için onun adına tarifsiz bir mutluluk duydum. Tüm mutluluğu hak ediyordu.

Duşun çalışma sesi dikkatimi çekti ve omzumun üzerinden banyoya açılan kısmen kapalı kapıya baktım. Çatlaktan buhar fışkırıyordu ve vücudum onun sert, kaslı formunun üzerinden kayan su spreyinin altındaki görüntüsüyle anında ısındı.

Darragh, "Yüzüne bir gülümseme yerleştirmek için gerçekten güzel bir şey düşünüyor olmalısın," diye alay etti ve ben ekrana tekrar bakmadan önce hafifçe güldüm.

"Sadece bu kadar kısa sürede ne kadar çok şeyin değiştiğini ve ilk başta ne kadar korktuğumu ama şimdi çok minnettar olduğumu düşünüyorum." Zayıf bağlantı ve bulanık ekrana rağmen gülümsemesinin samimi olduğunu ve neden tam olarak anladığını görebiliyordum. Nereden geldiğimi biliyordu, çünkü kendisi de muazzam ve çılgınca bir şey yaşamıştı.

"Gerçeklerimizin kurgudan daha garip olacağını kim düşünebilirdi?"

Güldüm, tüm kalbimle aynı fikirdeydim. "Evet, hayatın siz farkına varmadan dünyanızı alt üst etme gibi bir var. Cehennem kadar korkutucu, ama sonuç oldukça harika."

Pencereden dışarı baktım, güneş bir saat önce batmıştı, şehrin ışıkları gece gökyüzüne dağılmış küçük alevler gibi parlıyordu.

"Yarın otelden ayrılıyor ve yarın gece Adryan'ın gece kulübüne gitmemiz gerekiyor." İfadesini gizlemeden önce yüzünü buruşturduğunu görmek için tam zamanında ekrana tekrar baktım. "Evet... Biliyorum."

"*Bu* konuda iyi şanslar. Caelan'dan amcası hakkında o kadar çok hikâye dinledim ki Adryan'ı hayatım boyunca hiç görmesem piyango vurmuş gibi olurdum."

Abarttığını bile söyleyemezdim. "Sanırım bizi bizzat davet etmek istedi ama aynı zamanda Cian'la Odhran ve Meclis'le ilgili gelecek planları hakkında konuşmak için olduğunu da biliyorum." O şeytani varlıktan bahsedilince ikimiz de sustuk. Boğazımı temizledim. "Gerçi ben bir kulüp insanı değilim, bu yüzden kesinlikle daha da garip olacak. Ve sanırım bizi arkadaş olarak görüyor?" Bu ifadeden bile yeterince emin olmadığımı fark etmemiştim, çünkü bunu bir soru gibi ifade etmiştim.

Gülmeye başladı. "Ya da onun arkadaş versiyonu sanırım. Gerçek bir arkadaşı olamayacak kadar kibirli ve çarpık biri. Bu tür bağlantılar kurmak için *aklı başında* olmanız gerektiğine eminim."

"Katılıyorum. Adryan arkadaş edinecek bir tip değil ama belki de yeni bir sayfa açtığını düşünmek hoşuma gidiyor." Bunu söyledikten sonra ikimiz de donup kaldık ve sonra bir kahkaha patlattık.

"Büyük ihtimalle, ileride sizden bir şey isterse diye kibarlık yapıyor."

Ben de öyle düşünmüştüm. Telefonu kapatmadan önce biraz daha havadan sudan konuştuk ve yakında tekrar konuşacağımıza söz verdik. Onu çok özlemiştim ama Cian'ı bırakmayacağımı söylediğimde ciddiydim. Telefonu yatağın kenarına bıraktım ve banyoya doğru yürüdüm, elimi kapının üzerine koyup yavaşça iterek açtım.

Bir anda puslu, sıcak bir nem bulutuyla etrafımı saran nem ve sıcaklık derin derin içime çekmeme neden oldu. Cian'ın kullandığı vücut yıkayıcısının kokusunu aldım ve her ne kadar kadınsı notalara sahip olsa da, onu her zaman çevreleyen erkeksi aromayı maskelemek imkansızdı.

Duşun buzlu cam kapılarının arkasında duruyordu; iri ve heybetli bir vücudu vardı, omuzları genişti ve göğsü küçük alanın sınırlarını kaplayacak kadar genişti.

Pavlov'un köpeği gibiydim, vücudum uyanıyor, sadece Cian'a bakarak... sadece onu düşünerek tahrik oluyordu.

Üzerimdeki büyük boy gömleği -*onun* tişörtünü- çıkardım ve kabaca yere bıraktım. Sonra usulca duşa doğru yürüdüm, sürgülü cam kapıyı açtım ve nemli, sıcak ortama girip arkasında durdum.

Kaslı sırtının geniş, devasa genişliğine baktım, meme uçlarım karıncalandı ve sıkılaştı, amım sıırılsıklam oldu, iç kaslarım sıkıştı. Kalçalarımın arası defalarca seviştiğimiz, seks yaptığımız... seviştiğimiz için ağrıyordu ama yine de daha fazlasını istiyordum. Bu acı sadece daha fazla zevke yol açtı.

Saçındaki şampuanı durularken başı eğik değildi, ince hareketlerden dolayı pazuları esniyordu. Ellerimi kaldırıp avuç içlerimi sırtında gezdirmekten kendimi alamadım. İrkilmedi ama o küçük dokunuşla kaslarının seğirdiğini fark ettim.

"Evie'm," dedi yumuşak bir sesle, ama suyun akıntısından sesindeki açık arzuyu ve özlemi duydum.

Banyonun kapısını açar açmaz varlığımdan haberdar olduğunu biliyordum. Sadece bir saniye sonra saçını durulamayı bitirdi ve bana bakmak için arkasını döndü. Gözlerinin içine bakabilmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. Ve yüzüne yansıyan ifade saf, katıksız bir kendinden geçme ifadesiydi.

Su, kare çenesinden ve dolgun dudaklarından süzöldükten sonra kaslarının düzlem ve levhalarından aşağı kayıyordu. O anda su olmak istedim, damlacıklar ve boncuklar onun iyi bilenmiş, güçlü vücudu üzerinde cinsel, erotik bir şekilde hareket ediyordu. İnanılmaz derecede ıslanmıştım, o kadar sıırıslıklam olmuşum ki iç uyluklarım uyarılmışlığımla kaplanmıştı. Oraya yerleşen baskıyı hafifletmek için kalçalarımı sıktım, ama bunun tek yaptığı klitorisimi narin kıvrımlarımın arasına sıkıştırarak benden bir inilti çıkarmak oldu.

bakmaya devam ederken hiçbir şey söylemedik, düşün sıcaklığı Cian için ne kadar ateşli olduğumla kıyaslanamazdı. Karın kaslarının inişli çıkışlı tepelerini izlemek için aşağıya baktım ve delicesine büyük ve tamamen dikleşmiş sikinde durdum. Ben ona baktıkça seğiriyor, inanılmaz derecede kalınlaşıyor ve sertleşiyordu.

Su damlacıklarının kasıklarından dimdik uzanan ve beni işaret eden o uzunluk boyunca ilerlemeye devam etmesini izledim. Bu damlacıkları kıskanmıştım ve dizlerimin üzerine çöküp Cian'ın aletine saygı göstermek üzereydin ki alçak sesle homurdandı ve bir saniye sonra beni kollarına aldı.

Sırtımı düşün seramik karolarına bastırıldığında, bacaklarım belinin iki yanında kenetlendiğinde, ağzı benimkine çarptığında beni terk eden irkilmiş ses zevk ve ihtiyaçtan biriydi.

Kalçasını döndürmeye başladı, o sertliği kalçalarımın arasındaki yumuşak noktaya , ta ki ben dudaklarına karşı inleyip beni sikmesi için yalvarıp yakarana kadar.

Vücudumda aşağı doğru hareket ederken beni tutmaya devam etti, beni hafifçe kaydırды, böylece kığım şimdi çıkıntılı bir rafın üzerinde duruyordu, küçük şampuan ve vücut yıkama şişeleri fayans zemine çarpıyordu.

Kalçalarımın arasına yerleşirken ayaklarımı omuzlarına dayamıştım. Sıcak nefesinin açıkta kalan kalçalarımda gezindiğini hissedebiliyordum.

ve içimden bir ürperti daha geçti. Başının tepesine baktım, o kadar büyüktü ki dizlerinin üzerinde olmasına rağmen beni ve duş kabinini cüceleştiriyordu.

Ve sonra beni yemeye başladı, sanki dua edeceği tek sunakmış gibi amıma tapıyordu, sanki *ben* onun tanrıçasıydım ve sonsuza dek bana saygı duyacaktı.

Böylece gözlerimi kapattım ve eşimin beni cennet olduğuna emin olduğum bir götürmesine izin verdim.

Evelyn

I Adryan'ın alanına kendi isteğimle adım atmış gibi hissediyordum ama işte buradaydım, Cian yanımdaydı, eli koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı ve

Adryan'ın gece kulübü Sinner'a götürülürken belime sarıldı.

Beni duşta yedikten sonra, beni , ayak bileklerimi tutmam için beni eğdi, sonra beni uzun ve sert bir şekilde becerdi, tutkusu içinde barındırdığı başka bir vahşi hayvan gibiydi. Ben de açgözlülükle kabul ettim, daha fazlası için, beni olabildiğince sert sikmesi için haykırdım. Ve yaptı da. Tanrım... yaptı.

Beni yine elleriyle besledi, bir kez daha yatağa yatırdı ve sonra bütün gece bana sarıldı. Uyumuştuk ve sonunda beni uyandıran, pencereden sızan ılık güneş ışığı ve Cian'ın ellerini açıkta kalan sırtımda gezdirip beni usulca gıdıklaması olmuştu.

Sonra ayrıldık ve işte buradaydık, engerek yılanının inine doğru gidiyorduk. Cian'ın yanında yürüdüm, kalçalarımın arası o kadar acıyor ve hassaslaşıyordu ki ağzımda bir gülümseme belirdi.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, kapüşonlu gözleriyle bana baktı ve eğilip kulağıma fısıldamadan önce alçak sesle hırladı, " dur, *mo ghràidh*." Dilini kulağımın kabuğunda gezdirdi.

Kulağımı dikleştirmeden önce bir inilti duyduğ ve önüme odaklanıp bedenimin ve Cian'a duyduğum ihtiyaın şu anda her şeyi belirlemesine izin vermedim. Gerçekten umursamayacak olsam bile.

Kulübün ana bölümünde, müşterilerin ve kulüp müdavimlerinin olduğu yerde olmamamıza rağmen, duvarlardan gelen ağır müzik ve bas ritmini duyabiliyordum.

şehre girer girmez başka bir otele yerleştikten sonra, Cian'ın emriyle akşam yemeğimizi yemiş ve biraz daha dinlenmiştik, bu da onun sahipleniciliğine glmsememe neden olmuştu. Kulübe vardığımızda, devasa tuğla binanın kenarına doğru uzanan büyük bir kuyruk vardı. Koruma görevlisi telsiziyle konuştuktan sonra bizi içeri soktu ve başka bir adam -muhtemelen bir vampir- bizi diğerleriyle bağlantımızın kesildiği bir yan kapıya götürdü.

Yrdğmz koridorların hepsi, tüm iç mekanda fark ettiğim aynı siyah ve kırmızı estetiğe sahipti. Ve sonra devasa çift kapının önünde durduk. Önümüzdeki adam kapıyı iki kez çaldı, sonra diğer taraftan derin ve yankılı bir ses yükseldi. Kapılardan birini iterek açtı ve kenara çekildi, yüzünde donuk bir ifadeyle bana baktı, çünkü benim tarafımdan gelen bir tehdit hissetmiyordu - ama Cian'a bakarken vücudunun gerildiğini fark etmedim.

Cian'ın peşinden içeri girdim ve elinin belimde sıkılaştığını, korumacılığının şiddetlendiğini ve etrafımda dolaştığını hissettim. İkimiz de odanın ortasında durduk ve devasa bir masanın arkasında taht benzeri bir sandalyede oturan Adryan'a baktık. Kendimi tutamadım... Gördüğüm manzara karşısında homurdandım. *Ne kibirli bir pislik.*

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi sırttı ve ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak bize doğru yürümeden önce göz kırptı. Tam o sırada arkasından gelen en büyük köpeği gördüm, o kadar büyük bir kpekti ki kafası neredeyse Adryan'ın st baldırına geliyordu. Altın rengi kürkü kalındı ve yüzünün etrafındaki tüyler bir aslanın yelesine benziyordu.

"İkinizin kulbme gelebilmenize çok sevindim," dedi Adryan ve bizden birkaç adım ötede durarak sanki bizim

Varlık onun gününü aydınlatmıştı. Ama bu sosyopat beni kandıramadı.

Cian bir kez daha vücudunun bir kısmını koruyucu bir duruşla benimkinin önünde tuttu ama neler olduğunu görebilmem için bana yeterince alan bıraktı.

"Hadi gel de son seferinde sen ve Odhran kışınıza sopa soktuğunuzdan beri bir bak." İkimizin arasına baktı, sırtışı hâlâ genişti. Bu gülümsemeyi insanların arasında saklamaktan rahatsız olup olmadığını merak ettim. Sahip olduğu o devasa dişleri saklamak imkânsız olurdu. Yine de bugün ve bu yaşta, muhtemelen çoğunun onun vampir takıntısı olan ve onlar gibi olmak isteyen insanlardan biri olduğunu düşündüğünü varsayıyordum.

Onun gerçekten o yaratıklardan biri *olduğuna* inanmazlardı. Onları istedikleri gibi baştan çıkarmazdı. Hayır, boğazlarını kesip kanlarında yıkanacaktı.

Dönüp masasının arkasındaki camdan başka bir şey olmayan duvara doğru ilerlerken cevap vermemizi beklemedi. Camın renkli olduğu belliydi, muhtemelen Adryan'ın müşterilerini bir psikopat gibi gözetlemesini sağlayan şu iki yönlü aynalardan biriydi.

Cian belimi sıkıp beni öne doğru itmeden önce bir an bana baktı. O devasa cam duvarın önünde durup aşağıdaki kulübe bakarken vücudunu benimkiyle Adryan'ınki arasında tuttu. Devasa odada neon ışıklar ve lazerler parlıyordu.

Tavanı boydan boya kesen açık metal kirişlerle endüstriyel bir görünüme sahip olan mekân, sanki bir deponun içi, birbirlerine karşı cinsel olarak kıvranan ve dans eden yüzlerce bedeni barındırmak için boşaltılmış gibi açık bir alandı.

"Odhran'la konuşmadım," dedi Cian sonunda ve etrafımızı saran soğuk, kırılğan sessizliği bozdu.

Bu öyle bir sessizlikti ki, bir buz tabakası gibiydi, en ufak bir basınçla çatlıyordu, üzerinde duranlar düşmekten çok korkuyordu.

"Odhran dışisini bulana kadar ben de eşimle birlikte eyalette kalacağım." Bu sözleri söylemenin Cian için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum.

Bunun benim güvenliğim için endişelendiği için olduğunu biliyordu. "Her kadar ben ve kurdum dışımızı riske atmaktan ve onu bu serserilerle tehlikeye atmaktan nefret etsek de, Evie'm güçlü ve kararlı ve benim yanımda olmak istiyor. Ve ben de onu hiçbir şeyden mahrum edemem."

Adryan mırıldandı. "Dişiler... eşler... böyle bir zayıflık."

Adryan'a baktığımda onun hâlâ aşağıdaki kulübüne odaklanmış olduğunu gördüm. Ben de kulübe dönüp bir duvarı boydan boya kaplayan devasa bara baktım.

Aynanın arkasındaki parlayan neon ışıkları, sanki içinden geçebilirmişsiniz gibi bir izlenim yaratıyordu; daha büyük bir alan, daha az klostrofobik bir atmosfer yanılsaması, diye tahmin ettim. İnsanların dans ettikleri insanların, fedailerin, çalışanların, barmenlerin ve diğerlerinin aslında efsanelerden, filmlerden ve Hollywood'dan olduklarını düşündükleri yaratıklar olduğunu fark etseler ne yapacaklarını merak ediyordum.

Ve içeriye baktığımda, bu Öteki Dünya yaratıklarını görebildiğimi fark ettim. Daha ruhani ve büyüktüler, yüzeyin hemen altında şiddet ve tehlike havası vardı. Onları daha önce fark etmediğim, gözlerimin önündekini görmediğim için şok olmuşum.

Adryan alçak sesle ve derin bir sesle, "Dışınız hesaba katılması gereken bir güç," dedi. "Birinin, özellikle de bir insan dışısının bu özelliğini takdir edebilirim." Bundan sonra uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Odhran son birkaç gündür ortalıkta yok. Ama geçen gece Matteo ve Çoban piçleriyle uğraşmak istediğini söyledi." Adryan o sırada arkasını döndü ve Cian'ın da döndüğünü hissedebildiğim halde iki adam birbirlerine bakıyordu, ben önüme bakmaya devam ettim.

Vampir liderine baktım, elleri arkasında kenetlenmişti, yüzü her zamanki çelik gibi maskeliydi.

"Meclis hakkında daha fazla bilgi edinebildiniz mi, bulundukları yerin iç detayları, askerlerinizin bulduğu mülk hakkında yeni bir bilgi var mı?" Cian sordu.

Adryan uzun bir süre konuşmadı ve ben ondan gelen garip, ağır bir varlık hissettim. zaman etrafını sarmış gibi görünen garip, güçlü bir enerjisi vardı.

Sadece onunla aynı odada bulunmak bile sizi rahatsız eder ve sizi kirletir.

"Adamlarım mümkün olan her referans noktasına bakıyor. Sadece bulduğumuz mülke değil, bunun ötesine geçip yıllar, on yıllar öncesine de bakıyoruz. Aslında, Avrupa'daki Asamble varlığını bir asırdan daha önce tespit ettik ve eminim daha fazla kazı yaparak daha da fazlasını bulabiliriz." Sırıttı. "Teknoloji... her ne kadar nefret etsem de harika bir şey." Tekrar kulübe döndü. "Ama sanırım bu piçlerin uzun süredir faaliyet gösterdiğini ve buna bir son vermemizin zamanı geldiğini söylemek yanlış olmaz, değil mi?" Sesi alçak ve tehditkârdı.

"Biz öyle düşünmüyor muyuz?"

Bunu söyledikten sonra Cian'ın yüzünü hayal edebiliyordum, Adryan'ın gözünden kaçmayan kibirli bir noktaydı, vampir dönüp bir kez daha ona baktı ve alçak sesle kıkırdadı.

"Evet, biz de düşünmüştük."

Cian bir kez başını salladı ve elini belime dolamak için uzandı, sanki varlığımın onu topraklamasına ya da belki de kontrol altında tutmasına ihtiyacı varmış gibi. Adryan'dan hoşlanmadığını söyleyebilirdim, tersi de geçerliydi ve iki iri yarı Öteki Dünya erkeğinin yumruk yumruğa gelmesi için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyordum.

Bu yüzden Cian'ın elini kendi elime aldım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek nazikçe sıktım ve bunun şiddetli bir duygu ve alfa üstünlüğü fırtınasında bir parça sakinlik sağlamasını umdum.

"Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun," dedi Cian. "Muhafızlardan bazılarını bu konuda yardım etmeleri için çağırıyorum. Onları hazırlayıp gerekli teçhizat ve silahlara sahip *olmalarını* sağlayacağım ama bu işte birlikte çalışacağız." Cian'ın sesinde hiç tereddüt yoktu, anlaşmazlığa yer . "Birlikte çalışmamız gerekiyor, o yüzden bir sonraki adımın ne olduğunu bana bildirin."

Adryan başını hafifçe sallayarak çenesini aşağı indirdi, bakışları bana kaydı ama göz kırpmadı, bana alametifarikası olan kibirli sırıtışını yapmadı. Bana verdiği gülümseme... boştu. Korkutucuydu.

Vampir liderine baktığımda, muhtemelen kimsenin görmesine izin vermediği, muhtemelen varlığından bile haberdar olmadığı birçok katmandan oluştuğunu anlayabiliyordum.

Ve bir kez daha o katmanların iyi ya da kötü niyetli olup olmadığını, Adryan'ın art niyetli olmadan kendinden önce başkalarını düşünebilecek bir erkek olup olmadığını sorguladım.

Çünkü bu katmanları ortaya çıkarırsa, ya onu daha iyi bir hale getireceklerini ya da Pandora'nın kutusunu açmak gibi bir şey olacağını biliyordum.

Ve Tanrı yoluna çıkanların yardımcısı olsun.

Adryan

Ofisimin kapısı kapanıp kurt ve insan eşi yüzümdeki gülümsemenin kaybolmasına izin verdim. Yüzümdeki ifadeyi koruyarak sevişmek yorucu ve yıpratıcıydı. Kapı tek bir kez çalındı ve gelenlerin Kane ile Sebastian olduğunu anladım. Kuzenlerimin ve sağ kolumun içeri girmesi için homurdandım ve dönüp alanıma bakan pencereye doğru yürüdüm.

Kapı açıldı ve iki iri adamın kapıyı kapatma zahmetine girmeden içeri adım attıklarını hissettim.

"Lycan'la her şey yolunda gitti mi?" Kane sordu ve ben de homurdanarak onayladım. İnsan kalabalığına bakmaya devam ettim ve dudajımı büktüm.

"Diğer kurt yakaladığımız Çobanlarla nasıl başa çıkacağımızı soruyordu," diyen Sebastian oldu.

Sonra arkamı döndüm ve başımı eğdim. "O zaman ona piçlerden birkaç tane ver. Ne istiyorsa." Ellerimi avuç içlerim yukarı bakacak şekilde uzattım. "Bırak onları parçalasın. Birkaç insanın yok olmasından bana ne?"

Kane kaşlarını çatı. "Tamam ama kurtlara neden bir şey verdiğinizi sorabilir miyim? Bana hediye gibi geliyor ve türlerimiz arasında ateşkes olsa , en iyi ihtimalle çok zayıf."

İçimden dökülen alçak uyarı sesine engel olamadım. "Olabilir ama kız kardeşimin, yani kuzeninin İskoç Lycan kralı Banner'la çiftleştiğini unuttun mu?" Sesimde kalın bir hırıltı vardı. "Her ne kadar onların türünden hoşlanmasak da, yarı kurt olan yeğenlerim ve bir yeğenim olduğunu ve onları korumak için ölebileceğimi unutuyorsun." Dişlerimi . "Yani savaş -siz iki piç kurusu biraz kan dökülmesini isterseniz bile- olmayacak. Anladınız mı?"

Sebastian, o soğukkanlı piç kurusu, konuşmadı, sadece başını eğerken ellerini arkasında kavuşturdu.

"Sanki sen de kanlı bir dövüş istemiyorsun," diye mırıldandı Kane. "Sanki öldürmek için can atmıyorsun." O kışından konuşmaya devam ederken ben hareketsiz, sessiz kaldım. "Yoldaki o insan topluluğu piçlerine karşı korkunç vahşetini gördüm. Bundan nasıl zevk aldığının kokusunu alabiliyordum kuzen."

Bir anda Kane'in önündeydim, elim boğazına dolanmıştı, onu duvara bastırıp yüzümü yüzüne yaklaştırmaya vücutu yerden kalktı. İfademi eşit tuttum, sesim bildiğim soğuk acımasızlığa uyuyordu.

"Unutuyorsun çünkü sen ailedensin ve sana karşı hoşgörölü davrandım ama yetki *bende* Kane." Gözlerinin içine baktım ve bu pozisyonda olan herkes benim önümde sinmesine rağmen, Kane yüzünü boş bir maske gibi tuttu. "Ne düşündüğünü kontrol edemem *kuzen*, ama aileden ol ya da olma, düşüncelerini kendine saklasan iyi , anlıyor musun?" Elimi boğazına götürerek noktayı koydum, yüzünün kızarmasını, dudaklarının oksijensizlikten kararmasını izledim. Hâlâ bana bakıyordu, ne hareket ediyor ne de bana karşı koyuyordu.

Bir saniye sonra ondan ayrılmıştım, kendini yakalamadan önce vücutu duvardan aşağı kayıyordu. Kesik kesik bir nefes aldı ve kalın kaslı boynunu ovuşturdu. Boğazını ovmaya devam ederken sonunda gergin bir sesle "Evet, seni hissediyorum," diye mırıldandı.

Sebastian'a baktım, Kane'den sadece bir yaş küçüktü ama ikisi ikiz olabilirdi. Duygular söz konusu olduğunda her zaman taş duvar olan Sebastian sırttı. Onlara defolup söylememe gerek yoktu. Bir saniye sonra gittiler, kapıyı kapattılar ve beni hala o iğrenç ruh halimle bıraktılar.

Pencereye geri döndüm ve uzun süre insanlara baktım, zihnim hiçliğe sürüklendi, bokun fana çarpmadığı bu nadir an, tuttuğum değerli bir hediye.

Cian'ı ve eşini, kız kardeşim Luna'yı, onun Lycan eşini ve dört melez çocuğunu düşündüm. İkisi çoktan *Bağlantılı Eşlerini* bulmuştu, Lycan'ların kaderlerindeki eşlerini bulmak için kullandıkları bir terimdi bu. Bana dişimin hediye edileceğini düşünecek kadar aptal değildim. *Arzuladığım kişi*. Çok fazla katildim ve duygusal kapasitem sıfırdı. Kaderin sadece ve sadece benim olarak gördüğü bir dişi el üstünde tutamazdım.

Ama böyle bir şeyi, Öteki Dünya'daki iki insanın kurduğu bir bağı merak ediyordum. Cian'ı eşiyile birlikte izlemiştim, ona nasıl baktığını, gözlerindeki koruyuculuğu ve sahiplenmeyi görmüştüm. Kimin gördüğü umurunda değildi. Aslında, başkalarının görmesini ve bilmesini, onun kendisinin olduğunu hissetmesini istediğinden oldukça emindim.

Kesin olarak bildiğim şey, eğer dişimi bulursam, benden nefret edeceğinden, kim ve ne olduğumdan tiksineceğinden emin olduğumdu. Soğuk, ölü gözlerime bakacak ve verecek bir kalbim olmadığını anlayacaktı. Tabii ki içgüdüsel olarak ona çekilirdim, onu koruma ihtiyacı beni geçirirdi. Çiftleşme fenomeni hakkında nasıl işlediğini bilecek kadar çok şey duymuştum. Ama onunla tamamen ilgilenmek? Onu sevmek?

Böyle duygulara sahip değildim. Hiçbirini yapamazdım.

Orada birkaç dakika daha durdum, dönen bedenlere baktım, aşağıda canlı hayvanlardan, et ve kan torbalarından, kısa ömürlerden ve içi boş hayallerden başka bir şey görmedim. Ana kulüp odasının kapıları açıldı ve içerideki yanıp sönen ışıklar ve puslu atmosfer dağıldı. Bu kapılardan dışarı açılan ön kapılara kadar olan koridor kısaydı ve içeri girmek için ağzı sulanan uzun müşteri kuyruğunu anlığına görmemi sağladı.

Biri erkek biri kadın iki müşterinin girişine izin verildi ve içeri girmek için bekleyen diğer iki kişi çift kapıyı kapatan kırmızı kadife halata doğru adım attı.

Altın sarısı uzun saçlarının parıltısını gördüm, sergilenen kaymaktaş teninin şeritlerine göz attım. Ufacıktı, iplerin arkasında bekliyordu, fedai Ivan onu cüceleştirmişti, bu yüzden kırılğan görünüyordu,

kırılabilir bebek. Ivan ipi çözdü ve ona ve arkasındaki kadınlara işaret etti. İçimdeki tüm yırtıcı içgüdüleri harekete geçirerek onu kısa koridordan ana kulüp katının girişine kadar takip ettim.

Vücudumda bir şeylerin değiştiğini, canlandığını hissettim. Kalbim bir buçuk asırdır atıyor olmasına rağmen, ilk kez beni hayatta tutmak dışında bir işlev görüyordu. *Onun için* atıyordu. Ciğerlerime çektiğim hava *onun içindi*. Bu noktadan sonra yaptığım her şey hep *onu* düşünerek, onun koruması, mutluluğu... onun zevki için olacaktı.

Onu kulüpte takip ederken, sanki bin yıldır bir damla kan içmemişim ve aklıktan içim kurumuş bir kabuk haline gibi her bir santimini incelerken, gözlerim kıpkırmızı parlıyor, ofisimi puslu bir yakut ışıltısıyla aydınlatıyordu.

Aletim sertleşti, ilk kez bir tür uyarılma yaşıyordum, taşaklarımdaki ağrı veriyordu. Nefes kaldım ve ellerimi cama dayadım, beni herkesten ayıran bölmeyi kıracağımdan endişelenene kadar parmaklarımı cama doğru kıvırdım, savunmasız bir canavarı serbest bırakmak gibi.

Maden. Mine. Mineminemine!

Bu tek kelime kafamın içinde bir kükreme oldu, bedenimi doldurdu, damarlarımda dolaştı. Daha önce hiç böyle bir kana susamışlık yaşamamıştım... el ve ayak parmaklarımı yalayan, karanlık ve tehlikeli ruhumu tüketmek için içime doğru yayılan arzuyu hiç hissetmemiştim.

İşler katlanarak daha ilginç bir hal almıştı.

Ve onu kulüpte takip ederken, kafamı çeviremezken, *ne yapacağımı* ve onu kendime bağlamak, bedenlerimizi ve ruhlarımızı bir bütün haline getirmek için *ne kadar* ileri gideceğimi bilirken, durumun o küçücük-çok insan-kadın için çok gerçek ve çok tehlikeli bir hal aldığını biliyordum.

Sadece benimkini.

Onu benim yapardım ve bunun için benden nefret ederdi. Bedenini alırdım ama ona kalbimi veremezdim. Teklif edebileceğin bir şey değilken nasıl yapabilirdin ki?

Ve böylece avımı avlama beklentisi bedenimde kök saldıkça vahşi sırtışımanın dudaklarıma daha da yayılmasına izin verdim.

Henüz bilmiyordu ama az önce dünyanın en tehlikeli vampirinin eşi olmuştu.

EPILOG

Cian

Birkaç hafta sonra

Hiçbir şeyi dört gözle bekleyen, heyecan ya da gerginlik hisseden bir erkek olmamıştım. Bir gün bir eşe sahip olmayı, böyle bir şeye sahip olacak kadar şanslı olmayı umarak özlem duymuştum, ama ben Bunun muhtemelen asla gerçekleşmeyeceğini bilecek kadar gerçekçiyim.

Ama oldu ve Evie'yi ve kendimi uzun, çakıllı araba yolundan aşağıya, onun şaşkınlığına doğru sürerken bu umuda sahip olduğumun kanıtı yanımda oturuyordu.

"Sürprizlerden nefret ederim, bilginize," dedi Evie usulca ve gözlerinde alaycı bir notla bana baktı.

"Söz veriyorum beğeneceksin, genç kız." En azından beğenmesini umuyordum. konuda ona fikrini sormamış olmam neredeyse kurdeşen dökmeme neden olacaktı ama bir kez gördüğünde aşık olacağını ve geleceğini benimle birlikte göreceğini umuyordum.

Ve sonra araba yolu tepenin zirvesine ulaştığında geniş çiftlik tarzı ev görüldü. Evie'den gelen yumuşak nefesi duydum ve gülümsememi tutamadım. Arkadaşım memnun olmuştu ve bu harika bir duyguydu.

Tek katlı evin etrafını saran bir verandası vardı ve elli dönümlük ormanlık bir araziyle çevriliydi ve hatta küçük bir

Evin arkasındaki gölet.

Verandanın önünde durdum, cipin motorunu kapattım ve orada öylece oturup ön camdan dışarı bakan, iri, muhteşem mavi gözleri merakla dolu kadınıma baktım.

"Daha önce hiç bu kadar geniş bir alana sahip bir yerde bulunmamıştım." O zaman bana baktı ve şaşkınlığı yerini kalbimin daha hızlı atmasına neden olan güzel bir gülümsemeye bıraktı.

Eğilip başının arkasını kavrayarak onu kendime yaklaştırmak ve bir öpücük çalmak için kendimi durdurmadım. Bunu istediğim zaman yapabilmem, onu öpebilmem, ona dokunabilmem, onu kayıtsız şartsız şımartabilmem içimde bir sahiplenme dalgası yaratmıştı. Kurdum onaylayarak kıpırdanıyordu.

Sonunda ona sahibiz. Gitmesine asla izin vermeyeceğiz.

Ve dilinin ağzımın nazikçe bastırdığını, erişmek istediğini hissettiğimde, çekilmek için sahip olduğuma bile şaşırdığım çok fazla güç gerekiyordu. Çünkü eğer buna başlarsak, araçtan asla çıkamazdık.

O daha kapıyı açamadan ben cipten inmiş ve yolcu tarafındaki kapıya doğru ilerliyordum. Yine de dışarı çıkmasına yardım edip onu kollarıma çektiğimde ve burnumu saçlarına gömüp derin derin içime çektiğimde hâlâ şaşkın görünüyordu. Onun kokusundan asla bıkmayacaktım, tatlı, çiçeksi bir aroma beni sadece son derece tahrik etmekle kalmıyor, aynı zamanda ona zaten olduğumdan daha fazla aşık olmamı sağlıyordu.

"Sana etrafı göstereyim." Kendimi geri çekilmeye zorladım ve onu merdivenlerden yukarı çıkarıp eve götürürken elini tuttum. Onu içeri çektim, kapı zaten kilitli değildi, bu onun dikkatini çekmemişti. Evde hâlâ ilk sahiplerinden kalma birkaç büyük mobilya parçası vardı ve tozdan korunmaları için üzerlerine örtüler örtülmüştü. Yapay limon temizleyicisinin kokusu içeriyi dolduruyordu ve pırıl pırıl parlayan doğal ahşap döşeme ve çerçeve, açık kat planının arkasındaki büyük resim penceresinden akan güneş ışığını yakaladı.

Evie'nin odaları gezmesine izin verdim, onun gülümsemesini görmenin ve buranın güzel olduğunu düşündüğünü bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğine hayret ettim. İçeriden çıktıktan sonra, verandanın etrafında dolaştı.

arkada. Tırazana yaslandı ve gölete ve araziye baktı.

"Çok güzel," diye fısıldadı hülyalı bir şekilde. "Buranın sahibi kim?" diye sordu usulca ama arkasını dönmedi.

Yüzümde kocaman bir gülümseme olduğunu çok iyi bilerek sessizce arkasından gittim. Yine de elimde değildi. Onu mutlu görmek bile bana inanılmaz şeyler hissettiriyordu. Korkulukta durdu ve ona yaslandı, gölete yol açan birkaç dönümlük temizlenmiş çimenliğe ve sonra bunun ötesinde ve evin her iki tarafındaki ağaçlık araziye baktı.

"Cian?" Omzunun üzerinden baktı, o muhteşem gülümsemesi hâlâ yerindeydi.

Kendimi bir elimi kaldırıp tam kalbimin üzerindeki noktayı ovarken buldum ve bu hareketi gördüğünde yüz ifadesi yumuşadı.

"Var," diye yanıtladım sonunda sorusunu.

Kaşları çatıldı ve tamamen arkasını döndü. "Öyle mi? Ne demek istiyorsun?" Etrafına bakındı, alnı şaşkınlıktan kıvrılmıştı. "Ne dediğinizi anlıyorum ama anlamıyorum."

Üç büyük adımda ona doğru ilerledim.

Yüzünü iki büyük avucumun arasına aldım, dişi bana kıyasla çok küçüktü, çok kırılgan ve narindi, oysa içsel gücü yetişkin bir Lycan erkeğine rakipti. Onu güvende tutmak istedim. Her zaman. Hiçbir şey ona dokunamasın diye onu sarmak istedim, bir noktada onu benden almaya çalışabilecekleri basit gerçeği için herkesi öldürmek istedim. O söz konusu olduğunda kendimi bir deli gibi hissediyordum, ona karşı sahiplenme duygum beni çıldırtıyordu. Sanki başka bir varlık benimle birlikte yaşıyordu, kurdum buna izin veriyordu, çünkü bu diğer varlığın tek bir amacı vardı. Evie'yi korumak ve ne pahasına olursa olsun benim olmasını sağlamak.

"Biz Amerika'dayken burayı bizim için aldım. Senin için bir yer istedim, *mo ghràidh*, sıcak bir yatağın ve dolaşabileceğin, çiçekler ekip büyütebileceğin, mutlu olabileceğin bir yer." Gözlerinin içine baktım ve kalbimin *onun için* attığını hissettim. "Buradayken bir evinin olduğu bir yer." Gözleri parlıyordu ve tam gözlerini kapatırken eğildim. Göz kapaklarını nazikçe öptüm, ikiz

Elmas gözyaşları sedefli teninden aşağı kayıyordu. Gözyaşlarını toplayıp almak için dilimi yanağından yukarı doğru sürüklemeyen önce yüzünde gezdirerek çenesine doğru tüy gibi hafif öpücükler kondurdum.

"*Cian*," diye nefes aldı ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, dilimi ağzının içinde gezdirdikten sonra ikimizin tatlarını bir arada tatmasına izin verdim. Çünkü şu anda olduğumuz şey buydu. Tek bir beden, ruh... tek bir varlık, çünkü hayatlarımız artık sonsuza dek birbirine bağlıydı.

"İskoçya'da, ormanda bir evde yaşamayı ben de çok isterdim ama nereye gitmek istersen seni takip ederim Evie." Geri çekilip gözlerinin içine bakmadan önce onu bir kez daha öptüm. "Çünkü benim evim senin olduğun her yerdir. Her zaman."

Titreyerek nefes verdi ve alnını göğsümün ortasına yasladı. Ona sarıldım, elimle başının arkasını kavradım, ılık esinti çam ve hanımeli kokularını, güneş ışığını ve eşimi getirdi.

Araziye bakarken ona biraz daha sıkı sarıldım, pek çok olasılığı hayal ettim - Evie'mle bir aile kurmak, çocuklarımızın özgürce koşmasını izlemek, anneleri kadar güzel görünen küçük kızlar ve hayatlarındaki kadınları koruyacak kadar güçlü ve sert olan küçük kabadayı oğlanlar. Bunu o kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum. Küçük melez bebekleri o kadar şiddetle sevecektim ki yalnızlığın nasıl bir his olduğunu asla bilmeyeceklerdi.

"Bunu çok isterim Cian, nerede olursak olalım bir evimiz olmasını çok isterim." Geri çekildi ve gözlerimin içine bakabilmek için başını eğdi. "Her şeyi istiyorum, Cian... seninle. Beyaz çitli bir ev ya da bu durumda, senin koşabileceğin ve benim de büyük, güçlü Lycan'ımın hayatın özgürlüğünün tadını çıkarmasını izleyebileceğim bir sürü arazi."

Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamadım. "Beni inanılmaz mutlu ediyorsun, genç kız. O karanlık noktaları dolduruyorsun, kalbimin atmasına ve ciğerlerimin havayla dolmasına neden oluyorsun." Alnımı onunkine yasladım ve "Senin için yaşıyorum" diye fısıldadım. Gözlerimi kapattım ve onu içime , o tatlı, çiçek kokusu her yerimi rahatlatıyordu. "Bu evi sevdiğin her şeyle doldurabiliriz."

"Bu evi ve İskoçya'daki bir evi sonsuza dek sürecektir mutluluğumuzla doldurabiliriz."

Geri çekildim ve gözlerimin içine baktım, benimkilerde de kesinlikle bir şaşkınlık ifadesi olduğunu ve yüzüme sıçradığını biliyordum.

"Evet." Başparmağımla gözlerinin altını yumuşattım, cildi ipeksi bir pürüzsüzlükteydi. "Sana sonsuza dek en büyük mutluluğu yaşatacağım, genç kız." Gülümsemesi güneş kadar parlaktı ve eğilip onu dudaklarımın arasına aldım, o sağlıklı, iyi enerjiyi çektim.

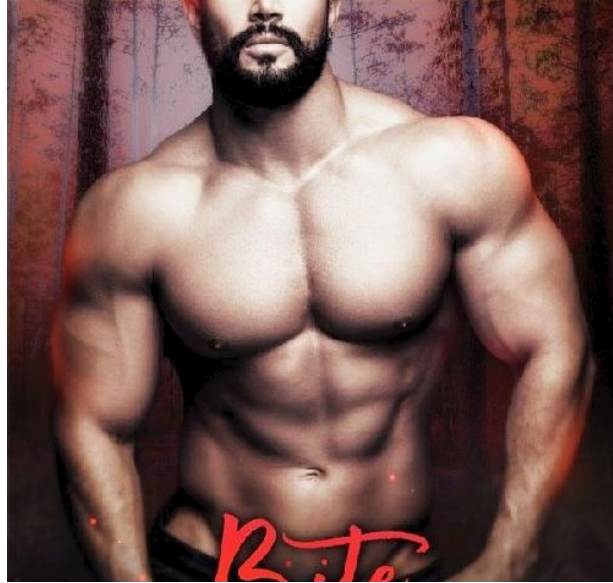
"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve ben inledim, anında onu kaldırdım, poposunu tırabzana dayadım ve öpücüğü derinleştirdim. Dudaklarıma karşı kıkırdadı, sonra sert aletimi kalçalarının arasındaki yumuşaklığa dayadığımda inledi.

"Seni seviyorum, genç kız." Ve sonra ona bedenimle, dokunuşlarımla ve sözlerimle daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmediğini gösterdim.

Son.

The Lycans serisinin devamını okumak ister misiniz?
Adryan'ın Ocak 2022'de çıkacak hikayesi **ISIRIK İZLERİ**'ne göz atın!

MARKS

JENIKA
SNOW

YAZAR HAKKINDA

Jenika'yı şu adreste bulabilirsiniz:

www.JenikaSnow.com
Jenika_Snow@yahoo.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.